

Nhiều Chỉ Nhu

Contents

Nhiều Chỉ Nhu	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1	4
3. Chương 2	8
4. Chương 3	11
5. Chương 4	15
6. Chương 5	18
7. Chương 6	21
8. Chương 7	25
9. Chương 8	28
10. Chương 9	32
11. Chương 10	35
12. Chương 11	39
13. Chương 12	42
14. Chương 13	45
15. Chương 14	49
16. Chương 15	52
17. Chương 16	57
18. Chương 17	61
19. Chương 18	64
20. Chương 19	68
21. Chương 20	71
22. Chương 21	75
23. Chương 22	79
24. Chương 23	82
25. Chương 24	86
26. Chương 25	90
27. Chương 26	94
28. Chương 27	98
29. Chương 28	101
30. Chương 29	106
31. Chương 30	110
32. Chương 31	114
33. Chương 32	120
34. Chương 33: Phiên Ngoại 1	126
35. Chương 34: Phiên Ngoại 2	130

Nhiều Chỉ Nhu

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, huyền huyễn, mặt than lạnh lùng vô tâm thần tiên công x si tình yêu nghiệt hồ vương dụ thụ, 1×1, h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhieu-chi-nhu>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

“Thiếu gia nhà ta đã thay đổi ý định, thỉnh công tử không nên chờ nữa, hãy đi đi.”

Một câu vô cùng đơn giản, vang lên quanh quẩn bên tai.

Bạch y nam tử, một mình đứng trong gió rét, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, nhin không được kéo xiêm y trên người, lại mờ mịt liếc về phía bóng đêm kia một cái.

ngũ quan tuần mỹ, tướng mạo cực kỳ tuấn tú, chỉ là chân mày luôn luôn nhíu chặt mang vài phần ưu sầu.

... Ngón tay không ngừng run rẩy.

Sớm đã qua canh giờ ước hẹn, một lòng chờ đợi, người kia lại chậm chạp chưa đến. thật ra người hầu của người nọ vừa đến và đã nói câu kia.

Nhưng bạch y nam tử nhất định không tin, vẫn đứng nguyên tại chỗ mà chờ đợi như trước.

Y cùng với người kia sớm đã định ước hẹn tới già, đã nói từ nay về sau ẩn cư nơi núi rừng, về sau không màng thế sự, làm sao có thể dễ dàng thay đổi?

Người kia nhất định sẽ đến!

Từ đêm đen đến hừng đông, lại từ hừng đông đến khi trời tối đen, bạch y nam tử chờ đợi suốt một ngày một đêm, cuối cùng đã đến..... Một đội kỵ mã cầm trong tay lưỡi dao sắc bén.

“Tìm được rồi!”

“Chính là yêu nhân câu dẫn phò mã!”

“Công chúa có lệnh, bắt!”

... Phò mã?

Bạch y nam tử giặt mình, nhất thời có chút mờ mịt.

Người kia không phải vứt bỏ vinh hoa phú quý bỏ đi cùng y sao? Tại sao cuối cùng vẫn cười công chúa làm vợ? Chẳng lẽ quả thật là thay đổi, phụ bạc?

Giữa lúc hoảng hốt, đại đội nhân mã đã liều chết xông lên, một lòng muốn lấy mạng của y.

Y không nói một tiếng, dờ dẫm mà rút bội kiếm bên người ra, vươn tay.

Huyết hoa văng khắp nơi.

Tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác, không ngừng có người ngã xuống mặt đất.

Mà y, bản thân cũng bị vô số vết thương do kiếm gây ra, áo trắng nhuốm máu, tay chân lạnh lẽo.

Người kia cuối cùng cũng không đến.

Hiện giờ hắn đã trở thành phò mã, lại đặc biệt phái người đuổi giết mình, làm sao còn có thể xuất hiện? Người đã nói thích y, người đã thề sẽ ở bên y cả đời, đã không đến.

Trong lòng lạnh lẽo như băng, kiếm trong tay di chuyển càng lúc càng nhanh, thoáng chốc thì thể đã chất đầy trên mặt đất.

Bốn phía im lặng, chỉ còn mình y đứng đó.

Nhưng đã không còn lý do gì để tiếp tục đợi. Tất cả cuộc tình trong thiên hạ đều như vậy, lúc yêu thì yêu đến chết đi sống lại, khi không còn tình cảm nữa thì rất nhanh trở thành người xa lạ.

Y đã sớm đoán được kết cục thông thường này, chẳng những không tức giận, ngược lại khóe miệng khẽ động, chậm rãi cười rộ lên

Cổ họng nồng đậm mùi máu tươi.

Y cố nén lại, quay đầu bước đi.

Trước mắt mơ mơ hồ hồ, người mình từng thích kia có hình dáng như thế nào?

Y không nhớ rõ.

Y vẫn bước phía trước.

Từng bước lại từng bước, bước vào bóng đêm vô tận kia...

2. Chương 1

“Thanh thần liêm quyền khinh sương

A thủ thí mai trang

Đô duyên tự hữu ly hận

Cổ họa tác viễn trường.”

(Sương sớm ban mai thành màn

Tay nâng điểm mai trang

Là duyên ắt có ly hận

Họa sau hãn còn dài

~Tổ trung tình – Âu Dương Tu~)

Thiếu nữ dung mạo thanh tú đứng cạnh cửa, trong tay nàng ôm một cây đàn tỳ bà tinh tế, vừa gảy đàn vừa hát.

Mỹ nhân bận hoa phục ngồi trước bàn trang điểm bên cửa sổ, môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng trong nhìn sang, tay phải cố gắng cầm chắc cây bút, đem chân mày uốn cong vừa mỏng vừa dài. Đôi tay mười ngón với móng tay chỉ cho phép để dài một tấc, được dùng nhựa cây lá móng phủ lên một tầng màu đỏ điểm lệ, làm tôn lên làn da trắng ngần. Con người đen diệu dàng như dòng nước, chỉ cần động nhẹ một chút, chính là phong tình vạn chủng.

Vừa mới vẽ xong hình hoa mai, ngoài phòng liền vang lên tiếng bước chân hỗn loạn. Ngay sau đó, chỉ thấy một tiểu cô nương mười sáu, mười bảy tuổi xông vào, thở hổn hển kêu lên: “Đại vương, Bách Hoa yến rất nhanh sẽ bắt đầu, ngài sao vẫn ở đây trang điểm?”

“Gấp cái gì?” mỹ nhân kia khẽ cười, mở miệng, là giọng nam tử, “Dù sao người kia lần nào cũng đến trễ, đi sớm cũng không thấy ý.”

Nghe vậy, thiếu nữ ôm đàn tỳ bà trong ngực ngừng hát, chen miệng hỏi một câu: “Đại vương, một năm chỉ có một lần được đặt chân lên Thiên giới, vì sao lúc nào ngài cũng luôn không quan tâm như vậy? Người kia....Quan trọng như thế sao?”

Hồ vương Chương Hoa một thân nữ trang nhếch môi cười không nói, chỉ chậm chạp đứng dậy, đứng tại chỗ xoay một vòng, rồi nghiêng đầu hỏi: “Thế nào, hôm nay ta có đẹp không?”

“.....”

Hai tiểu nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng co quắp.

Thiếu nữ gảy đàn tỳ bà kia gọi Như Ý, nghĩ kỹ một lát mới đáp: “Xiêm y rất đẹp.”

Thiếu nữ hoạt bát đáng yêu kia gọi Linh Lung, gật đầu phụ họa nói: “Nữ trang cũng rất đẹp.”

“Ai hỏi các người cái này?” Chương Hoa giơ tay chỉ chỉ gò má mình, cười ngọt ngào có chút yếu ớt, hỏi lại một lần, “Hiện tại bộ dáng này của ta, có thể mê hoặc Tử Dương Chân Nhân hay không?”

Vừa dứt lời, Như Ý cùng Linh Lung lại nhìn nhau, nét mặt trở nên quái dị vô cùng. Hồi lâu sau, mới đồng thanh nói: “Đại vương, cho dù ngài mặc đẹp thế nào, ngài vẫn là nam nhân.”

“.....”

Chương Hoa tròn to hai mắt, thở hồng hộc, diên tiết nghiêng răng, vung tay áo, sải bước đi ra cửa.

“Đại vương, ngài đi đâu vậy?”

“A, đợi nô tỳ!” Một năm chỉ có một cơ hội, các nàng không muốn bỏ lỡ.

“Miễn.” Chương Hoa khoát tay áo một cái, cười lạnh, “Hai người các người ngoan ngoãn ở nhà cho ta, suy nghĩ lỗi lầm!”

“A?!” Kêu thảm thiết.

Như Ý cùng Linh Lung hai người vừa nhận sai vừa biết lỗi, trái lương tâm đem dung mạo Chương Hoa khen đến mấy ngàn mấy trăm lần, rốt cuộc dụ dỗ thành công Hồ vương đại nhân hồi tâm chuyển ý, mang

các nàng đi dự tiệc.

Bách Hoa yến này chính là đại hội trên thiên giới, trăm hoa đua nở, tiên nữ nâng ly chúc mừng, các thần tiên khắp nơi tề tụ về đông đủ, thật là náo nhiệt.

Vì vậy Chương Hoa đi liền một mạch, trái lại gặp được không ít người quen, nhưng mà mỗi người vừa thấy mặt hắn, sẽ bày ra nụ cười lúng túng, một vẻ mặt nôn nóng nhường đường. Cho dù ngẫu nhiên có mấy người dừng lại trò chuyện với hắn, vẻ mặt cũng cứng ngắc, ánh mắt lướt nhanh khắp nơi, chỉ duy nhất không nhìn mặt hắn.

Chương Hoa không nghi ngờ, ngược lại, móc ra cái gương nhỏ luôn mang theo bên người, tỉ mỉ quan sát chính mình trong gương một lần, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ..... mọi người đều xiêu lòng trước sắc đẹp của ta rồi?”

Vừa dứt lời, bên tai liền vang lên một giọng nữ trong trẻo dễ nghe: “Thối hồ ly, mấy tháng không gặp, người sao vẫn là bộ mặt quái dị như vậy? Hoa tiên trên thiên giới thấy bộ dáng này của ngươi cũng sẽ bị người dọa sợ đến mức mà héo ngay lập tức đi? Hại mọi người không thể thưởng hoa cũng thôi đi, ngộ nhỡ phá hỏng tâm tình của Tổ Tu đại ca, vậy phải làm sao?”

Chương Hoa giật mình, quay đầu nhìn, chỉ thấy sau lưng là một cô gái dung nhan kiều my, tướng mạo thanh tú, nét mặt vui cười như hoa – chính là Đông Hải Tam công chúa Long Định Châu.

Hai người vốn là oan gia đối đầu, bây giờ vừa thấy mặt, liền bắt đầu trợn ngược mắt trừng nhau.

Chương Hoa vì một câu “Tổ Tu đại ca” kia mà ăn phải dấm chua, kéo kéo khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tam công chúa, đã lâu không gặp, trang phục hôm nay người mặc thật đẹp nha. Chẳng qua không biết Tử Dương Chân Nhân có thể giống như lần trước hay không, ngay cả nhìn cũng không nhìn người một cái.”

“.....” Khóe miệng Long Định Châu giật giật, giận dữ hét lên, “Bổn công chúa trời sinh đoan trang, dĩ nhiên có thể làm cho Tổ Tu đại ca vui lòng. Cũng không giống như người khác, trên mặt thoa một tầng lại một tầng phấn, vẫn không giấu được lớp lông hồ ly kia.”

“Xú nha đầu, ngươi muốn chết!” Chương Hoa bình thường hận nhất người khác chỉ trích dung mạo của hắn, vừa nghe lời này, lập tức liền đổi sắc mặt, hung hăng nhào tới.

Long Định Châu cũng không chịu thua kém, trừng mắt hạnh, rất nhanh liền cùng hắn đánh nhau.

Hai người bọn họ một là Hồ vương giả gái, người còn lại là công chúa được cưng chiều từ nhỏ, mặc dù thân phận cao quý, đánh nhau lại giống như con nít ba tuổi, vừa đá vừa cào vừa cắn, không cái nào không có.

Tùy tùng đi theo hai người tất nhiên sợ hết hồn, vội vàng xông lên ngăn cản.

“Đại vương, nơi này chính là Tiên giới Nam Thiên môn, ngài vạn lần không nên làm loạn ở đây!”

“Công chúa điện hạ, muốn đánh nhau thì về Đông Hải đánh cũng chưa muộn. Hiện tại, Tử Dương Chân Nhân còn chưa đến, việc gì phải lãng phí khí lực?”

Nhưng Chương Hoa cùng Long Định Châu đang nổi nóng, làm sao khuyên được? Chẳng những không dừng lại, ngược lại, càng ngày càng liều mạng, từ từ biến thành một cuộc đại hỗn chiến.

Một đám người nhanh chóng tụ họp xung quanh xem náo nhiệt, bàn luận ầm ĩ.

“Mau xem, mau xem! Hồ vương đánh nhau với Đông Hải Tam công chúa!”

“Hử? Hai người họ tại sao mà đánh nhau?”

“Còn không phải vì tranh giành tình nhân.”

“A, chẳng lẽ là vì người kia.....”

“Ừ, cũng chỉ có thể vì y.....”

Đang nói, cũng không biết ai kêu to một tiếng: “Tử Dương Chân Nhân đến!”

Tràng diện lập tức an tĩnh trở lại.

Chương Hoa cùng Long Định Châu, hai người đều ngẩn ra, dường như đột nhiên từ giữa cơn mơ tỉnh táo lại, đồng thời lui ra, thở hổn hển sửa sang lại y phục.

Một người lấy gương và lược ra vừa chải đầu vừa tức giận nói: “Xú nha đầu, thân là công chúa còn dã man như vậy!”

Một người khác sờ sờ vết cào trên mặt, dùng sức trợn con ngươi: “Rõ ràng ngươi là đàn ông, móng tay để dài như vậy, thật là ghê tởm muốn chết!”

Bọn họ mắng nhau mấy câu, mắt thấy đám người từ từ giải tán, tiếng bước chân quen thuộc càng ngày càng gần, vội vàng giấu đi sự tức giận, cùng lúc nở nụ cười.

Nhìn phía trước, chỉ thấy một bạch y nam tử không nhanh không chậm từ đằng xa đi tới, tay áo không gió tự lay động, ống tay thanh thoát. Người nọ dung mạo rất đẹp, ngũ quan tinh xảo, dung nhan như tranh. Nhưng là, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia không có chút biểu cảm nào, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, thật

giống như kết hàn băng ngàn năm, bất luận kẻ nào cũng không thể lọt vào mắt.

3. Chương 2

Tổ Tu từng bước đến gần, tim Chương Hoa cũng đập thành thạch loạn lên, đầu choáng váng hoa mắt, hô hấp rối loạn. Đợi người kia đi đến trước mặt, tay chân hắn hoàn toàn không thể khống chế, bỗng nhiên nhào qua, ôm chặt lấy cánh tay người kia.

Người xung quanh giật nảy mình.

Duy chỉ có Tổ Tu mặt không đổi, thậm chí cả lông mày cũng không nhúc nhích, chỉ có ống tay áo nhẹ lay động, nhẹ nhàng nhưng khéo léo đem người đẩy ra.

Chương Hoa ngã nhào trên đất, trán lập tức sưng lên, nhưng hắn rất nhanh liền đứng lên, tiếp tục nhào qua chỗ Tổ Tu, đáng thương là âm thầm: “Thật đau a! Đã lâu không gặp, tại sao ngươi vẫn vô tình như thế? Một ngày không gặp như cách ba thu. Trong một tháng này, cả ngày lẫn đêm ta đều nghĩ về ngươi, bị nỗi tương tư hành hạ đến chết đi sống lại, hận không thể.....”

Hắn nói không ngừng nghỉ, Tổ Tu lại giống như có tai như điếc, khuôn mặt vẫn như cũ, nhẹ nhàng vung tay hắn ra.

“Bịch!”

Chương Hoa lần thứ hai bị ngã, đau đến không dậy nổi.

Có tấm gương trước mắt, Long Định Châu tự nhiên không dám lỗ mãng, chỉ cẩn thận tiến lên mấy bước, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Tổ Tu đại ca.”

Tổ Tu gật đầu xem như đáp lại, mặt vô biểu tình đi về phía trước, mắt cũng không nhìn nàng.

Long Định Châu trong lòng một trận mất mát, nhưng vẫn vội đuổi theo. Chỉ còn lại một mình Chương Hoa vẫn nằm trên mặt đất, ngơ ngơ hồi lâu mới có thể gượng dậy, vừa oán trách vừa chạy về phía trước.

Trên người hắn mang đầy trang sức, y phục cũng là dùng hương liệu đặc biệt để xông, lúc đi tiếng leng keng vang lên, hương thơm thoang thoảng theo gió bay ra, một đường bước đi, người khác chỉ sợ là tránh không kịp. Vốn dĩ tướng mạo hắn tuần tú, nhưng hết lần này tới lần khác thích trang điểm đậm lên xóa sạch vẻ đẹp ấy, biến bản thân trở thành bất nam bất nữ, kinh khủng vô cùng.

Lúc Chương Hoa chạy vào Thiên Đình, Bách Hoa yến đã bắt đầu.

Long Định Châu ngồi bên trái Tố Tu, đang cười mời y uống rượu, nhìn đến thật là thân mật.

Trong lòng Chương Hoa đầy đổ kỵ, vội vàng chạy như bay qua, chiếm lấy vị trí bên phải của Tố Tu, cùng Long Định Châu tranh rượu. Hai oan gia trừng nhau một cái, lại bắt đầu âm thầm hăng hái mà đấu nhau.

Hai người bọn họ vội ăn miếng trả miếng, người xem náo nhiệt xung quanh cũng không nhàn rỗi, đủ loại tin đồn từ từ truyền ra.

“Nghe nói Hồ vương cùng Đông Hải Tam công chúa mới vừa ở Nam Thiên môn đánh nhau?”

“Đúng vậy, bọn họ vì tranh giành Tử Dương Chân Nhân, đã đấu với nhau vài trăm năm rồi.”

“Tử Dương Chân Nhân? Chính là người mà tâm lạnh mặt lạnh, vị tiên nhân ngoại trừ luyện đan ra cái gì cũng không quan tâm?”

“Ừ, có tin đồn Đông Hải Tam công chúa vì y mà cự tuyệt không biết bao nhiêu hôn sự, sợ rằng đã không ai muốn lấy nàng nữa. Hồ Vương vì y mà giả gái, biến thành bất nam bất nữ, không giống yêu cũng không giống quỷ, vài trưởng lão bị hấn làm tức chết.”

“A, vậy thực sự là hồng nhan họa thủy.”

“Đúng vậy.....”

Cả trái tim Chương Hoa đều đặt trên người Tố Tu, nghe thấy những lời khó nghe như vậy, làm sao mà nhịn được? Muốn bộc phát cơn giận ngay tại chỗ. Nhưng Tố Tu đã nhanh hơn hẳn, từ từ quay đầu nhàn nhạt quét mắt qua những người nhiều chuyện kia mấy lần.

Thần sắc trên mặt y bình tĩnh, ánh mắt cũng lạnh như băng, như sương tuyết, khiến bọn họ lạnh cả người, lập tức im bặt, không dám mở miệng nhiều lời.

Tố Tu lúc này mới thu hồi tầm mắt, đặt đũa trong tay xuống, thông thả đứng lên.

“Tố Tu?”

“Tố Tu đại ca, huynh đi đâu vậy?”

Chương Hoa cùng Long Định Châu ngăn người, đồng thanh hỏi.

“Bách Hoa Yến không thú vị, còn không bằng trở về Thúy Phong Sơn luyện đan.” Cho đến lúc này, rốt

cuộc Tổ Tu mới nói một câu. Giọng nói thanh thanh lạnh lùng, tựa như con người y, không mang theo bất kỳ tình cảm nào.

Y vừa nói xong, liền xoay người, không chút lưu luyến mà đi ra ngoài.

Chương Hoa cùng Long Định Châu tất nhiên muốn theo sát y, nhưng hai người bọn họ vừa đứng lên, không cẩn thận đụng vào nhau.

Chương Hoa trước tiên trợn mắt oán giận nhìn Long Định Châu cản trở mình, ngay sau đó ngoắc ngoắc môi, cười híp mắt nói: “Tam công chúa, người cũng tính đuổi theo?”

“Dĩ nhiên.”

“Người ấn vào bụng mình một cái, có phải có chút đau hay không?”

“A?” Long Định Châu nhăn một cái, quả nhiên cảm thấy đau đớn, lập tức tỉnh ngộ kêu lên, “Thối hồ ly, người ám toán ta?”

“Haha, ta bắt quả chỉ bỏ vào rượu một chút thuốc xổ thôi, không sao. Tiếc là, e rằng công chúa không có biện pháp đuổi theo ‘Tổ Tu đại ca’ của người rồi.”

“Thối hồ ly hèn hạ vô sỉ! Bốn công chúa tuyệt đối không bỏ qua cho người!”.

Long Định Châu tức đến cả người phát run, nhưng Chương Hoa lại không để ý tới, ngược lại còn cười hì hì hướng nàng làm mặt quỷ, xoay người bỏ chạy. Trên người hắn mặc dù mặc nhiều y phục rườm rà, mới đầu là đi về sau cũng là chạy như bay, cũng không lâu lắm đã đuổi kịp Tổ Tu.

“Tổ Tu, người đi quá nhanh, chờ ta một chút a.”

“Cũng lâu rồi ta không có đến Thúy Phong Sơn, không ngại ta đi cùng người chứ?”

“Đúng rồi, suốt một tháng không gặp, người có nhớ ta hay không?”

Chương Hoa theo sát bên người Tổ Tu, tán gẫu thật vui vẻ, nhưng Tổ Tu lại giống như một câu cũng không nghe thấy, từ đầu đến cuối đối với hắn lạnh nhạt.

May mà Chương Hoa đã quen với sự lạnh lùng của y, chẳng những không nổi giận, ngược lại càng nói càng hăng, thao thao bất tuyệt hồi tưởng lại chuyện trước đây: “Người có nhớ cảnh chúng ta lần đầu gặp nhau không? Vậy mà đã qua năm trăm năm, ta lúc ấy vì đối phó Thiên kiếp, một thân một mình núp trong Đại Tuyết Sơn tu luyện, không ngờ vừa đúng lúc gặp người lên núi hái thuốc, kết quả là đối với người nhất kiến

chung tình.....”

Mắt thấy Chương Hoa càng nói càng kích động, vẻ mặt một bộ say mê, Tổ Tu rất cuộc nhin không được cắt ngang lời hấn: “Tại sao mỗi lần gặp mặt người đều phải nhắc đến những chuyện cũ năm xưa?”

“A, ta là sợ trí nhớ người kém quá, lỡ như quên mất ta, cho nên ta mới lúc nào cũng phải nhắc a.”

Nghe vậy, bước chân Tổ Tu dừng lại một chút, quay đầu nhìn Chương Hoa một cái, lạnh lùng nói: “Ta chưa bao giờ nhớ những chuyện không có ý nghĩa.”

“.....” Ngực Chương Hoa nhói đau một cái, nét mặt bất giác tối đi, nhưng ngay sau đó liền giãn ra mỉm cười, nhẹ nhàng nói, “Không quan trọng, chỉ cần ta luôn nhắc người, người không muốn nhớ cũng không được.”

Tổ Tu cau mày, lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, không để ý đến hấn. Trong giây lát, lại chợt mở miệng: “Lần đầu gặp nhau ở năm trăm năm trước, người cũng không phải bộ dáng này.”

“Hử? Thế nào? So với trước kia ta đẹp hơn nhiều đúng không?” Chương Hoa vuốt vuốt mái tóc dài như mây, đắc ý nói, “Thật ra thì trời nên sinh ta là nữ nhân mới phải. chẳng qua lúc đầu ở Địa phủ đầu thai nhầm rồi, cho nên mới phải.....”

Mới nói đến một nửa, liền nghe Tổ Tu hỏi lại một câu: “Tại sao người ăn mặc thành bộ dáng bất nam bất nữ này?”

“Bất nam bất nữ? Ta hiện tại rất đẹp a.” Vừa nói, vừa lấy gương luôn mang theo bên mình ra, tỉ mỉ xem lại.

Tổ Tu không kiên nhẫn nghe hấn nói nhảm, vung tay áo, sải bước về phía trước.

Chương Hoa lần này thế nhưng không đuổi theo ngay, chỉ giơ tay lên sờ sờ gò má mình, hướng về phía bóng lưng người nào đó cười khổ một tiếng, khàn giọng: “Chuyện cho đến bây giờ lại hỏi ta tại sao, thật là vô tình! Quên rồi sao? Là người nói, người không thích nam nhân.”

4. Chương 3

Cẩn thận hồi tưởng lại, Chương Hoa cảm giác bản thân đúng là điên cuồng.

Vì Tổ Tu mà nam phần nữ trang, vì Tổ Tu mà tranh phong nguyệt thổ, vì Tổ Tu mà sử dụng hết tất cả thủ đoạn hạ lưu. Dậy dựa năm trăm năm, cũng bị phốt lờ năm trăm năm, nhưng kết quả vẫn là không thể buông tay, không bỏ được.

Hắn thở dài một hơi, sau khi chỉnh lại bộ váy trên người, cũng chỉnh lại trang sức gắn trên đầu, chẳng mấy chốc đã lấy lại tinh thần, lần nữa nở nụ cười, bước nhanh đuổi kịp Tổ Tu.

Tổ Tu hiển nhiên không để ý đến hắn.

Ngược lại Chương Hoa cũng không để ý chuyện đó, một mình người sôi nổi, cười cười nói nói đến thích thú.

Hai người bọn họ thi triển tiên thuật, cưỡi gió mà đi, cũng không lâu lắm đã đến Thụy Phong Sơn.

Thụy Phong Sơn kia chính là một tòa tiên sơn ở nhân giới, bởi vì nơi này là một vùng đất hoang vu, dấu vết con người rất hiếm, môi trường thanh tịnh và đẹp đẽ. Tổ Tu ở dưới chân núi xây một tòa nhà lớn, thường ngày đóng cửa mà ở, gần như không hề bước chân ra khỏi nhà.

Bởi vì nguyên do này, cách mấy ngày Chương Hoa sẽ đến Thụy Phong Sơn một chuyến, mặc dù phần lớn đều bị sập cửa vào mặt, nhưng lại như cũ kiên trì không ngừng, trăm lần bẻ cũng không cong, cuối cùng từng cọt cọt trên núi cũng nhớ kỹ. Giờ phút này tự nhiên cũng quen thuộc mà tiêu sái đến trước cổng lớn, cười nói: “Hôm nay có thể để cho ta vào ngồi một chút không?”

Tổ Tu không đáp lại, chỉ làm lúi tiến lên mấy bước, đẩy cửa vào...

Chương Hoa biết y tuyệt đối sẽ không đáp ứng, cho nên cũng không hỏi nhiều hơn nữa, chỉ nheo mắt nhìn khe hở ở giữa hai cánh cửa, đột nhiên cúi đầu nhào tới. Ai ngờ Tổ Tu đã nhanh hơn một bước đóng cổng lớn lại, hắn chẳng những không thuận lợi chui vào, trái lại đụng đầu vào cửa, đau đến nhe răng trợn mắt, oa oa kêu to.

“Không sao.” Chương Hoa vuốt vuốt chỗ đau trên trán, cắn răng mỉm cười, “Dù sao ta vẫn còn một chiêu.”

Vừa nói, vừa xoay người thật nhanh, chạy nhanh một vòng quanh tường rào thật cao, đi tới cổng sau dưới một gốc cây cổ thụ cao lớn. Hắn vốn là muốn leo cây nhảy vào trong sân, nào biết vừa giương mắt nhìn, trên cây đã có trước một người đang trèo lên.

“Tam công chúa?” Sau khi Chương Hoa thấy rõ dung mạo người nọ, không khỏi hô lên, “Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Sao? Rất ngạc nhiên sao? Ta đường đường là Đông Hải Tam công chúa, dùng thuốc xổ đã muốn đối phó với ta sao?” Lúc đang nói, động tác vẫn tiếp tục hướng lên.

Chương Hoa thấy thế, vội vàng chạy tới, cũng trèo lên cây.

“Nha đầu chết tiệt kia, chỗ này là ta phát hiện trước!”

“Nhưng người trèo lên cây trước là ta.”

“Tại sao mỗi lần người đều giành với ta?”

“Những lời này ta hỏi mới đúng? Rõ ràng là nam nhân, lại thích ăn mặc giống nữ nhân, thật không biết xấu hổ?”

Chương Hoa cùng Long Định Châu đều có đạo hạnh ngàn năm, chỉ cần tùy tiện thi triển một tiên thuật, là có thể nhẹ nhàng vượt qua hàng rào. Nhưng bọn họ vì không muốn bị Tổ Tu phát hiện, không thể làm gì khác hơn là dùng phương pháp nguyên thủy nhất – leo cây, tiện thể đá cấn đánh chửi nhau một phen.

Cũng không lâu lắm, hai người liền phân định thắng thua.

Dù sao Chương Hoa cũng là nam tử, khí lực hơn xa Long Định Châu một bậc, cho nên rất nhanh đã bỏ rơi nàng phía sau, cười lớn nhảy lên tường rào. “Haha, ngại quá. Tam công chúa, ta đi trước một bước.”

Song, tiếng cười chưa dứt, cả người hắn đã té thẳng xuống, nặng nề ngã xuống đất.

..... Hôm nay, đã ngã ba lần.

Mặt Chương Hoa hướng xuống mặt đất, ngơ ngạo hồi lâu, mới miễn cưỡng đứng dậy, áo quần xốc xếch, mặt dính đầy bụi, bộ dáng hết sức chật vật. Nhưng hắn dường như đã quen với những thất bại này, chỉ tùy tiện lau sạch mặt một chút, liền khôi phục lại nụ cười, sải bước đi về phía trước.

Tòa nhà này của Tổ Tu mặc dù có diện tích khá lớn, nhưng bên trong đều là hoa và đá, cũng không thấy cái gì đình đài lầu các xa hoa. Chương Hoa đi hơn nửa ngày, mới thấy mấy gian nhà trúc bình thường, ngoài cửa bày ra một bộ bàn đá, bốn phía trồng đầy kỳ hoa dị thảo, thật là tĩnh mịch.

Vì vậy Chương Hoa ngừng thở, rón rén chạy vào cửa, tìm hết gian này đến gian khác. Gian phòng thứ nhất là phòng cầm, gian thứ hai là phòng ngủ, gian thứ ba chính là phòng luyện đan – Tổ Tu chính là ở trong phòng luyện đan.

Chương Hoa lặng lẽ ép sát vào cánh cửa, xuyên qua cánh cửa nhìn quanh bên trong, chỉ thấy giữa phòng có một cái lư đồng ba chân đang lơ lửng. Khói trắng bốc ra từ đỉnh lư, tiếp theo ngọn lửa màu xanh màu tím cháy rực. Tổ Tu lảng lảng đứng bên cạnh, một tay đặt sau lưng, tay còn lại để trước ngực, trong lòng bàn tay phát ra ánh sáng trắng, chính là đang dựa vào tiên lực điều khiển đoàn lửa kia.

Thường ngày y vẫn luôn lãnh đạm, trên mặt một tia biểu cảm cũng không thấy, duy chỉ giờ phút này mới có thể lộ ra thần sắc hết sức chuyên chú, giữa con người kia phản chiếu ngọn lửa nhảy không ngừng, cháy rồi lại tắt, thật là động lòng người.

Chương Hoa ngơ ngác nhìn bóng dáng đẹp như tranh này của y, bất giác ngây ngốc nhớ lại những chuyện năm trăm năm trước.

Khi đó đạo hạnh còn thấp, vì ứng phó Thiên kiếp, một thân một mình ở Tuyết Sơn tu luyện. Kết quả vừa vận công thấy Tổ Tu lên núi hái thuốc, chỉ liếc mắt một cái, liền bị khuôn mặt tuấn mỹ kia làm cho mê muội. Thật giống như trên trời đột nhiên đánh một tia sét, hoàn toàn đánh vào trên người hắn, khiến cho chân tay rã rời, thần hồn điên đảo.

Một khắc đó, Chương Hoa biết rõ, mình đã rơi vào tình kiếp.

Từ đó về sau, cho dù trước mặt là vực sâu vạn trượng, hắn cũng chỉ có thể từng bước từng bước đi về phía người kia, cũng không cách nào quay đầu lại.

Nghĩ đến xuất thần, Tổ Tu bên trong chợt nâng một tay, đem lư đồng kia để lại trên giá, sau đó xoay người lại, nâng mắt đảo qua, lạnh lùng nói: “Nhìn đủ chưa?”

“Ừ” Chương Hoa kinh hãi, trượt chân, lao đảo đi vào, nhỏ giọng nói, “Nhanh như vậy đã bị người phát hiện?”

“Thuật ẩn thân của người quá kém, vừa vào cửa đã lộ.”

“Ha, ha ha.” Chương Hoa cười gượng mấy tiếng, chớp chớp đôi mắt hồ ly, long lanh đầy nước, cố ý bày ra dáng vẻ đáng thương.

Tổ Tu cũng không màng để ý đến hắn, chỉ cúi xuống nhìn bàn tay mình, nhàn nhạt hỏi: “Lần này người vào đây bằng cách nào? Chui qua tường hay chui xuống đất?”

“Leo cây.”

“Ồ, đây là lần thứ mấy người lên vào đây?”

Chương Hoa đưa tay, thực nghiêm túc đếm qua một lần, cuối cùng đáp: “Không rõ.”

Tổ Tu nhíu mày, khẩu khí vừa lạnh lại vừa cứng: “Như vậy, người biết phải làm gì tiếp theo đúng không?”

“..... Phải” Chương Hoa kéo dài thanh âm đáp một câu, vô cùng buồn bã thở dài, ngoan ngoãn xoay lại.

Tổ Tu neho mắt, mặt vô biểu tình nhìn hắn một cái, liền nhắc chân đá.

Sau đó là một tiếng hét thảm, cả người Chương Hoa bay thẳng ra ngoài, không lệch không nghiêng rơi ngay bên ngoài tòa nhà, đầu choáng váng hoa mắt, đau đớn không dứt.

..... Lần thứ tư.

5. Chương 4

Hôm đó Tổ Tu một cước đá Chương Hoa ra khỏi cửa sau, quả thực yên tĩnh vài ngày. Nhưng vào một buổi sáng của nửa tháng sau, cổng lớn chợt bị người gõ đến chấn động cả bầu trời.

Trong lòng y tràn đầy sự không kiên nhẫn mà đi mở cửa, vừa đưa mắt nhìn, lại thấy hồng y nữ tử xinh đẹp — trang sức đầy đủ, áo váy bay bay, hàng mi cong tựa như nét núi xanh, một đôi mắt trong tựa như làn nước hồ thu, chẳng qua là ngũ quan dù có đẹp nhiều thế nào, cũng không thể nhìn ra đây là một cô gái. Hơn nữa khuôn mặt được đánh quá trắng, môi lại quá đỏ, trang điểm dày đặc khiến cho nét đẹp đều bị xóa sạch, chẳng ra cái gì cả.

Tổ Tu liếc mắt một cái liền nhận ra người đến là ai, hơn nữa bởi vì thường thấy khuôn mặt này, nên cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ khoanh hai tay, nhàn nhạt hỏi một câu: “Người sao lại đến?”

“Nửa tháng không gặp, ta nhớ ngươi.” Chương Hoa cười một cái ngọt ngào, giả vờ nhu mì mà nháy mắt một cái.

Tổ Tu lại hoàn toàn không thấy nhu tình mật ý của hã, trực tiếp đưa tay đóng cửa.

“Đợi một chút!” Chương Hoa vội nghiêng người, cố gắng chen vào cửa, kêu lên, “thật ra hôm nay ta đến là tặng quà cho ngươi.”

“Ta không cần.” Vừa nói, trên tay tiếp tục dùng sức, hoàn toàn không để ý đến người đang bị kẹp ở giữa hai cửa.

Chương Hoa đau đến kêu oa oa, vội vàng giơ hộp gấm cầm trong tay phải, cao giọng la lên: “Nhân sâm ngàn năm mới hái từ trên núi, ngươi cũng không cần?”

Nghe vậy, Tô Tu hơi ngẩn ra, lập tức buông lỏng tay.

Chương Hoa thừa dịp vọt vào, thiếu chút nữa đụng vào người y.

Tổ Tu không chút hoang mang lui về sau vài bước, thuận tay lấy hộp gấm trong tay Chương Hoa, mở nắp tỉ mỉ xem.

“Thế nào?” Chương Hoa ở bên cạnh đi tới đi lui mấy vòng, đắc ý cười, “Ta không có lừa người đúng không?”

Tổ Tu hơi nhú mi, trầm ngâm không nói, mặc dù trên mặt vẫn không chút biểu tình, con ngươi lại thâm di chuyển. Hồi lâu sau, mới đóng nắp hộp giấu lại, nhẹ nhàng nói một câu: “Quả thực là nhân sâm ngàn năm.”

Chương Hoa hưng phấn vỗ tay một cái, trên mặt đầy vẻ tự hào, cười hì hì hỏi: “Ta đem đồ người yêu thích đến, người tính cảm ơn ta thế nào đây?”

“.....” “Tổ Tu cúi đầu nhìn hộp giấu trong tay, lại ngược mắt nhìn khuôn mặt quý mị trước mặt, im lặng không nói.

Chương Hoa liền thở dài một hơi, vụn phần bất đắc dĩ đưa tay chặn lại, nói: “Những thứ khác không cần tính, người mời ta vào uống chén trà đi?”

Tổ Tu như cũ không đáp lời, chỉ xoay người, sải bước đi về phía mấy gian nhà trúc.

Chương Hoa lưu luyện si mê y nhiều năm, tự nhiên sẽ hiểu ý tứ của y, lập tức cười thật tươi, bám theo thật chặt, lầm bầm lầu bầu thấp giọng nói: “Có thể uống một ngụm trà người tự tay pha, ta chết cũng cam nguyện. Hắc hắc, không uống công ta ở trên núi Không Tì canh giữ nửa tháng, hao hết thiên tân vạn khổ tìm nhân sâm ngàn năm đến đây.”

Tổ Tu nghe lời này, trong lòng bất giác giật mình, liếc nhìn hắn một cái, hỏi: “Nhân sâm này đã thành tinh, lại biết dùng thuật độn thổ, người làm sao bắt được?”

“A, với bộ dáng hiện tại, dĩ nhiên không thể bắt được nó.” Chương Hoa đứng tại chỗ xoay một vòng, vòng ngọc trên cổ tay dao động, đuôi váy nhẹ nhàng bay lên, nghiêng đầu cười yếu ớt, “Nhưng chỉ cần trở về nguyên hình, tự nhiên sẽ dễ hơn.....”

Hắn chỉ nói đến một nửa, chợt dừng lại, nụ cười cứng ngắc.

Chương Hoa vốn đã đắc đạo thành tiên đã lâu, đường đường là vua của Hồ Tộc, tùy tùy tiện tiện biến về nguyên hình, tất nhiên là chuyện hết sức mất mặt.

Khi Tổ Tu nghe thấy, cũng không mấy kinh ngạc, nhẹ nhàng nắm chặt hộp giấu trong tay, không hỏi nhiều.

Hai người yên lặng đi về phía trước, không lâu lắm đã tới mấy gian trúc bên ngoài.

Tổ Tu bảo Chương Hoa ngồi vào bàn đá cạnh cửa, tự mình vào trong nhà pha trà. Mặc dù Chương Hoa ảo não lúc này đã lỡ miệng, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, hai tay chống cằm, gật gù đắc ý chờ người

yêu bước ra.

Một lát sau, Tổ Tu quả nhiên đem cái khay bước ra, đem ấm trà đặt lên, từ đầu đến cuối buồn bực không lên tiếng.

Chương Hoa hiểu được này đã là giới hạn của y, cho nên cũng không vô cớ gây rối thêm nữa, tự mình rót trà, thật vui vẻ mà uống một hớp, cả khuôn mặt đều là tiểu ý, thậm chí còn nhẹ nhàng ngâm nga một tiểu khúc.

“Tổ Tu” hần nhìn nam tử lạnh nhạt ngồi đối diện mình một chút, cười hỏi, “Người cả ngày đều ở nhà, rốt cuộc là người ở nhà làm gì vậy?”

“Luyện đan.”

“Còn gì nữa không?”

“Đánh cờ.”

“Những cái khác thì sao?”

“Không có.”

“Nhàm chán như vậy a, nếu đổi lại là ta, đã sớm bị buồn bực đến chết rồi.” Con người di chuyển một cái, lại hỏi, “Đúng rồi, người có thích nhân sâm ngàn năm ta đưa người không?”

Tổ Tu trừng mắt, thoáng quay đầu đi không đáp. Một hồi lâu sau, mới từ từ quay đầu lại, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Chương Hoa trong lòng mừng rỡ, chỉ cảm thấy vì để người trước mặt này vui vẻ, cho dù đau khổ hơn nữa cũng đáng giá. Đôi mắt chớp chớp, tầm mắt đảo quanh trên người Tổ Tu, si mê không thôi.

Dù tâm Tổ Tu như sắt đá cũng bị ánh nhìn nhu tình như nước của hắn làm cho cả người không được tự nhiên, ngón tay gõ gõ mặt bàn, lạnh lùng nói: “Chén trà này người đã uống xong rồi?”

“Ừ.”

“Vậy người cũng lăn đi được rồi.”

“Hử?” Nụ cười trên mặt Chương Hoa không duy trì nổi, ủy ủy khuất khuất lắm bầm, “Nói một chén trà,

liền thật chỉ cho uống một chén a.”

Hắn thấp giọng oán trách mấy câu, còn muốn kì kèo thêm một lát, nhưng Tố Tu đã ngẩng mặt trừng mắt nhìn tới.

“Được rồi, được rồi, lần này ta tự đi, không phiền người động chân đá.” Chương Hoa không còn cách nào khác, chỉ đành phải không cam lòng đứng dậy, lão đảo đi về phía cổng lớn.

Đi một bước, quay đầu một lần.

Ánh mắt vừa nhu vừa mềm, lưu luyến không rời.

Nhưng Tố Tu lại rũ mắt, nhìn cũng không nhìn hắn một cái, cho đến khi hắn ra khỏi cổng lớn, mới đưa tay sờ hộp gấm trên mặt bàn trầm tư, cau mày trầm tư.

Chương Hoa thích đẹp như mạng người như vậy, chỉ vì một củ nhân sâm ngàn năm mà biến trở về nguyên hình, lần qua lần lại truy đuổi trên mặt đất..... Thực sự làm cho người người ta không cách nào tưởng tượng được.

Nghĩ vậy, đôi con ngươi Tố Tu vốn không hề gợn sóng dường như có tia sáng lướt qua. Nhưng ngay sau đó lại trở về bộ dáng lạnh lùng yên tĩnh, thần sắc như sương như tuyết, phẳng phất giống như kết thành một tầng hàn băng, không người nào có thể đến gần.

6. Chương 5

Hôm đó, sau khi Chương Hoa rời đi, lại rất lâu sau cũng không thấy bóng dáng. Xế chiều của hai tháng sau, Tố Tu đang ngồi một mình cạnh bàn đánh cờ, chợt nghe bên ngoài vang lên một trận tiếng gõ cửa.

Từ trước đến nay Thúy Phong Sơn này rất ít người đến, trừ Chương Hoa và Long Định Châu ra, gần như không có người nào đến thăm. Cho nên Tố Tu vốn không định để ý đến, thế nhưng tiếng gõ cửa lại rất cấp bách, thật lâu vẫn chưa ngừng, thực sự không có cách nào xem nhẹ được. Sau khi do dự một chút, cuối cùng cũng đứng lên ra mở cửa.

— Người đứng bên ngoài quả nhiên là Chương Hoa.

Lúc này hắn vẫn là bộ dạng trang sức đầy đủ, ngọc bội kêu leng keng, nhưng khuôn mặt so với thường ngày thì tái nhợt đi mấy phần, khóe mắt hơi rủ xuống, môi mỏng nhợt nhạt, bộ dáng hết sức kinh khủng. Sau khi hắn thấy Tố Tu, cũng không ồn ào như thường ngày, chỉ cắn răng, dùng sức đi vào cửa.

“Người....” Tổ Tu cau mày, mở miệng muốn nói.

Chương Hoa lại trước một bước cầm được tay y, ngón tay hơi phát run, dứt quãng nói: “Phòng...”

“A?”

“Phòng của người ở đâu?”

Tổ Tu bị hỏi cho không biết làm sao, kinh ngạc không đáp.

Chương Hoa cũng không nhiều lời nữa, chỉ nắm chặt tay y, trực tiếp đi thẳng về phía trước, vội vàng đi về phía mấy gian nhà trúc. Tổ Tu hiếm khi thấy bộ dáng khác thường của hắn như vậy, nhất thời quên giãy giụa, ngơ ngác đi theo hắn đoạn đường. Hai người ở đứng bên ngoài một phòng trúc, Chương Hoa chỉ thoáng chần chờ một chút, liền nhận thức đúng là phòng ngủ của Tổ Tu, tức khắc liền vọt vào.

Bên trong phòng bày biện cực kỳ giản dị, ngoài chiếc giường bằng gỗ thông thường, còn có một tủ sách được chất đầy.

Chương Hoa thở hổn hển, đưa tay chỉ chiếc giường ngay chính giữa kia, nhẹ giọng nói: “Giường người nhìn có vẻ ngủ rất thoải mái, ta có thể ngủ trên đó một giấc không?”

Tổ Tu ngẩn ra.

Chương Hoa không đợi y trả lời, liền đi về phía trước vài bước, xoay người lên giường, ngã đầu liền ngủ.

Tổ Tu toàn bộ đều không hiểu hắn đang làm cái gì, một lúc lâu sau, mới đưa tay đẩy vai hắn một cái, lạnh lùng kêu một tiếng: “Này, người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ừ, ta đang ngủ a.” Chương Hoa đáp lại, con ngươi đen nửa mở nửa khép, mơ mơ màng màng lăm lăm, “Suốt ba ngày ta đã không ngủ, rất mệt mỏi.”

Vừa nói, vừa từ trong lòng ngực móc ra một hộp gỗ đen nhánh tỏa sáng, thuận tay đưa cho Tổ Tu.

Tổ Tu cúi đầu nhìn, cảm thấy ngạc nhiên, nhẹ giọng nói: “Thiên Sơn Tuyết Liên.”

“Hắc hắc, ta mới từ trên núi tuyết hái về.” Chương Hoa dụi dụi mắt, lưỡi biếng ngáp, cười nói: “Ta nhớ trước kia người có nói, lúc Tuyết Liên vừa mới nở chính là dược liệu tốt nhất, cho nên....”

“Cho nên người ở trên núi tuyết canh giữ ba ngày ba đêm, chờ nó nở hoa?”

“Hắc, vận khí của ta xem như không tệ, chỉ tốn hai tháng thì đã tìm được Thiên Sơn Tuyết Liên, sau đó lại...” Đoạn sau của lời nói càng lúc càng nhỏ đi, dần dần thì không có thanh âm.

Trong lòng Tổ Tu vừa động, chậm rãi đưa tay ra, dò xét hơi thở của hắn.

Hô hấp đều đặn, hắn đang ngủ.

Tổ Tu đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại nghĩ đến giường của mình bị con hồ ly đàn kia chiếm, bất giác lại nhú mi, trong lòng bàn tay có chút bạch quang, định trực tiếp đẩy người xuống giường.

Ai ngờ Chương Hoa trở tay bắt lấy, vừavặn nắm lấy tay y, mặc dù trong giấc ngủ, trên mặt cũng là nét vui vẻ, thì thầm một cái tên: “Tổ Tu Tổ Tu Tổ Tu.....”

Chương Hoa đọc một lần, vẻ mặt Tổ Tu lạnh đi một chút, đến cuối cùng chính là lạnh đến cực điểm, vô cùng đáng sợ. Nhưng dù sắc mặt có khó coi, động tác trên tay lại chậm chạp không nhúc nhích, dường như mất khí lực thật lớn, “Ba” một tiếng phát tay Chương Hoa, xoay người rời đi.

Kết quả, Tổ Tu chẳng những không đuổi người xuống giường, ngược lại quay đầu rời khỏi phòng, tự đi đến căn phòng cách vách luyện đan.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi y đẩy cửa phòng bước vào, Chương Hoa đã sớm thức, đang ngồi dựa ở mép giường, nghiêm túc trang điểm thay đồ.

Hàng mi như nét núi xa, đồng tử đen như mực, môi hồng như hoa anh đào.

Tổ Tu mất thấy hắn tô son điểm phấn, đem gương mặt tuần tú đang tốt đẹp làm nó biến thành một dạng kinh khủng như quỷ, không nhận được nhẹ nhàng ho khan, mở miệng nói: “Thức rồi?”

Chương Hoa vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc này, liền ngẩng đầu ngay lập tức, cười toe toét: “Đúng vậy, quả nhiên ngủ trên giường của người khá thoải mái.”

Dừng một chút, con ngươi đen di chuyển một vòng, nhỏ giọng thêm một câu: “Dĩ nhiên, nếu người đồng ý ngủ ta ngủ chung, vậy thì có chết cũng không tiếc.”

Tổ Tu trừng mắt, làm bộ như không nghe thấy câu kia của hắn, chỉ gờ gờ hộp gồ mun trong tay, lạnh lùng nói: “Sau này đừng làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa.”

“A?”

“Bất luận là Thiên Sơn Tuyết Liên hay nhân sâm ngàn năm, ta cũng có thể tự mình đi hái, không cần tốn nhiều thời gian của người.”

Nghe vậy, vẻ mặt Chương Hoa ủ rũ đi, nhưng ngay sau đó lại khê động khóe miệng, cười đến rục rịch, giọng nói nhẹ nhàng: “Ta hiểu. Pháp lực của người cao cường như vậy, chỉ cần tùy tiện thi triển một tiên thuật, là có thể tìm được đồ người muốn, căn bản không đem Thiên Sơn Tuyết Liên hoặc nhân sâm ngàn năm để trong mắt. Nhưng là, chính người tìm được, cùng với ta đưa người, có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.”

“Có gì không giống nhau?”

“Thích một người, cũng không phải chỉ ở ngoài miệng kêu la vài lần là đủ. Ta thích người như vậy, đương nhiên muốn cho người những thứ tốt, để người vui vẻ.” Chương Hoa mở to hai mắt nhìn thẳng vào mắt Tố Tu, một chữ một chữ nói, “Cho dù chỉ có một chút cố gắng, cho dù tất cả đều tinh thần và thể lực đều vô ích, uống phí tâm tư, ta vì người làm những chuyện ngu xuẩn này, có một cảm giác... tương đối hạnh phúc.”

Một trận yên lặng.

Tố Tu từ từ nheo mắt lại, nhìn chăm chăm Chương Hoa hồi lâu, mới quay đầu đi chỗ khác, lạnh lùng nói: “Vô vị.”

Chương Hoa cười ha ha mấy tiếng, cũng không phản bác, chỉ giương mắt nhìn ngấm sắc trời ngoài cửa sổ, cẩn thận nói: “Tố Tu, hình như ngày hôm qua ta ở trong phòng người ngủ một đêm?”

“Ừ.”

“Vậy người bây giờ.....” Vạn phần vô tội chớp mắt, bộ dáng diêm dāng đáng yêu, “Có tính đuổi ta không?”

“.....”

Tố Tu vẫn không nói một lời, chỉ quay đầu, tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

Một lát sau, rốt cục nhắm hai mắt, xoay người bước ra ngoài. Khi đến gần cửa, lại đột nhiên dừng bước, thanh âm vừa lạnh lại vừa cứng, mặt vô biểu tình nói một câu: “Uống trà rồi đi.”

7. Chương 6

Chương Hoa nghe thấy lời này, chợt cảm thấy trái tim đập mãnh liệt, tay chân mềm yếu, lần nữa quay về giường. Hắn lấy chăn che mặt, sau khi lẩn lộn lung tung một trận mới chậm rãi xuống giường, vẻ mặt không thể ngừng cười.

Hắn vốn định lập tức đuổi theo quần lấy Tố Tu, nhưng chần chờ một chút, vẫn là lấy gương ra trang điểm một lần nữa, cho đến khi sự kinh khủng trên khuôn mặt đó càng tăng thêm, mới hài lòng gạt đầu một cái, đầy sức sống ra cửa...

Lúc đó Tố Tu đã sớm ngâm trà vào nước, đang ngồi cạnh bàn đá gần người.

Thường ngày y chỉ có một gương mặt, là bộ dáng lạnh lùng yên tĩnh, cho dù là ở một mình, trên mặt cũng không có chút biểu cảm nào, dường như toàn thân trên dưới đều ủ trong một tầng hàn băng. Mặc dù người ở chỗ này, tâm cũng không biết đang ở nơi nào.

Nhưng là, hết lần này đến lần khác Chương Hoa thích chính là bộ dáng này của y.

Thật giống như mỗi lần đến gần y, tình ý trong lòng liền sâu thêm một phần, hận không thể lao thẳng đến, cầm thật chặt tay y, mãi mãi không buông.

Không biết tình cảm này bắt đầu từ khi nào, một lần đến mà khắc sâu.

Để cho có nhiều cô nương xinh đẹp không thương, lại muốn tự mình chuốc khổ, thích một nam nhân vô tâm vô tình. Cái gọi là tình yêu, đại khái chính là mặc danh kỳ diệu như vậy?

Chương Hoa nghĩ đến xuất thần, Tố Tu ngồi đưa lưng về phía hắn chợt vẫy vẫy tay, lạnh lùng nói: “Trà ngâm được rồi, sao còn không qua đây?”

“A,” Chương Hoa đáp lại, khuôn mặt lập tức giãn ra mỉm cười, “Đến ngay.”

Vừa nói, vừa cười híp mắt chạy tới, trước tiên chạy một vòng quanh Tố Tu, sau đó mới tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, vui vẻ bắt đầu uống trà.

Hắn biết mình chỉ có một cơ hội uống chén trà này, cho nên cố ý uống thật chậm thật chậm, phí hết tâm tư nói chút chuyện cười để cho Tố Tu vui vẻ.

Đáng tiếc, Tố Tu lại hoàn toàn không để ý đến hắn, chỉ rũ mắt, vô cùng tập trung nhìn bàn cờ còn dang dở trên bàn, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn.

Chương Hoa bèn theo tầm mắt của y nhìn sang, cười hỏi: “Người luôn tự mình đánh cờ, chẳng lẽ không cảm thấy nhàm chán sao?”

“Tạm được.”

“Không bằng ta với người chơi ván kếp tiếp đi?”

“Người?” Tổ Tu nhướng mày, mặc dù thanh âm vẫn lạnh lùng như băng, giọng nói lại cực kỳ khinh thường.

“Làm sao? Người nghi ngờ ta không biết đánh cờ? Ta dù gì cũng là vua một tộc, làm sao có thể ngay cả cái này cũng không biết?” Dừng một chút, con người di chuyển một cái, nghiêng đầu cười yếu ớt, nhỏ giọng bổ sung một câu, “Ta biết người thích đánh cờ, cho nên đã sớm đặc biệt học được rồi.”

Dứt lời, đem chén trà để sang một bên, đưa tay đặt lên bàn cờ kia.

Tổ Tu chỉ ôm hai cánh tay, lặng lẽ theo dõi hắn, tựa hồ không có hứng thú.

“Người ngại cùng ta đánh cờ quá nhàm chán?” Chương Hoa một cái liền đoán ra tâm tư của y, thở phì phò cắn răng, nói, “Được, vậy ta với người cứ đánh cược đi. Nếu hôm nay ta thua người, muốn giết muốn chém, tùy người định đoạt.”

Nghe vậy, con người đen của Tổ Tu vốn không gợn sóng dâng lên một tia rung động, nhẹ giọng hỏi: “Cho dù bắt người đi luyện đan cũng có thể?”

“A?”

Tổ Tu quan sát Chương Hoa trên dưới một lần, thật nghiêm túc nói: “máu linh hồ ngàn năm.... được hiệu cũng không lỗi.”

Chương Hoa bị y nhìn đến đáy lòng sợ hãi, không nhịn được rung mình một cái, hối hận muốn cắn đứt lưỡi mình. Nhưng là lời nói đã ra khỏi miệng, sao còn có thể đổi lại? Chỉ đành cười khan mấy tiếng, nhắm mắt nói: “Đương, đương nhiên có thể. Nhưng nếu người thua, cũng phải giống vậy mặc ta định đoạt.”

Tổ Tu ngay cả mắt cũng không nháy một cái, nhàn nhạt phun ra mấy chữ: “Ta thua?”

Giọng nói lạnh lùng, tự kiêu đến cực điểm.

Chương Hoa nhất thời á khẩu không trả lời được, một mặt căm ghét y kiêu ngạo như vậy, một mặt lại nổi lên sự mê luyện, trong lòng ảo não vạn phần. Lặng nhắng một lúc lâu, mới dọn sạch bàn cờ kia, tay cầm quân đen, hạ xuống bước đầu tiên.

Hắn vốn vì Tổ Tu mà vui vẻ học cờ vậy, căn bản chỉ hiểu được sơ sơ mà thôi, đương nhiên không phải là đối thủ của nam tử trước mặt. Cũng không được bao lâu, thì đã rơi xuống thế hạ phong.

Chương Hoa mắt thấy bại cục đã định, suy nghĩ cũng bắt đầu hoạt động, nghĩ nếu như thua bất quá cũng là đổ máu luyện đan mà thôi, thực ra cũng không phải vấn đề gì lớn. Vì vậy, đồng nhìn, tây xem, lại bắt đầu không yên lòng lên tiếng nói: “Tổ Tu, một mình người ở căn nhà lớn như vậy, không cảm thấy buồn sao?”

“Sẽ không?”

“Sao không tìm một nha hoàn đến hầu hạ người?”

“Quá ồn ào.”

“Người sau này nếu thiếu người bưng trà đưa nước, giặt quần áo quét sân, ngàn vạn lần phải nhớ đến tìm ta, ta tùy thời tùy chỗ đều rất rảnh.”

Tổ Tu hừ hừ, ngược mắt nhìn hẩn một cái, lạnh lùng nói: “Người không lo làm Hồ Vương cho tốt, lại muốn đến chỗ ta làm gã sai vặt?”

Y bất quá chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, không ngờ được Chương Hoa thế nhưng lại gật đầu một cái, không chút do dự đáp: “Nếu có thể cả ngày ở bên cạnh người bầu bạn, ta sao còn có thể quan tâm địa vị Hồ Vương? Tất nhiên là ném toàn bộ qua một bên. Trừ người ra, ta cái gì cũng không muốn!”

Lúc nói chuyện, mỗi một câu đều nhìn y, ánh mắt trong suốt, nhân thân kiên định.

Tổ Tu ngẩn người, tay cầm cờ hơi lắc lư một cái, “cách” một tiếng đã rơi trên bàn cờ.

..... Không cần thận đặt sai vị trí rồi.

Trong lòng y vừa động, làm sao cũng không ngờ được mình thế nhưng lại vì một câu nói của người khác mà thất thần.

Chương Hoa mắt tinh, một cái liền nhìn ra sơ xuất của Tổ Tu, vội vàng thừa dịp truy kích, thay đổi tình thế chuyển bại thành thắng.

Tổ Tu vẫn là một bộ lãnh đạm như cũ, khoát tay áo một cái, nhẹ nhàng nói: “Không cần so nữa.”

“A?”

“Ta thua.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt Chương Hoa liền cứng đờ. Đầu tiên, hẩn chớp mắt liên tục, hoài nghi tai mình có phải nghe nhầm không, ngay sau đó lại cười ha ha đứng lên, một trận mừng như điên.

Cho đến khi cười đến không chịu nổi, mới thở hổn hển, dứt quãng hỏi: “Như vậy..... Đánh cược vừa rồi của chúng ta.....”

Tổ Tu ngoảnh đầu sang hướng khác, mặt không chút thay đổi đáp: “Lời ta nói, tuyệt không nuốt lời.”

Chương Hoa vừa nghe xong, cả trái tim lập tức đập loạn, nét cười trên mặt thế nào cũng không ngừng được, thật giống như cả đời chưa từng vui vẻ như vậy.

“Ai nha, không xong rồi. Cười như vậy nữa, mặt cũng sắp rút gân rồi.” Mặc dù miệng nói như vậy, nụ cười lại càng thêm sáng lạn mấy phần. Nếu không phải bởi vì quá mức hưng phấn, đến nỗi tay chân bủn rủn vô lực, e rằng cũng sẽ nhảy múa tại chỗ.

8. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tổ Tu thấy Chương Hoa điên điên khùng khùng, bày ra dáng vẻ làm nũng, trong lòng thật không kiên nhẫn, cho nên từ đầu đến cuối vẫn duy trì khuôn mặt vẻ nghiêm túc như trước, không nói được một lời.

Cách hồi lâu, Chương Hoa mới miễn cưỡng ngừng cười, nghiêng người về phía trước, cười híp mắt với Tổ Tu ở đối diện, dương dương đắc ý nói: “Ta đã thắng, vậy nên lấy phần thưởng là gì cho phải đây? Ôm một cái hay là hôn một cái?”

“...” Tổ Tu không đáp, chỉ nâng mắt trừng hấn một cái.

Ánh mắt lạnh lùng như băng kia, cực kỳ dọa người.

Chương Hoa sợ hết hồn, không tự chủ được lui về sau, khê ho khan nói: “Khụ, ta nói đùa thôi. Chuyện người không thích, ta tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng người.”

Vừa nói, cau mày trầm tư một hồi, sau đó búng ngón tay, cười nói: “Đúng rồi, không bằng người cùng ta đến nhân gian chơi một ngày đi.”

“Hử?” Tổ Tu sau khi nghe được câu này, rõ ràng là ngẩn ra, nét lạnh trong mắt dường như xẹt qua chỗ sâu trong mắt một chút.

Nhưng Chương Hoa không có phát giác, tiếp tục cao hứng nói: “Thiên giới đạo tới đạo lui cũng có vài tòa sơn như vậy. yêu giới lại không có gì hay để chơi, vẫn là nhân giới náo nhiệt nhất. Vừa có thể đi dạo hội chùa, lại có thể mua, nhất định rất thú vị.”

Hắn thao thao nửa ngày, Tổ Tu lại như cũ không nói một lời, không chút động lòng.

Chương Hoa trừng hai mắt, chợt nhớ một chuyện, kêu lên: “A, thiếu chút nữa ta quên rồi, trước khi người tu luyện thành tiên vẫn luôn ở nhân gian, chắc hẳn đã sớm chơi mệt rồi?”

Tổ Tu lúc này mới có chút phản ứng, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, thế nhưng lại bối rối không biết đang nhìn nơi nào, tựa như có chút hoảng hốt. Nhưng ngay sau đó lại khôi phục bộ dáng băng lãnh vô tình kia, nhẹ nhàng đáp một câu: “... Ta không nhớ rõ.”

“Ác, dù sao cũng cách ngàn năm, quên cũng rất bình thường.”

Chương Hoa gật đầu một cái, mơ hồ cảm thấy nam tử trước mặt không đúng lắm, lúc mở miệng muốn hỏi, Tổ Tu đã trước một bước đứng dậy, sẵn bước đi ra cửa.

“Tổ Tu, người đi đâu vậy?”

“Người không phải muốn đến nhân giới chơi sau? Còn không mau đi?”

“A, tới liền.”

Tuy trong lòng Chương Hoa có nghi ngờ, nhưng vừa đến bên cạnh Tổ Tu, liền say mê đến đầu óc rối mù, cái gì cũng không cách nào nghĩ nữa. Hơn nữa sau khi đến nhân gian, mắt thấy những thứ đồ chơi mới lạ rục rủ đủ loại, càng thêm phần khởi, một lòng chỉ lo vui đùa.

Hắn ăn mặc bất nam bất nữ, ở thiên giới đã dọa sợ không ít người, hôm nay đến nhân giới, tất nhiên lại bị người chỉ trỏ, nghị luận âm ỉ. Nhưng là hắn lại hồn nhiên không phát giác, chẳng những không thu liễm, ngược lại kéo Tổ Tu đi lung tung khắp nơi. Hơn nữa, động một chút là gỡ hai món xiêm y xanh đỏ lòn lẹt, vô cùng hưng phấn khoa tay múa chân trên cơ thể mình.

“Tổ Tu, người thấy ta mặc cái váy kia nhìn được không?”

“... Đều như nhau.”

“Đều đẹp như nhau sao? Vậy toàn bộ đều mua!”

“...”

Bởi vì cái duyên cớ này, Chương Hoa một đường hướng cửa hàng quần áo cùng cửa hàng nữ trang dạo qua, la váy; áo; phấn; bột nước mọi thứ đều mua đủ. Không quá nửa ngày trời, trong tay đã cầm bao lớn bao nhỏ.

“A!”

“Sao vậy?”

“Bên kia có xây kệ hồ lô, chúng ta đi mua ăn đi.”

“Tùy người thích.”

“A a!”

“Lại thế nào nữa?”

“Mới vừa rồi hình như vừa thấy tam đệ của ta. Kỳ quái, hắn sao lại cùng đạo sĩ ở chung một chỗ?”

“Lo chuyện không đâu.”

(chỗ này trong nguyên tác là một câu thành ngữ “ ” ý chỉ sự nhát gan, đại khái có nghĩa là có tỷ chuyện mà cũng sợ.)

Sau khi đi dạo mấy vòng, Tổ Tu bây giờ không chịu nổi Chương Hoa ồn ào, cuối cùng thừa dịp hắn chọn đồ trang sức đeo tay, một mình quay qua chỗ quẹo, hướng con phố khác mà đi.

Đường phố xa lạ, đoàn người xa lạ, chớp mắt... đã nghìn năm rồi? Đối với y mà nói, nhưng lại thật giống như một cái chớp mắt mới xong.

Cái gì cũng không nhớ.

Bất luận là tên họ trước đây, nơi ở trước đây, hay là người đã từng tâm tâm niệm niệm — toàn bộ đều đã quên hết. Những mật ý dịu dàng kia, những nỗi tương tư khắc cốt kia, giống như một loại thoáng qua như mây khói, không lưu lại nửa phần dấu vết.

Đúng rồi, y vì để thoát khỏi vạn tượng hồng trần này, đã sớm đem tim mình bỏ đi rồi.

Đáy mắt đã kết thành băng, lại không phản chiếu bất kỳ hình bóng nào.

Từ nay về sau, tuyệt không động tâm nữa.

Trong một khoảnh khắc, trong đầu tựa hồ hiện lên khuôn mặt một con hồ ly dần đang mỉm cười, nhưng Tổ Tu lập tức nhắm mắt lại, đem tâm tư rối loạn đè xuống. Lần nữa mở mắt ra, trong mắt đã khôi phục lại một mảnh trấn tĩnh, trên mặt lại là biểu cảm vừa lạnh vừa cứng, vẫn là bộ dáng lãnh đạm lúc ban đầu.

Tổ Tu một mình yên lặng đi một lúc lâu, Chương Hoa mới vội vàng vàng từ phía sau đuổi theo, đầu tiên là kéo lấy tay áo y, nói: “Tổ Tu, người tại sao không nói một tiếng đã bỏ đi? Không thích cây trâm phượng(1) vừa rồi sao? Vậy đổi thành kim bộ diêu (2) được không?”

Tổ Tu không để ý đến hắn, chỉ lắc lắc ống tay áo, trực tiếp hất tay hắn ra, sải bước về phía trước.

Chương Hoa hơi sững sốt, vội vàng đuổi lên trước, vượt lên chặn đường đi của y, cẩn thận nói: “Tổ Tu, người hôm nay... Hình như có chút kỳ quái.”

“Quái ở chỗ nào?”

“Lúc người vừa đến nhân giới, vẫn luôn hốt hoảng, giống như không yên lòng. Bây giờ lại lại trở nên lãnh đạm hơn so với bình thường, chẳng lẽ, lúc trước người...”

Hắn mới nói đến một nửa, Tổ Tu đã trừng mắt trợn con ngươi, lạnh lùng quát lên: “Vớ vẩn!”

Giọng nói lạnh như băng, đầy hàn ý.

Chương Hoa lúc này lại không bị hù dọa, ngược lại khẽ cười cười, dịu dàng nói: “Ta đây mặc dù trì độn, nhưng là chuyện có liên quan đến người, làm sao có thể không chú ý đến?”

Vừa nói, vừa chậm rãi đưa tay về phía Tổ Tu.

Tổ Tu không có quen bị người đụng chạm, lập tức lật cổ tay, lòng bàn tay hiện ra chút bạch quang.

Một chút lửa tiên kia liền đã thương ngón tay Chương Hoa, hắn lại liều mạng, tiếp tục đi về phía trước, đưa bàn tay đặt ở ngực Tổ Tu, cười tủm tỉm nói: “Mặc dù ta không biết trước khi người thành tiên đã xảy ra chuyện gì, nhưng luôn biết có một ngày, ta chắc chắn đánh vỡ tầng băng kết trong lòng người kia.”

“...” Tổ Tu nhíu mày một cái, không nói lời nào.

“Sao? Người nghi ta không làm được?”

Tổ Tu quay đầu, như cũ không lên tiếng. Cách hồi lâu, mới vừa như có như không thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói: “Ta chưa bao giờ tin cái loại tình yêu này.”

“Không quan hệ.” Chương Hoa nghiêng đầu, nhẹ nhàng cười yếu ớt, nhấn mạnh từng chữ nói, “Người chỉ cần tin tưởng ta là đủ rồi.”

~(1) Trâm phượng: trâm cài tóc đầu phượng hoàng (các bà thái hậu hoàng hậu hay dùng á). Đây là hình minh họa cho các bạn dễ hình dung.

(2) Kim bộ diêu: để hiểu rõ hơn mọi người vào trang này nha

9. Chương 8

Một trận im lặng.

Tổ Tu cùng Chương Hoa nhìn nhau hồi lâu, mới rũ con ngươi xuống, nhàn nhạt nói một câu: “Người nếu không buông tay, cái móng vuốt này sẽ phải phế bỏ.”

“Hử? A!” Chương Hoa lấp bắp kinh hãi, vội vàng thu tay phải đã bị phỏng, liên tục hút khí, “Đau quá, đau quá!”

Tổ Tu khẽ hừ nhẹ, vốn không tính để ý tới, nhưng bây giờ không chịu nổi hấn ở trước mặt mình làm trò kêu khóc om sòm, sau khi do dự một chút, rút cuộc vẫn từ trong ống tay áo lấy ra một bình sứ, trực tiếp ném vào trong ngực Chương Hoa.

“Còn không mau băng bó vết thương?”

“Ác.”

Chương Hoa gật đầu một cái, theo lời đem thuốc trị thương trong bình bôi lên tay, sau đó xé tay áo băng bó vết thương. Nhưng tay phải hắn đau không thể chịu nổi, tay trái lại không làm được gì, chân tay vụng về sờ mó thật lâu cũng không thành công. Cuối cùng chỉ đành phải dùng sức mở to hai mắt, giữa con mắt dâng lên một tầng hơi nước, đáng thương nhìn chằm chằm Tổ Tu.

Sau một hồi giằng co, rốt cuộc vẫn là Tổ Tu chịu thua trước, mặt vô biểu tình giành lấy miếng vải trong tay Chương Hoa, giúp hắn bọc lại tay phải bị thương.

Chương Hoa cười hì hì, tầm mắt tiếp tục dính trên khuôn mặt tuấn tú kia, dịu dàng nói: “Năm trăm năm không được, vậy thì một ngàn năm, một vạn năm, bất kể là tốn bao nhiêu thời gian, ta cũng không bỏ cuộc. Cuối cùng có một ngày, ta sẽ nhận được lòng của ngươi.”

Nghe vậy, Tổ Tu hơi run một cái, ở trên tay phải của Chương Hoa bấm một cái thật mạnh, lạnh lùng nói: “Người ngốc nói mơ.”

“Oa!” Chương Hoa lập tức kêu lên thảm thiết, đau đến cúi người xuống, há miệng thở dốc.

Tổ Tu cũng không liếc nhìn hắn cái nào, xoay người rời đi.

Chương Hoa ngẩn ngơ đứng tại chỗ, “Oái”, “Oái” kêu lên một lúc, mới miễn cưỡng chậm quá mức, vội vàng đuổi kịp bước chân của Tổ Tu. Vừa đi vừa kêu: “Tổ Tu, ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy cây trầm phương kia tương đối dễ nhìn. Không bằng chút ta trở lại mua đi?”

“Ồn muốn chết.” Tổ Tu cắn răng, khóe miệng co quắp, “Về nhà!”

Dứt lời, ông tay áo mở ra, đã thi triển tiên thuật, ngự phong mà đi.

Chương Hoa không có cách nào, chỉ đành phải thở dài than thở, lưu luyến nhìn cửa hàng nữ trang một cái, ngoan ngoãn đi theo Tổ Tu lên đường.

Cũng không lâu lắm, hai người đã trở lại Thụy Phong Sơn.

Chương Hoa vốn tính thừa nước đục thả câu, ở bên Tổ Tu nhiều hơn một chút, ai ngờ vừa mới đến cổng đại trạch, liền nhìn thấy một thân ảnh vô cùng quen thuộc.

Váy trần châu, lưu vân kế (một kiểu búi tóc hồi xưa), dung nhan kiều mị, lúm đồng tiền như hoa —— chính là Đông Hải Tam công chúa Long Định Châu.

Chương Hoa cùng nàng là oan gia lâu năm, hai người vừa mới chạm mặt, liền bắt đầu trừng nhau.

Một người căn rằng nghiêng lợi nói: “Đã lâu không gặp.”

Một người khác là ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Biệt lai vô dạng(1)?”

(1) Biệt lai vô dạng nghĩa tiếng việt là ‘hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay.’ ở đây mình dùng nguyên hán việt không thay đổi.

Quả nhiên tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Tổ Tu lười cùng bọn họ dây dưa nhiều, cho nên vung ống tay áo, đem hai người đều giam bên ngoài cửa. Người yêu vừa đi, Chương Hoa cùng Long Định Châu dĩ nhiên là cũng không giả bộ nữa, trực tiếp ác ý nói với nhau.

“Tam công chúa, người hôm nay sao lại đến quấy rầy Tử Dương Chân Nhân?”

“Những lời này ta hỏi mới đúng chứ? Người sao cùng Tổ Tu đại ca trở về?”

Khuôn mặt Chương Hoa thách thức, cười ha ha nói: “Ta cùng Tử Dương Chân Nhân tình đầu ý hợp, cùng nhau về nhà có gì ngạc nhiên? Ta thậm chí còn nắm tay y, ôm hông y, ngủ qua giường của y đây.”

“Người nói bậy!”

“Lời ta nói rất cuộc là thật hay giả, người trực tiếp hỏi Tử Dương Chân Nhân không phải sẽ rõ ràng sao.”

“Người thói hồ ly này nổi danh gian trá xảo hoạt, nhất định là dùng thủ đoạn lừa gạt mê hoặc Tổ Tu đại ca, ta đây phải vạch trần khuôn mặt thật của người!”

“Nha đầu chết tiệt, người lại muốn đánh với ta?”

“Đánh thì đánh, ta sợ người sao!”

Vừa dứt lời, hai người quả nhiên xắn tay áo xông về phía trước, rất nhanh lại đánh thành một đoàn.

Chương Hoa chiếm ưu thế trên khí lực, nếu là bình thường, nhất định là có thể dễ dàng thắng lợi. Nhưng hôm nay tay phải hắn bị thương, cử động bất tiện, đánh ngang với Long Định Châu.

Không bao lâu, hai người bọn họ tóc tai bù xù, áo quần xốc xếch.

Đang đánh hăng say, Long Định Châu đột nhiên rút bàn tay phải lại, từ trong ngực lấy ra một cái bình sứ nhỏ, mở nắp ra hướng trên người Chương Hoa đổ xuống.

Chương Hoa không ngờ được có một chiêu này, nhất thời né không kịp, vừa vịn bị nàng giội vào.

“Thứ gì...?” Hắn còn chưa hỏi xong, thì thấy một trận chóng mặt, cả người mềm nhũn ngã xuống, tay chân bủn rủn, toàn thân vô lực, thật giống như sắp tan ra.

Bất quá trong nháy mắt, đã không thấy bóng dáng Chương Hoa, trên mặt đất chỉ còn một đồng y phục cùng nữ trang châu ngọc. Nhưng một lát sau, từ đồng y phục lại thoáng giật giật, từ từ lộ ra nửa cái lỗ tai lông xù. Ngay sau đó là con người vừa đen vừa sáng, cầm nhọn, bộ lông trắng như tuyết, cùng với cái đuôi nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Long Định Châu thấy, không nhịn được xì một cái bật cười, nói: “Ha, bộ dáng hiện tại của ngươi thật đáng yêu, so với quỷ dạng bất nam bất nữ thuật mắt hơn nhiều.”

Chương Hoa giật giật tứ chi, y phục trên người rớt xuống, hơn nữa pháp lực mất hết, ngay cả nói cũng không thể nói, chỉ có thể ô ô kêu loạn.

Long Định Châu một cước đạp lên đuôi hắn, trên cao nhìn xuống cười nói: “Thế nào? Định thân tiên thủy mùi vị không tệ đi? Đây chính là ta vì đối phó với ngươi, phí hết tâm tư từ chỗ Tán Hoa tiên nữ lấy được.”

Dừng một chút, sắc mặt chợt trầm xuống, lại nói: “Bất quá ngươi không cần lo, nước tiên này hiệu lực có hạn, chỉ cần mấy canh giờ là có thể trở về nguyên trạng. Ta hôm nay có một câu thể nào cũng phải chính miệng nói với Tổ Tu đại ca, không thể để cho hồ ly đàn nhà ngươi quấy rầy.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Chương Hoa trừng mắt nhìn, gương nanh múa vuốt lao tới, một hớp cắn bập chân Long Định Châu, tiếp tục kêu to.

Nha đầu chết tiệt kia, ta tuyệt đối không tha cho ngươi!

Long Định Châu cũng không để ý đến hắn, chỉ nhắc chân phải, không chút lưu tình đá hồ ly lông trắng ra ngoài.

Chương Hoa kêu thảm một tiếng, thuận thế bay ra ngoài, lăn vài vòng trên mặt đất, đau đến không bò dậy nổi. Đợi lúc gương mắt nhìn lại, Long Định Châu đã sớm thi triển tiên pháp, dễ dàng phóng qua tường cao, nhảy vào trong nhà Tổ Tu.

10. Chương 9

Chương Hoa tất nhiên không cam lòng yếu thế, lập tức vùng vẫy từ dưới đất bò dậy, một mạch đuổi theo.

Sau khi hần biến trở về hồ ly, thân thủ so với trước vốn phải nhanh nhẹn hơn mới phải, nhưng bởi vì định thân tiên thủy, tứ chi vô lực, ngay cả đi bộ cũng lão đảo lắc lư, mất thật lớn thời gian mới miễn cưỡng nhảy qua bức tường kia. Kết quả lúc rơi xuống đứng không vững, lại một đường lăn qua, đem đám lông tuyết trắng kia toàn bộ đều dính bùn, bộ dáng hết sức chật vật.

Chương Hoa đau đến nhe răng trợn mắt, chỉ thấy Tổ Tu mặt đối mặt với Long Định Châu, tựa hồ đang nói chuyện.

Long Định Châu bật khóc, một giọt một giọt nức nở, khóc đến lê hoa đài vũ (*), bản thân thấy thật đáng thương.

(*) Lê hoa đài vũ: lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa (tham khảo ở <https://leosansutu.wordpress.com/%E2%80%A2cum-tu-bon-chu%E2%80%A2/>)

Tổ Tu từ đầu đến cuối vẫn là bộ mặt lãnh lãnh đạm đạm kia, cũng không nhìn nàng một cái, chỉ nhẹ giọng nói: “Tam công chúa, mời trở về đi.”

“Tổ Tu đại ca...”

“Đi thông thả, không tiễn.”

Long Định Châu tuy có nhu tình tràn đầy, nhưng đối mặt với Tổ Tu một bộ dáng băng lãnh vô tình này, làm sao có thể kiên trì được? Lập tức cắn răng, xoay người lao ra khỏi cửa.

Lúc này Chương Hoa đúng lúc nằm úp sấp ở ngoài cửa, vì vậy lại cùng nàng đụng nhau.

Hai người sau khi trừng nhau một cái, Long Định Châu lại giơ chân lên, một cước đem Chương Hoa đá bay ra ngoài.

Chương Hoa lúc này ngay cả kêu thảm thiết cũng bỏ đi, sau khi ở trên mặt đất lăn mấy vòng, đụng đầu vào chân bàn đá, ngã choáng đầu hoa mắt, mắt nổ đom đóm.

Hần mở miệng to thở hổn hển, một lúc lâu sức lực mới chậm chạp quay về, mới vừa tính đứng dậy tiếp tục chiến đấu hăng hái, tầm mắt thoáng một cái liền thấy, trước mắt xuất hiện một đôi giày đen.

Tổ Tu?

Hắn ngẩn người, ngẩn đầu, quả nhiên thấy một bạch y trắng tuyết, cùng với khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ.

“Ô ô...” Chương Hoa há miệng, nhưng không cách nào nói được, chỉ đành phải nhẹ nhàng vẫy vẫy đuôi, chớp mắt.

Tổ Tu cau mày, hắn nhìn chăm chăm một lúc lâu, mới cúi người xuống, đưa tay kéo lỗ tai lông xù của hắn, lăm bầm lăm bầm thấp giọng nói: “Kỳ lạ, con hồ ly này từ đâu chạy đến?”

Là ta a! Là ta!

Chương Hoa nhăn mũi, há mồm hướng mu bàn tay Tổ Tu cắn lên, nhưng khi răng tiếp xúc với da thịt lạnh băng trắng mịn kia, rồi hai tròng mắt đảo một cái, rất không có tiền đồ liếm tay y.

Tổ Tu thường ngày ghét nhất bị người đụng chạm, lúc này chẳng những không có tránh đi, ngược lại còn nhẹ nhàng vuốt lông phủ trên lưng Chương Hoa, đáy mắt xẹt qua một chút ánh sáng kỳ lạ. Ngay sau đó liền duỗi hai tay một cái, đem hắn kéo vào trong ngực, sau đó xoay người đi vào nhà.

Ồ?

Chương Hoa tròng hai mắt, lại là một trận choáng đầu, trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ... Tổ Tu thích bộ dáng hiện tại này của ta?

Hắn nghiêng đầu, nhân cơ hội ở ngực Tổ Tu cọ cọ mấy cái, đang nghiêm túc suy tính sau này cũng có thể lấy hình dạng hồ ly xuất hiện, lại chợt nghe Tổ Tu thấp giọng lăm bầm một câu: “Quả nhiên là linh hồ ngàn năm, vừa đúng có thể dùng luyện đan.”

A?!

Chương Hoa cả kinh này không phải chuyện đùa, vội giật giật tay chân, cố gắng vùng vẫy. Nhưng hắn một mặt luyện tiếu cắn bị thương Tổ Tu, một mặt khác lại bởi vì khí lực không đủ, căn bản không thể thoát. Cũng không lâu lắm, đã bị bắt vào phòng luyện đan.

Hơn nữa Tổ Tu cũng không nhỡ lông hắn, cũng không giữ lại máu hắn, trực tiếp ném vào trong Đồng Lô, đóng nắp, nổi lửa!

Thì ra... Tổ Tu bình thường đều luyện đan như vậy? Thực sự quá tàn nhẫn!

Chương Hoa bị dọa sợ la lên, vừa nhảy vừa đập, liều mạng dùng đầu đâm vào lò, nhưng nhảy nửa ngày cũng không thấy đỡ hơn, phía dưới lửa càng đốt càng mạnh, đang lúc hắn cho là mình sắp tạ thế ở đây, đột nhiên cảm thấy ngực một hồi cuồng loạn, toàn bộ cơ thể kéo căng ra, “Phanh” một tiếng đụng ngã lăn

Đông Lô, trong nháy mắt khôi phục hình người.

... Sợ chết khiếp.

Chương Hoa đè ngực, vừa giương mắt nhìn, chỉ thấy Tổ Tu đứng trước mặt mình —— mặc dù trên mặt không có biểu tình, nhưng mắt lại khó nén vẻ kinh ngạc.

“Ha, ha ha.” Chương Hoa sờ sờ lỗ mũi, cười khan mấy tiếng, “ Ngại quá, đừng ngã lò luyên đan của người rồi.”

“Thì ra là người.” Tổ Tu cắn răng nghiêng lợi trừng hấn một cái, ngay sau đó quay đầu sang chỗ khác, lạnh lùng nói, “Người thân thể trần truồng đứng ở đây làm gì? Còn không mau mặc y phục vào?”

“A, đúng đúng.” Chương Hoa lúc này mới tỉnh lại, vội vàng búng ngón tay, thi triển tiên thuật. Ai ngờ thử nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, chỉ đành phải đem mắt xoay một cái, đáng thương gọi tên Tổ Tu.

Tổ Tu giận đến muốn chết, lại không thể mặc kệ hấn, không thể làm gì khác hơn là trở về phòng lấy một bộ y phục của mình cho hấn thay.

Chương Hoa nếu đã mặc y phục của Tổ Tu, tự nhiên không có cách nào tô son điểm phấn, chỉ tùy tùy tiện tiện vấn đồ một búi tóc, lau đi lau lại khuôn mặt.

Tổ Tu từ xa trông thấy, không nhịn được thốt lên một câu: “Bộ dáng hiện tại này của người...”

“A? Cái gì?”

“Không, không có gì.” Y vốn muốn nói Chương Hoa lúc chưa trang điểm càng thuận mắt hơn, nhưng là vừa chỉ nghĩ người nào đó sau khi nghe sẽ quá tự đắc, vì vậy tạm thời đổi lại.

Chương Hoa cũng không hỏi tới, chỉ một lòng cảm giác bộ dáng hiện tại của mình không tiện gặp người, vì vậy không đợi Tổ Tu đuổi hấn đi, thì ngoan ngoãn chấp tay cáo từ.

Hấn vừa đi, vừa ở trong lòng mắng Long Định Châu. Hạ quyết tâm muốn tìm nàng báo thù. Nào biết vừa mới ra khỏi cổng lớn, liền liếc thấy Long Định Châu đang ngồi chồm hổm ở trong góc lau nước mắt.

“Tam công chúa.” Chương Hoa cười ha ha mấy tiếng, cười trên nỗi đau của người khác đi lên phía trước, “Chúng ta lại gặp mặt.”

“...” Long Định Châu quay đầu, không để ý đến hấn.

Chương Hoa đi theo tiếp cận, tiếp tục trêu nói: “Công Chúa Điện Hạ sao lại khóc đến thương tâm như vậy? Chẳng lẽ lại bị Tử Dương Chân Nhân cự tuyệt?”

Nếu là thời điểm bình thường, Long Định Châu chắn chắn sẽ đối chọi gay gắt cùng hắn, ngày hôm nay lại chỉ rơi nước mắt, nói giọng khàn khàn: “Người thích cười thì cười đi, dù sao sau này ta cũng sẽ không cùng người cãi nữa!”

“A?”

“Đại ca ta mất tích nhiều năm, không lâu nữa, nhị ca ta thừa kế ngôi vị Long Vương. Ta cùng nhị ca xưa nay không hợp, chỉ sợ không được bao lâu, hắn sẽ buộc ta lập gia đình. Ta hôm nay tới gặp Tổ Tu đại ca, vốn là muốn thử một lần cuối cùng, nhưng kết quả vẫn là...”

“Cho nên? Tam công chúa bởi vì nguyên do này, liền tính từ bỏ Tử Dương Chân Nhân sao?” Chương Hoa chỉ câu câu khoe miệng, nụ cười có mấy phần giễu cợt, “Thì ra, cái Tam công chúa gọi là thích, cũng không có gì hơn cái này mà thôi.”

“Ai, ai nói!” Long Định Châu liền nóng nảy, đỏ mặt la ầm lên, “Ta thích Tổ Tu đại ca lâu như vậy. vì y từ chối hôn sự, vì y bỏ xuống thân phận, nhưng y vẫn không chịu nhìn thẳng vào ta! Bỏ ra nhiều như vậy. quay đầu lại vẫn là công dã tràng, loại tâm tình này... người làm sao có thể hiểu rõ?”

“Sao người biết ta không biết? Hừ, bị y đá bị y đánh, bị y phớt lờ, bị y đuổi ra khỏi nhà hết lần này đến lần khác, tất cả điều này tất nhiên rất đau, thậm chí vô số lần nghĩ muốn từ bỏ. Nhưng là...” Chương Hoa rũ mắt, đầu tiên là thở dài một hơi, rồi ngay sau đó khuôn mặt giãn ra mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng như nước: “So với việc thích Tổ Tu, những thứ thống khổ này thì tính là gì?”

11. Chương 10

Nghe vậy, Long Định Châu mở to hai mắt nhìn hắn, sau một lúc lâu, mới kinh ngạc nói: “Người cái tên này... Thật đúng là ngu ngốc.”

“Ha ha” Chương Hoa sờ sờ lỗ mũi, cười khỏ, “Có lẽ vậy.”

Long Định Châu lại nhìn hắn mấy lần, chợt đứng dậy, lau nước mắt trên mặt, hung hăng đạp hắn một cước.

“Oa!” Chương Hoa kêu thảm một tiếng, cuống quýt lui về phía sau.

Long Định Châu cười khúc khích, nghiêm mặt nói: “Ngay cả người con hồ ly đàn này cũng có thể kiên trì, ta làm sao có thể dễ dàng buông tay? Đợi đó, ta tuyệt đối sẽ không thua người!”

Hốc mắt nàng mặc dù vẫn hồng hồng, vẻ mặt lại cực kỳ kiên quyết.

Chương Hoa nhìn thấy, đầu tiên là hơi sững sờ, ngay sau đó cũng cười rộ lên, hất cằm, ngạo nghễ nói: “Tốt, vậy chúng ta cứ so đấu tiếp đi.”

Dứt lời, hai người trừng nhau một cái, song song hừ nhẹ một tiếng.

Long Định Châu quay đầu bước đi, sau khi đi về trước mấy bước, lại xoay người lại khua khua nắm đấm, nghiêm túc nói: “Người con hồ ly này mặc dù vừa giảo hoạt vừa đáng ghét, người gặp qua đều ghét muốn chết, bất quá —— Bồn công chúa thừa nhận người quả thật có tư cách làm tình địch của ta.”

“A?”

Chương Hoa hơi giật mình, còn chưa kịp phản ứng, Long Định Châu đã đi xa. Hắn ở tại chỗ ngẩn một hồi, mới nhớ tới một việc, giơ tay gõ lên trán một cái, tự lẩm bẩm nói: “Trời ơi, ta rõ ràng tìm nàng tìm báo thù mới đúng, sao lại ngược lại trò chuyện cả ngày chứ? Thật là ngu ngốc!”

Vừa nói, vừa nhấc chân đi về phía trước, mới đi được mấy bước, liền phát hiện pháp lực đã không phục. Không khỏi mừng trong lòng, vội vàng xoay một vòng, một thân nữ trang, sau đó lại nhảy vào nhà, tính tiếp tục quấy rầy Tố Tu.

Ai ngờ hắn vừa hạ xuống đất, chỉ thấy Tố Tu đứng thẳng ở cổng, một tay để trên đại môn, hai hàng lông mày nhíu chặt, dường như đang trầm tư.

“Hử? Tố Tu?” Chương Hoa lập tức tiến tới bên cạnh y, cười híp mắt hỏi, “Sao ngươi lại đứng ở chỗ này?”

“...” Không trả lời.

Chương Hoa nghiêng đầu, rất nhanh liền lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, kêu lên: “A, mặc dù ngươi nói lời lạnh lùng cự tuyệt Tam công chúa, lại lo lắng nàng sẽ xảy ra chuyện, cho nên cố ý đi xem tình hình một chút?”

“Nói hưu nói vượn.” Tố Tu từ từ thu hồi tay phải, quay đầu đi chỗ khác, không để ý hắn.

“Ha ha, ta cũng biết, ngươi không phải người vô tình như vậy.” Chương Hoa cười hì hì, một đôi mắt vừa đen vừa sáng, “Đúng rồi, những lời kia ta vừa nói, ngươi cũng đã nghe chứ? Như thế nào? Có phải rất cảm động hay không? Có vì vậy mà thích ta không?”

Lúc này hắn đã đổi về mặc nữ trang, trên mặt lại không tô son điểm phấn, khóe môi hơi mỉm cười, khóe mắt đuôi lông mày đều là phong tình, cùng ngày thường khác nhau rất lớn.

Tim Tổ Tu đập đập, mặt mũi cứng đờ, hung hăng trừng mắt nhìn qua, liền nhấc chân đá. Chương Hoa không có chút phòng bị nào, tự nhiên thuận thế bay ra ngoài, không lệch tý nào mà rơi ngoài cửa.

... Lần này lại ôm mặt đất.

Hôm đó Chương Hoa bị đá tới đá lui, té tới té lui lặn qua lặn lại nhiều lần, sau khi về nhà toàn thân đau nhức, ước chừng tu dưỡng hai ba ngày mới chậm rãi tốt lên.

Nhưng thân thể hần vừa tốt, lập tức lại tự mình chuốc khổ, không ngừng cố gắng quán lấy Tổ Tu không thả ra.

Một ngày này, hần giống như thường ngày phí hết tâm tư vào nhà Tổ Tu, tính gập khuôn mặt tuấn mỹ ngày đêm mong nhớ kia một lần, kết quả lại vừa đúng lúc bắt gặp Tổ Tu đang thu dọn đồ đạc.

“Ồ? Tổ Tu, ngươi phải xuất môn?”

“Ừ.”

“Đi đâu vậy?”

“Yêu giới.”

“Ngươi rốt cuộc quyết định đi yêu giới chơi? Bên đó ta quen thuộc, ta dẫn đường!”

“Ai nói ta đi chơi?” Lòng Tổ Tu rất không kiên nhẫn trừng hần một cái, tiện tay đem mấy bình thuốc nhét vào trong ngực, lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ, “Ta đi hái thuốc.”

“A, thì ra là như vậy.” Chương Hoa nhớ lại ngày đó thiếu chút nữa bị luyện thành đan dược, bất giác rùng mình, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Vô Hạ Sơn bên đó quả thật có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, bắt quả tứ phương thường có yêu thú lui tới, không cẩn thận sẽ đụng trúng, hay là ta đi cùng ngươi?”

“Cản trở.” Tổ Tu không liếc nhìn hần cái nào, đi thẳng ra cửa.

Chương Hoa vội vàng bước nhanh đuổi theo, trong miệng lẩm bẩm thầm nói: “Ta biết pháp lực ngươi cao cường, căn bản không quan tâm những thứ yêu ma quỷ quái kia, nhưng...”

“Tránh ra.” Tổ Tu nhướng mày, nhấc chân muốn đá.

Nhưng lần này Chương Hoa sớm có chuẩn bị, dứt khoát ngồi xổm người xuống, ôm lấy đùi phải Tổ Tu, lớn

tiếng la lên: “Người nếu không nói mang ta đi, ta liền một mình một người chạy đến Vô Hạ Sơn đi dạo, đem những sơn tinh yêu thú kia tất cả đều đưa tới, khiến người thuốc gì cũng không hái được.”

“Vô lại.” Tổ Tu cắn răng, đập loạn một hồi. Có làm gì Chương Hoa vẫn gắt gao bám vào y không thả, thế nào cũng vậy không ra, trong lòng bàn tay mặc dù đã nổi lên bạch quang, nhưng lại không hạ thủ được.

Sau một lúc giằng co, rốt cuộc vẫn là y bại trận trước, nhẹ khẽ thở dài: “Muốn đi thì đi, đừng trì hoãn thời gian của ta.”

Chương Hoa hoan hô một tiếng, cho đến lúc này mới buông lỏng tay, cười hì hì đứng dậy. Hắn chẳng những thỏa mãn mong muốn, hơn nữa còn nhân cơ hội ăn đậu hủ, tất nhiên hài lòng, mặt mày hớn hở.

Tổ Tu tức vô cùng, trước sau vẫn một vẻ mặt, tự mình đi về phía trước.

Chương Hoa vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Cũng không lâu lắm, hai người đã đến Vô Hạ Sơn.

Chỉ thấy chướng khí tràn ngập tứ phương, hàn ý dày đặc, nhìn tới quả thật là nguy hiểm mai phục khắp nơi. Nhưng Tổ Tu cùng Chương Hoa cũng không thêm để ý tí nào, một người hết sức chuyên tâm hái thuốc, một người khác thì luôn mỉm cười bên cạnh, hào hứng tăng cao.

Lúc đi được nửa đường, bên tai đột nhiên vang lên một trận tiếng kêu chói tai, ngay sau đó liền thấy một vật thể màu đen đột nhiên nhảy ra khỏi bụi cây, bay thẳng tới.

Tổ Tu sớm đoán được chuyện này, cho nên xoay cổ tay, không chút hoang mang phóng ra lửa tiên.

Chương Hoa lại khẩn trương một chút, luống cuống chân tay biến ra đoản kiếm, tính xông lên giúp đỡ. Trong chớp mắt, nhưng lại đổi ý, đưa tay rút lại binh khí, trực tiếp tiến lên mấy bước, không chút do dự chắn trước người Tổ Tu.

Một trận gió lạnh đập vào mặt.

Nháy mắt tiếp theo, Chương Hoa cảm giác bả vai của mình như bị thứ gì cắn một cái, đau đớn kịch liệt, cả người mềm nhũn té xuống.

Tổ Tu vội vàng ôm lấy thất lưng y, mặt mũi cứng ngắc, đáy mắt đều là vẻ kinh ngạc. Một lát sau, trong con ngươi xưa nay luôn lãnh mạc vô tình kia nhiễm một tầng tức giận, hung dữ mắg: “Ngu ngốc!”

12. Chương 11

Chương Hoa vô cùng vô tội mở to hai mắt, giả vờ nhu mì ngã vào ngực Tố Tu, “Ồ hô”, “Ồ hô” kêu đau.

Tố Tu cắn răng, rống lên càng lớn tiếng với hắn: “Người vô duyên vô cớ chạy tới làm gì? Loại yêu quái cấp thấp này, chẳng lẽ ta không đối phó được? Phải nhờ người tới vương tay vương chân?”

Chương Hoa sợ hết hồn, sợ y nhìn ra tự hắn dùng khổ nhục kế, vội vàng nhắm mắt, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Không có cách nào a, ta vừa thấy người gặp nguy hiểm, trong đầu một mảnh trống rỗng. Đợi khi phục hồi tinh thần lại đã đứng trước người người rồi.”

Sau khi Tố Tu nghe xong, giận giữ trong mắt càng tăng, tiếp tục mắng: “Người nổi điên làm gì? Đường đường là một Hồ vương, bị cái loại yêu quái cấp thấp cắn cho nửa sống nửa chết, có mặt mũi lắm sao? Người có phải bị té hư đầu rồi không? Người...”

Chương Hoa bị y mắng đến ngẩn ra, rốt cục không nhịn được mở miệng nói: “Tố Tu, ta cho đến bây giờ chưa từng nghe người nói nhiều như vậy.”

Tố Tu ngẩn người, lúc này mới giật mình thấy mình thất thố, vội ngừng nói. Nhưng tức giận trong lòng y chưa tiêu, quả thật hận không thể bỏ hồ ly đàn lại một mình, không để ý tới nữa.

Sau khi do dự một chút, lại từ trong ngực móc ra một bình sứ, nhét một viên thuốc vào trong miệng Chương Hoa, sau đó ôm hắn rời khỏi Vô Hạ Sơn.

Dọc đường đi, Tố Tu từ đầu đến cuối nhăn mày, con ngươi đen u ám, thần sắc biến đổi bất định. Lúc thì y tức giận Chương Hoa hoàn toàn không yêu quý đến tính mạng, không hiểu sao lại chạy ra để bị thương, lúc thì vừa tức mình dễ bị hắn đảo loạn tâm trí, không còn trấn định bình tĩnh như trước nữa.

Chương Hoa lại hoàn toàn không biết ý định của Tố Tu, chỉ thoải mái nằm trong ngực y, nhân cơ hội để ăn đậu hũ, vui vẻ đến mức ngay cả vết thương đau đớn trên vai cũng quên mất.

Cho đến khi hai người trở về Thúy Phong Sơn, hắn mới đột nhiên nhớ tới mình đang làm khổ nhục kế, vội vàng nghiêng đầu, muốn chết muốn sống hừ hừ kêu lên.

Tố Tu thấy sắc mặt Chương Hoa tái nhợt, đầu vai chảy máu, nhất thời cũng không phân biệt thiệt giả, chỉ tỏ ý vết thương của hắn thực sự nặng nề, vì vậy không những để cho hắn ngủ trên giường mình, còn kiểm tra toàn bộ tìm linh dược, không chút tiếc rẻ cho hắn ăn. Ngay sau đó lại vén xiêm y Chương Hoa lên, cẩn thận rửa sạch vết thương cho hắn, lại lấy khăn tỉ mỉ băng bó.

Tố Tu thường ngày luôn lãnh lãnh đạm đạm, một bộ dáng thấy biến không sợ hãi, đến mức này, trán cũng đổ mồ hôi, ngay cả tay cũng hơi run rẩy. Hơn nữa, đợi khi xử lý xong miệng vết thương, sau khi đưa tay dò tìm mạch của Chương Hoa, bất giác nhíu mi lại.

“Sao vậy?” Chương Hoa biết rõ mình bị thương không nặng, nhưng muốn giả vờ hơi thở mong manh, khàn giọng hỏi, “Có phải ta không sống nổi? Có thể chết trong ngực người, ta không còn gì tiếc nuối.”

“Đừng nói nhảm!” Tổ Tu nhướn lông mày, dùng sức trợn mắt, “Có ta ở đây, người chết được sao?”

Đừng một chút, khẽ than thở: “Bất quá, vết thương của người mặc dù không có gì đáng ngại, nhưng trúng phải yêu độc rất lợi hại, một chút phát tác, sợ rằng sẽ nhìn thấy nhiều ảo giác.”

“A? Có ý gì?”

“Trong lòng người càng sợ cái gì, thì sẽ hiện ra trước mắt.”

“Ừ.” Chương Hoa gật đầu một cái, âm thầm buồn cười.

Hắn là vua Hồ tộc, chính là cha của ảo giác, làm sao mà sợ những trò chơi này? Nhưng lại không nói ra, chỉ khẽ hỏi một câu: “Tổ Tu, người sợ nhất là gì?”

Nghe vậy, Tổ Tu hơi ngẩn ra, trong thoáng chốc, trong đầu dường như thoáng qua một vài hình ảnh mơ hồ. Nhưng ngay sau đó tỉnh táo lại, gương mặt bình tĩnh, mặt vô biểu tình đáp: “Ta cái gì cũng không sợ.”

“Vậy sao? Nhưng ta thật sự rất sợ.” Mặc dù khuôn mặt Chương Hoa tái nhợt, nhưng đôi mắt lại vẫn sáng như ngôi sao, cười híp mắt nói, “Ta sợ nhất... Chính là không thể gặp người.”

Vừa nói, vừa ngo ngoáy di chuyển cánh tay, nắm chặt lấy tay Tổ Tu.

Cả người Tổ Tu chấn động, theo bản năng muốn hất tay hắn ra, nhưng đối với ánh mắt nhu tình như nước kia, thì cũng không thể động đậy nữa. Chỉ đành phải nghiêng mặt ngồi tại chỗ, im lặng không nói gì. Cách một lúc lâu, mới đưa tay che mắt Chương Hoa “Người ngơ ngác nhìn ta làm gì? Nhanh ngủ đi.”

Chương Hoa ha ha cười mấy tiếng, nháo nửa ngày, cuối cùng cảm thấy vết thương ở bả vai có chút đau, vì vậy nghe lời nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ.

Tổ Tu đợi hắn ngủ say, mới nhẹ nhàng rút tay phải mình về, từ mép giường đứng lên, xoay người muốn đi.

Nhưng mà, y mới cất bước, liền thấy trên lưng trầm xuống, không biết lúc nào Chương Hoa từ phía sau nhào tới, ôm chặt thắt lưng y.

Tổ Tu bất ngờ, vội vàng xoay người, liền vung tay đánh, vậy mà khí lực Chương Hoa so với bình thường lớn hơn rất nhiều, gắt gao ôm chặt y không thả, đồng thời đem môi tiến tới bên tai y, từng chữ từng chữ nói: “Tổ Tu, Tổ Tu, đừng đi...”

Trong đêm tối, khuôn mặt Chương Hoa hơi vắn vẹo, đáy mắt đều là thâm tình.

Tổ Tu thấy bộ dáng ngẩn người phát điên này của hắn, chỉ cho là yêu độc phát tác, ảo ảnh xuất hiện, làm sao đoán được thật giả? Tiên lửa trong lòng bàn tay mặc dù đã đốt, nhưng lại chậm chạp không hạ thủ, chỉ là không nhúc nhích mặc hắn ôm. Trong lòng không tìm được nghĩ, hồ ly đàn này rốt cuộc nhìn thấy ảo ảnh gì, vì sao lại gọi tên y?

Chẳng lẽ đúng như lời hắn nói... sợ nhất chính là không thấy mình?

Nghĩ đến điều này, bất giác trái tim rung động, tiên lửa trên đầu ngón tay dần tắt đi, rất nhẹ rất nhẹ xoa tóc Chương Hoa, thấp giọng đáp: “Ta ở đây.”

Chương Hoa dù sao cũng là giả vờ, sau khi nghe những lời này, vui đến mức gần như nhảy lên, thiếu chút nữa lộ ra. Hắn mất thời gian thật lâu mới bình tĩnh lại, muốn hôn vào mặt Tổ Tu một cái, nhưng lại không có lá gan đó, cuối cùng chỉ mềm nhũn, tựa đầu vào ngực Tổ Tu nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Tổ Tu, ta nghe thấy tiếng tim người đập.”

“Ừ.”

“Tổ Tu, ta thích người.”

“...”

Bốn chữ này (*), Tổ Tu đã sớm nghe Chương Hoa nói qua trăm ngàn lần, nhưng không có lần nào rung động giống như hôm nay. Giọng điệu vừa nhẹ vừa mềm mỏng, sau khi truyền đến tai, nhưng lại làm lòng y đại loạn.

(*) chỗ ‘ta thích người’ bên trên trong tiếng trung là ‘ – Wǒ xǐhuān nǐ’, nhưng dịch ra tiếng Việt chỉ có ba chữ.

Thình thịch. Thình thịch.

Trong nhà yên lặng, không nghe thấy âm thanh nào khác/

Tổ Tu giống như là lần đầu, nghe được tiếng tim đập mình thật rõ ràng,

Nhanh như vậy.

Gấp như vậy.

13. Chương 12

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau hồi lâu.

Chương Hoa mắt thấy không khí thích hợp, không khỏi nổi lên sắc tâm, cần cần dục dục ngẩng đầu lên, hôn lên má Tổ Tu một cái.

Tổ Tu giật mình trong lòng, thật giống như đột nhiên từ trong mơ mộng tỉnh táo lại, mạnh mẽ vươn hai tay, đem Chương Hoa đẩy ra.

Chương Hoa bất ngờ không kịp đề phòng, cả người lập tức lui về phía sau ngã xuống, cái gáy vừa vặn đụng vào trên góc giường, một cái liền hôn mê bất tỉnh.

Tổ Tu lấy làm kinh hãi, vội vàng động tay kéo, vậy mà vừa mới chạm đến ống tay áo của hắn, liền thấy trong ngực một trận đau nhức, vội vàng rút tay trở về.

Những chuyện cũ trước kia, rõ ràng đã sớm quên mất, vì sao vào lúc này nổi lên trong lòng?

Lúc trước y gian khổ tu luyện thành tiên, chính vì là đoạn tuyệt với tình yêu, không động tâm nữa. Hôm nay vì một hồ ly dẫn mà ý loạn tình mê, chẳng lẽ lại muốn đi trên đường cũ?

Lần đầu tiên đã sai lầm rồi, chẳng lẽ còn muốn nếu sai lầm lần hai?

Tổ Tu nhắm mắt, nhiệt ý trên mặt dần dần lui xuống, ngay cả đầu ngón tay cũng khôi phục thành một mảnh lạnh băng. Mở mắt, nhìn Chương Hoa nằm nghiêng ở mép giường một chút, sau đó chợt đưa tay ra, một phen bóp cổ hắn.

Ngón tay từ từ siết chặt.

Hô hấp Chương Hoa không thông, từ từ cau mày, mở miệng, kêu lên nhưng vẫn là tên đó: “Tổ Tu...”

Toàn thân Tổ Tu chấn động, ngược lại mờ mịt buông lỏng tay, ngay sau đó lui về sau mấy bước, lão đảo nghiêng ngã xoay người, bộ dáng chật vật lao ra khỏi cửa.

... Chạy trốn.

Chương Hoa cũng là một đêm mộng đẹp.

Ngủ thẳng đến ngo (*) ngày thứ hai, mới dụi dụi con mắt, từ từ tỉnh dậy. Mặc dù vết thương trên vai vô cùng đau đớn, nhưng nghĩ đến đêm qua vừa ôm vừa hôn, chiếm hết tiện nghi của Tổ Tu, tất nhiên rất vui vẻ, không biết làm thế nào hạnh phúc. Tay phải mới vừa động, liền lấy gương tùy thân ra, chăm chú tô mi vẽ mắt, trang sức, trang điểm lộng lẫy, không giống yêu không giống quỷ.

(*) giờ ngo: 12 giờ trưa

Hắn vốn cho là mình cùng người trong lòng quan hệ lại tiến thêm một tầng, vậy mà lúc Tổ Tu đi vào trong phòng, thái độ so với bình thường lại càng lạnh mạc hơn. Ngoại trừ ép hắn uống thuốc ra, mặt khác một câu nói nhảm cũng không có nhiều lời, thậm chí căn bản chưa từng nhìn hắn.

Hơn nữa khi đêm đến, trưởng lão Hồ Tộc biết được tin Chương Hoa bị thương, phái Như Ý và Linh Lung tới đón hắn về dưỡng thương.

Chương Hoa khó có được cơ hội nương nhờ bên cạnh Tổ Tu, làm sao chịu bỏ qua vô ích? Lập tức nghĩ cách, làm nũng khóc lóc om sòm, kiên quyết không chịu trở về, chỉ thiếu không có trốn dưới gầm giường lẩn qua lẩn lại. Như Ý, Linh Lung hai tiểu nha đầu then đến muốn chui xuống đất, chỉ đành phẫn nộ mà trở về, thề không để ý đến Hồ Vương đại nhân cổ tình gây sự này nữa.

Tổ Tu thì thủy chung thờ ơ lạnh nhạt cũng không đuổi người cũng không lưu người, chỉ lăm lăm đọc sách luyện đan, hoàn toàn xem Chương Hoa không tồn tại.

Mặc dù Chương Hoa không biết tại sao bị lạnh nhạt, nhưng cũng không để trong lòng, vẫn như cũ cột nhả quần lầy Tổ Tu không tha. Thân thể hơi chuyển biến tốt, liền vui vẻ xuống giường, đi theo y ra vào phòng luyện đan.

“Tổ Tu, hôm nay thời tiết tốt như vậy, không bằng chúng ta đi ra ngoài chơi đi?”

“Tổ Tu, người xem sách lâu như vậy, cũng nên dừng lại nghỉ một lát.”

“Tổ Tu, vết thương trên vai ta lại đau.”

“Tổ Tu...”

Nếu là thường ngày, Chương Hoa làm ồn như vậy, Tổ Tu chắc chắn đã sớm trở mặt vô tình, một cước đem hắn đá ra cửa. Nhưng hôm nay, Tổ Tu lại giống như nghe mà không thấy, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn cái nào.

Dường như... So với trước càng tuyệt tình hơn.

Mấy ngày sau, Chương Hoa rốt cuộc phát hiện Tổ Tu kỳ quái chỗ nào — ngay cả tiên đan y thích nhất

cũng không luyện, chỉ lật xem sách y, không ngừng nhóm lửa sắc thuốc.

“Tổ Tu, thương thể của ta đã sớm khỏi, không cần uống thuốc nữa chứ.”

“Ai nói là cho người uống.”

“A? Chẳng lẽ là chính người ăn?”

“Ừ.”

“Người sinh bệnh gì? Có nặng lắm không?” Chương Hoa nhất thời nóng lòng, không nhịn được động tay dò xét trán Tổ Tu.

Tổ Tu bộp một cái hất tay của hấn ra, lạnh lùng trừng mắt, cũng không đáp. Chỉ đổ ra một chén thuốc đen sì, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch. Sau đó quay đầu lại, nhìn chăm chăm Chương Hoa, đồng thời đưa tay lên nhấn lồng ngực mình một cái.

Trái tim vẫn như cũ đập nhanh như vậy.

Y thở dài một tiếng nhỏ, lầm bầm lầu bầu: “Ngày mai còn phải tăng thêm lượng thuốc.”

“A?” Chương Hoa nghe được không hiểu ra sao, khẩn cấp hỏi, “Người rốt cuộc là sinh bệnh gì?”

Tổ Tu cũng không để ý đến hấn, chỉ kê hừ nhẹ, xoay người rời đi.

Chương Hoa vội vàng đuổi theo, yếu ớt kêu: “Tổ Tu...”

“Ồn muốn chết.” Tổ Tu cũng không quay đầu lại một cái, lạnh lùng quát, “Không liên quan đến người.”

Nghe vậy, Chương Hoa chợt cảm thấy hô hấp dừng lại, ngực hơi đau nhói, không nhịn được thốt lên hỏi: “Tại sao... Người vĩnh viễn đều vô tình như vậy?”

Hấn vốn chẳng qua là thuận miệng nói một chút, không ngờ Tổ Tu lại nghe được, bỗng nhiên dừng cước bộ, nhẹ nhàng lên tiếng: “Cũng không phải là ta quá vô tình, mà là người quá mức đa tình.”

Chương Hoa ủy ủy khuất khuất mở to hai mắt, giữa mắt lập tức phủ một tầng hơi nước, vừa muốn mở miệng phản bác, liền nghe bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Hắn vốn cũng không để trong lòng, ai ngờ cách một hồi, nhưng lại mơ hồ nghe có người kêu: “Đại vương!”

Thanh âm kia lạnh lạnh, tựa hồ còn mang theo nước nỏ.

“Linh Lung?” Chương Hoa thất kinh, nhận ra đây là giọng của nha hoàn bên mình, vội vàng giải thích một câu với Tổ Tu, chạy nhanh tới cửa.

Đại môn vừa mở, quả nhiên nhìn thấy một cô gái tướng mạo thanh tú nhào vào, khóc sụt sùi: “Đại vương, không xong rồi!”

“Sao vậy? Trong tộc xảy ra chuyện gì?” Chương Hoa vừa hỏi, vừa đưa tay sờ sờ tóc Linh Lung, lại kinh hãi thấy y phục nàng nhuộm đầy vết máu, “Người bị thương?”

“Không, không phải máu của ta...” Linh Lung lau nước mắt, dứt quãng nói, “Là Tam công tử, ngài ấy...”

“Tam đệ?” Tim Chương Hoa căng thẳng, cả kinh thất sắc, “Đệ ấy làm sao?”

“Tam công tử sáng sớm hôm nay cả người đều là máu trở về, trên bụng vỡ một lỗ, ngay cả nội đan cũng bị người ta đoạt đi. Ngài ấy hiện giờ đang hấp hối, chỉ còn lại nửa hơi thở, Đại vương ngài nếu bây giờ chạy trở về, đại khái còn kịp thấy ngài ấy một lần cuối cùng...”

14. Chương 13

“Ta muốn người lập lời thề độc, từ nay về sau, không được phép xuất hiện trước mặt ta nữa.”

“Hò vương Chương Hoa lúc này xin thề, kể từ hôm nay, sẽ không bước vào Thúy Phong Sơn một bước, sẽ không gặp mặt Tử Dương Chân Nhân dù chỉ một lần. Nếu làm trái lời thề này, nguyện để thiên lôi đánh chết, hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.”

Chương Hoa vừa nghe xong, đương nhiên hoảng sợ. Nhưng hắn biết Linh Lung thích làm lớn, thường những chuyện nhỏ có ba phần lại nói thành mười phần, cho nên cũng coi như trấn định. Chạy về phòng nói với Tổ Tu mấy câu, mới cùng nàng chạy về yêu giới.

Hai người đều là lòng như lửa đốt, cho nên không lâu thì đã đến cửa nhà.

Chương Hoa sải bước đi vào, xa xa liền thấy trong phòng của tam đệ hắn Tần Nguyệt một đồng người đang vây quanh, mọi người mặt mày ủ dột, ngay cả Như Ý ngày thường lão luyện thành thực cũng đang len lén lau nước mắt. Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lập tức đẩy cửa vào, nghiêm nghị nói: “Mỗi một người đều tụ ở chỗ này làm cái gì? Tam đệ còn chưa chết, khóc cái gì mà khóc? Phải làm gì thì đi làm đi, đừng ở

chỗ này cản trở.”

“Đại vương... “

Mọi người thấy Hồ Vương đại nhân rốt cuộc đã trở về phủ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ứng tiếng cáo lui, chỉ còn lại Như Ý và Linh Lung hai người ở trong phòng hầu hạ.

Chương Hoa vội vã tiến lên, chỉ nhìn trên giường một cái, cả người liền cứng lại.

Chỉ thấy một vật thể lông xù nằm co rúc trên giường, trên bộ lông tuyết trắng nhuộm đầy vết máu, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ không có chút sinh khí nào. Chỉ có thông qua lồng ngực hơi phập phồng kia, mới nhìn thấy cậu ấy còn có hô hấp.

Mặc dù Chương Hoa đã sớm biết Tam đệ bị thương, nhưng thực sự không ngờ được tình trạng huyết nhục mơ hồ như thế này. Nhất thời tay nắm thành quyền, trong con ngươi đen thoáng lóe lên một tia ánh sáng tăm tối, ống tay áo không gió tự di chuyển

Ầm Ầm.

Mặt đất dưới chân hơi lung lay, một trận lay động.

Như Ý cùng Linh Lun sợ hết hồn, vội vàng quỳ rạp xuống đất, rung giọng nói: “Đại vương bớt giận.”

Chương Hoa cắn chặt hàm răng, hồi lâu sau mới không phục lý trí, miễn cưỡng đè xuống lửa giận tràn lòng kia, từng bước một đi đến mép giường, hỏi: “Tìm đại phu xem qua chưa?”

“Máu ở vết thương đã ngừng chảy, nhưng nội đan của Tam công tử đã mất, hiện tại không có biện pháp...” Chỉ nói đến một nửa, liền biến thành tiếng nức nở.

Chương Hoa híp mắt, từ từ cầm chân trước của vật thể nằm trên giường, đem yêu lực của mình truyền qua, cúi kinh hỏi: “Biết ai làm không?”

Linh Lung lắc đầu một cái, đáp: “Nô tỳ không biết.”

Như Ý hơi chần chờ một chút, nhỏ giọng nói: “Tam công tử gần đây thường đến nhân gian du ngoạn, hình như rất thân với một đạo sĩ.”

Nghe vậy, Chương Hoa trong lòng liền động, đột nhiên nhớ đến hôm đó lúc kéo Tố Tu đến nhân giới, mơ hồ nhìn thấy thân ảnh Tam đệ. Nhưng khi đó hắn chỉ lo chọn lựa y phục nữ trang, hoàn toàn không để chuyện này trong lòng.

Nói đi nói lại, toàn bộ đều là lỗi của hắn.

Chỉ tự mình thông dong sung sướng, không có một chút trách nhiệm làm đại ca, ngay cả huynh đệ của mình cũng không bảo vệ được.

Đang suy nghĩ, Linh Lung ở một bên lại khóc, dứt quãng nói: “Đại vương, người mau nghĩ cách cứu cứu Tam công tử đi.”

Như Ý vỗ vỗ bả vai của nàng, dịu dàng khuyên nhủ: “Đại vương tuy là tu hành đắc đạo, nhưng cũng không phải là toàn năng. Hiện giờ Tam công tử như thế này, làm sao nói cứu thì có thể cứu? Trừ phi có linh đan cải tử hồi sinh, nếu không... Nhất định là không có cách xoay chuyển.”

Chương Hoa vốn đang ảo não vạn phần, sau khi nghe những lời này, vừa phân phó: “Hai người các người chiếu cố Tam đệ thật tốt, ta lập tức trở về cứu người.”

“A? Đại vương, ngài đi đâu vậy?”

“Đi xin linh đan cải tử hồi sinh.”

Lời còn chưa dứt, người cũng đã xông thẳng ra ngoài, đảo mắt không thấy bóng dáng.

Chương Hoa một đường ngự phong mà đi, đi như bay, chỉ một lát sau, liền trở lại Thúy Phong Sơn. Lúc này hắn ngay cả đại môn cũng không gõ, trực tiếp leo tường vào, xông vào.

Tổ Tu đang ngồi bên cạnh bàn đá trước nhà đánh cờ, tuy biết hắn tới, nhưng ngay cả mắt cũng không nâng một cái, im lặng. Chương Hoa vì thế bước nhanh tới, đem chuyện tình Tam đệ giản lược nói lại một lần, cũng lộ ý xin linh đan.

Tổ Tu sau khi nghe xong, rớt cuộc ngẩng đầu nhìn lướt hắn một cái, nhẹ nhàng nói: “Luyện Hoàn Hồn đan vô cùng khó khăn, chỉ thu thập được liệu cũng tốn rất nhiều công sức, trong tay ta cũng chỉ có hai viên mà thôi.”

Chương Hoa nghe khẩu khí này của y, biết chuyện này có chút không xong, vội vàng nịnh hót cười một cái, lấy lòng nói: “Ta biết Hoàn Hồn đan này tương đối quý giá, cho nên chỉ cần người chịu giúp ta chuyện này, ta cam đoan sau này ngày ngày đều tới Thúy Phong Sơn làm việc vặt. Bất luận là đốn củi nấu nước hàu nhóm lửa sắc thuốc, toàn bộ đều để lên người ta.”

“Cũng không cần phiền toái như vậy.” Tổ Tu từ từ nâng một con cờ, nắm ở trong tay lăn qua lăn lại, thanh âm lạnh như băng, “Người chỉ cần đáp ứng ta một điều kiện là được.”

“Điều kiện gì? Lấy thân báo đáp? Tuyệt đối không thành vấn đề!” Chương Hoa mừng rỡ trong lòng, đi về

phía trước tiếp cận, quả thực hận không thể cỡi y phục tại chỗ.

Mặt Tố Tu không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào hắn, con ngươi đen sâu kín u tối, nhấn mạnh từng chữ nói: “Ta muốn ngươi lập lời thề độc, từ nay về sau, không được phép xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Chương Hoa có mơ cũng không ngờ được Tố Tu sẽ nói điều kiện này, nhất thời bất động tại chỗ, nửa ngày mới khôi phục lại tinh thần. Cách hồi lâu, ngực mới từ từ truyền đến một trận đau đớn, tay chân đều lạnh như băng.

Nguyên lai... Y chán ghét mình đến như vậy!

Suốt năm trăm năm, một phen si tình, đổi lấy thế nhưng chỉ là một trận chê cười.

Ha!

Hắn đột nhiên rất muốn cười mấy tiếng, mở miệng, trong miệng đều là cay đắng.

Tố Tu thấy Chương Hoa không đáp lời, thì lại mở miệng nói: “Nhất thời không thể quyết định sao? Dù sao Tam đệ ngươi vẫn chưa chết, ngươi suy nghĩ kỹ một chút đi.”

“Không cần.” Chương Hoa vẫn là bộ dáng ngơ ngác kinh ngạc kia, đôi mắt trống rỗng vô thần nhìn chăm chăm về phía trước, thanh âm vừa thấp vừa khàn, “Ta đồng ý với ngươi.”

Tay phải Tố Tu run rẩy, không tự chủ được nhìn hắn một cái, buột miệng nói: “Ngươi nói lại lần nữa?”

“Ta đồng ý.” Chương Hoa vừa nói, vừa quỳ gối xuống, từ từ đọc rõ từng chữ, “Hò vương Chương Hoa lúc này xin thề, kể từ hôm nay, sẽ không bước vào Thúy Phong Sơn một bước, sẽ không gặp mặt Tử Dương Chân Nhân dù chỉ một lần. Nếu làm trái lời thề này, nguyện để thiên lôi đánh chết, hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.”

Lúc hắn nói ra những lời này, luôn rũ mầu (con ngươi), vẻ mặt bình tĩnh, không buồn không vui.

Mặc dù Tố Tu chính miệng nói ra điều kiện này, nhưng lúc thấy Chương Hoa nghe lời phát hạ lời thề độc, lại thấy trán co rút đau đớn, một trận hoảng hốt. Qua một lúc lâu, mới từ trong ngực lấy ra viên thuốc màu xanh biếc, dương tay ném qua.

Sau khi Chương Hoa nhận lấy Hoàn Hồn đan, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

Tố Tu thủy chung cúi đầu nhìn bàn cờ, tay phải nắm quân cờ từ từ nắm chặt. Đợi Chương Hoa đi xa, mới mở tay ra, trong lòng bàn tay chỉ còn lại một tảng bột nhỏ, theo gió phiêu tán.

Rõ ràng đây là kết quả y muốn, vì sao khi được như nguyện, ngược lại lại cảm thấy đau lòng?

Tổ Tu giơ tay đè lồng ngực của mình, mơ hồ cảm thấy tầng hàn băng trong tim nứt ra một khe hở, nhưng ngay sau đó lại bị lớp băng cứng hơn bao phủ lên, không để lại dấu vết nào.

Nếu nói tình yêu, không gì hơn cái này.

15. Chương 14

“Cho dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi cũng được, chỉ mong một ngày, đôi mắt y có thể phản chiếu thân ảnh của ta.”

Chương Hoa một đường nhanh như chớp, cũng không bao lâu, thì trở về yêu giới. Chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi, hắn chạy qua chạy lại vài chuyến, cả người đã sớm mệt mỏi, cho nên vừa nhảy vào phòng, liền cảm thấy dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

“Đại vương.”

Như Ý cùng Linh Lung vội vàng chạy tới đỡ, Chương Hoa lại lắc đầu một cái, đi thẳng đến mép giường, đem Hoàn Hồn đan kia nuốt cho tam đệ hắn ăn, sau đó chán nản ngồi một bên, mở miệng thở dốc.

“Đại vương, ngài thật sự xin được tiên đan cải tử hồi sinh?”

“Ừ.”

“Ô, khí sắc của Tam công tử dần tốt lên, tiên đan này quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Ừ.”

“Đại vương, tiên đan này là lấy được từ chỗ Tử Dương Chân Nhân sao?”

“A.”

“Đại vương...?” Cho đến lúc này, Như Ý mới phát giác Hồ Vương đại nhân có chút không đúng, quay đầu nhìn một chút, bất giác kinh ngạc, buột miệng kêu lên, “Đại vương, ngài, ngài học máu.”

Chương Hoa ngẩn ngơ, giơ tay lau khóe miệng một chút, quả thật nhìn thấy vài tia máu đỏ sẫm, hắn đầu

tiên là ngăn ra, ngay sau đó lại cười lớn, nói: “Không sao, dù sao ta đã quen rồi.”

Vừa nói, vừa đem mùi máu tươi trong miệng ép xuống, từ từ đóng hai mắt.

Như Ý và Linh Lung nghe được như lọt vào trong sương mù, quả thật không rõ cái gọi là quen là chỉ cái gì, nhưng lại không dám mở miệng hỏi, chỉ cẩn thận ở một bên hầu hạ. Vào buổi tối, lại bưng cơm tối vào phòng.

Nhưng mà Chương Hoa không chịu ăn cơm, lại muốn vài hũ rượu ngon, đuổi hai tiểu nha hoàn ra khỏi phòng, một mình trông coi ở mép giường tự rót rượu uống một mình.

Tử lượng của hần từ trước đến nay không tốt, sau khi uống mấy chén, thì bắt đầu lên cơn điên, đem châu ngọc trang sức trên người lấy xuống ném xuống đất, sau đó lấy tay áo lau lung tung trên mặt, đem phấn bột nước tất cả đều bôi loạn thành một đoàn, cả khuôn mặt xanh xanh đỏ đỏ, thật là kinh khủng.

Ma thuật thiên hạ vô địch của hần, bất luận biến thành dạng mỹ nhân gì đều là chuyện nhỏ nhất, nhưng nếu như Tổ Tu nói không thích, ăn mặc đẹp cũng vô ích.

Từ trước hần vẫn cho là, thích một người chỉ cần bỏ nỗ lực thật lòng thật tâm là đủ rồi, hôm nay mới biết được bản thân đã sai lầm vô cùng. Không thương chính là không thương, cho dù dây dưa ngàn năm vạn năm, cũng chỉ là phí tâm. Chết đi sống lại giằng co lâu như vậy, quay đầu lại nhưng chỉ là bị người kia ghét mà thôi, thật là buồn cười.

Chương Hoa nghĩ như vậy, quả nhiên mỏng bạc tình, cúi đầu cười, trong miệng đọc đi đọc lại: “Tổ Tu, Tổ Tu...”

Ngực đau kịch liệt như thế.

Nhưng tại sao... Vẫn như cũ không thể quên được người vô tình kia?

Trên mặt rõ ràng đang cười, cổ họng lại khô khan, trong miệng đầy vị chua, mùi máu tươi lại xông lên.

Chương Hoa hoàn toàn không để ý tới, chỉ ho nhẹ, mạnh mẽ ngửa đầu uống rượu. Lúc đang uống đến sảng khoái, chợt nghe tiếng động từ trên giường truyền đến.

Hần mừng rỡ trong lòng, lúc quay đầu lại, quả nhiên thấy Tam đệ Tần Nguyệt đã tỉnh lại, đang mở mắt, con ngươi đen xoáy tròn nhìn xung quanh.

“Tỉnh?”

“Đại, đại ca?” Tần Nguyệt mê mê mang mang mở to hai mắt, dường như vẫn còn trong mộng, “Tại sao đệ lại ở chỗ này?”

“Người ngay cả mình đã làm chuyện tốt gì cũng không nhớ sao? Ta nói bao nhiêu lần rồi, người tu hành chưa thành, không được đến nhân giới chạy loạn. Vì sao lúc nào cũng không nghe lời?” Chương Hoa đưa tay búng một cái lên trán cậu ấy, lo lắng thở dài, “Lần sau nếu lại gặp nguy hiểm, ta cũng không có bản lĩnh cao như vậy, tìm thêm một viên Hoàn Hồn đan cứu mạng đệ.”

Tần Nguyệt vừa nghe xong, mới lơ mơ nhớ lại chuyện lúc trước, trong con người lập tức hiện lên vài phần hận ý.

“Tam đệ, đạo sĩ cướp đi nội đan của đệ...”

“Sau khi thương thế đệ lành, tự đệ sẽ đi tìm hắc bào thù, đại ca huynh ngàn vạn lần đừng nhúng tay vào!” Dừng một chút, dường như là lẩm nhẩm nói một mình, “Ta vẫn cho rằng hắc là một người si tình, kết quả cũng thực sự như vậy, nhưng hắc một lòng say mê... Cũng không phải ta.”

Chương Hoa thấy bộ dáng đệ đệ như vậy, bất giác tâm cũng đau theo, dịu dàng khuyên nhủ: “Trọng thương của đệ chưa lành, vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

“Vâng.” Tần Nguyệt gật đầu một cái, nghe lời nhắm mắt lại, một lát sau, lại mở miệng hỏi một câu, “Đại ca, Hoàn Hồn đan của huynh là lấy được từ chỗ Tử Dương Chân Nhân?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Hắc có nhân cơ hội làm khó huynh không? Cả người huynh đều là mùi rượu, lại thương tâm vì hắc đúng không?”

Nghe vậy, tròn mắt Chương Hoa chuyển một cái, cười ha ha đứng lên: “Tất cả đều là ta tự chuốc lấy. Ta biết rõ người kia vô tâm vô tình, nhưng vẫn dám dây dưa, cầu y thích ta. Cho dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi cũng được, chỉ mong một ngày, đôi mắt y có thể phản chiếu thân ảnh của ta.”

“Đại ca...”

“Ha, sau này đệ ngàn vạn lần đừng giống như đại ca không có tiền đồ như vậy.”

“Đó là đương nhiên!” Tần Nguyệt nắm tay thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Lần sau lại gặp đạo sĩ đó, nhất định tự tay ta sẽ đem tìm hắc moi ra.”

Chương Hoa nghe thấy mí mắt nhảy nhảy, nhưng lại không biết nói thêm cái gì, chỉ thở dài xoa trán an ủi.

Tần Nguyệt an tĩnh trong chốc lát, bỗng nhiên lại nói: “Đại ca, không lâu nữa thì đến Thiên kiếp của huynh rồi đúng không? Huynh gần đây chỉ lo chạy theo Tử Dương Chân Nhân, cũng không hảo hảo tu hành, đến lúc đó sẽ gặp nguy hiểm?”

“Sợ cái gì?” Chương Hoa nhướn mi cười cười, vẫn là vẻ mặt thờ ơ như không, “Nhiều nhất là bị thiên lôi đánh, hồn phi phách tán thôi, không có gì lớn.”

Trong lòng Tần Nguyệt động, mơ hồ cảm thấy thần sắc hắn có chút quái dị, lúc muốn mở miệng hỏi nữa, bàn tay Chương Hoa đã che lên, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi.”

Tần Nguyệt vốn trọng thương chưa lành, giờ phút này lại càng vô cùng buồn ngủ, rất nhanh thì vào mộng.

Chương Hoa cũng một đêm không chợp mắt.

Hắn một thân một mình khóc khóc cười cười, đem vài vò rượu ngon uống sạch sẽ, tới lúc trời sáng, chút men say cũng không có, tinh thần phần chần phân phó Linh Lung mang y phục trang sức của hắn đem tới.

Bộ áo hình hoa cẩm tú màu đỏ tía, mặc một tầng lại một tầng, tay áo phiêu phiêu như nước, làn váy lay động. Đôi lông mày vẽ vừa cong vừa dài, đôi môi đỏ sẫm như máu, xinh đẹp mềm mại, đồng tử như giọt mực, cười nhạt yếu điệu.

Chương Hoa mất rất nhiều thời gian, mới hài lòng với bản thân, thịnh trang hoa phục, giống như quỷ ma.

Linh Lung ở một bên nhìn thấy sững sốt, thực sự không dám nhìn thẳng, chỉ đành phải lấp bắp hỏi: “Đại vương, thương của Tam công tử vừa tốt lên, người lại muốn ra ngoài?”

“Ừ.”

“Người định... Đi đâu?”

Chương Hoa nghiêng đầu, cười ngọt ngào, không chút do dự phun ra ba chữ: “Thụy Phong Sơn.”

16. Chương 15

“A? Lại đi gặp Tử Dương Chân Nhân?”

“Ha ha, chuyện trong nhà giao cho các người, thay ta để ý tam đệ, đừng để đệ ấy tùy tiện chạy loạn.”

“... Vâng.” Linh Lung không biết Chương Hoa đã từng lập lời thề độc, cho nên chỉ đảo mắt khinh bỉ, không cản trở.

Vì vậy Chương Hoa nghênh ngang đi ra cửa, một đường đi thẳng đến Thụy Phong Sơn. Đi đến dưới chân núi, mới đi chậm lại, mỗi một bước bước về phía trước, nhịp tim liền tăng nhanh một phần.

Sau khi đứng trước cửa nhà Tổ Tu, tay phải dù đã nâng lên, lại trì trệ không gõ xuống.

“Hồ vương Chương Hoa lúc này xin thề, kể từ hôm nay, sẽ không bước vào Thụy Phong Sơn một bước, sẽ không gặp mặt Tử Dương Chân Nhân dù chỉ một lần. Nếu làm trái lời thề này, nguyện để thiên lôi đánh chết, hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.”

Mỗi một chữ, lời nói vẫn còn vang vọng bên tai, là chính miệng hắn nói ra.

Hắn cũng không phải là si tình đến mức ngay cả chết cũng không sợ, chẳng qua là so với không được gặp Tổ Tu thì còn thống khổ hơn, hắn cũng tình nguyện đánh cược. Dù sao, ngay từ lúc hắn lựa chọn thời điểm đổi thành một thân nữ trang này thì đã không có đường lui.

Nghĩ nghĩ, không khỏi khẽ động khóe miệng, mặt giãn ra cười một cái, nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa.

Cũng không bao lâu, Tổ Tu liền đi tới mở cửa, liếc mắt thấy người nào đó ăn mặc rực rỡ, tất nhiên kinh ngạc không dứt, đứng ngơ ngác tại chỗ, nửa ngày nói không được một lời.

Chương Hoa híp mắt lại, nghiêng đầu cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Giọng nói nhẹ nhàng, âm điệu hoạt bát, thật giống như thương tâm thống khổ của một ngày trước toàn bộ không tồn tại.

Tổ Tu lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cau mi nhìn chằm chằm vào hắn, khóe miệng hơi giật giật: “Người hôm qua mới đến.”

“Ha ha, một ngày không gặp như cách ba thu. Ta không thấy ngươi lâu như vậy, tự nhiên đã sớm tương tư tận xương rồi.” Vừa nói, vừa nghiêng người hướng về phía trước, động thủ đi kéo tay Tổ Tu.

Tổ Tu cũng là vung tay áo, đem người chắn ngoài cửa, lạnh lùng nói: “Ngươi quên hôm qua tự mình đã lập lời thề độc sao?”

“Thiên lôi đánh xuống? Hồn phi phách tán?” Chương Hoa vẫn cười cười, vẻ mặt tự nhiên, “Yên tâm, cho dù thề độc thật sự ứng nghiệm, cuối cùng người bị hồn phi yên diệt cũng là ta, sẽ không liên lụy đến ngươi.”

Vừa nói, dễ dàng vượt qua cánh cửa, hăng hái đến bên cạnh người Tố Tu.

Tố Tu không để ý tới hắn, chỉ rử mắt nhìn đất, đáy mắt bốn bề dậy sóng, ngón tay hơi phát run. Cách hồi lâu, mới cắn răng nghiêng lợi hỏi một câu: “Người thật sự ngay cả tính mạng cũng không cần?”

“Ai nói? Kỳ thực ta rất sợ chết.” Chương Hoa mở to hai mắt, cẩn thận nắm tay Tố Tu, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, dịu dàng nói, “Nhưng là, ta sợ nhất ... Chính là không thấy người.”

Một trận yên lặng.

Tố Tu nhìn chằm chằm Chương Hoa trong chốc lát, sau đó hừ nhẹ một tiếng, nhấc chân đá hắn bay ra ngoài.

“Oa!”

Chương Hoa lên tiếng kêu thảm thiết, vô cùng chật vật ngã xuống đất. Nhưng hắn rất nhanh lại lần nữa tiếp tục bò dậy, không ngừng cố gắng, kiên trì không ngừng, tiếp tục quần lấy Tố Tu không buông.

Tố Tu không có cách nào, chỉ đành phải một lần lại một lần hất người ra. Mặc dù trên mặt không có biểu cảm, đáy mắt lại từ từ nổi lên sự tức giận.

Từ một khắc khi thấy Chương Hoa ở cửa, nhịp tim của y đã mất khống chế, lúc này lại càng cảm thấy tâm thần không yên, phiền não khó an.

Hôm qua, lúc Chương Hoa quỳ trước mặt y lập lời thề độc, hắn rõ ràng cảm thấy nơi ngực thất lại nổi lên hàn băng. Nhưng hôm nay thì sao đây? Hướng về đây lộ ra lớp trang điểm thật đậm, khuôn mặt không yêu không quý, không ngờ bản thân động tâm.

Y vốn nên là người vô tâm vô tình, nhưng luôn vì con hồ ly đàn này, hơi thở hỗn loạn?

Tố Tu càng muốn trấn định lại, tim càng đập càng nhanh, trán giật giật, rất nhiều đoạn ký ức mơ hồ dồn dập kéo đến, ở trong đầu y quanh quẩn không đi.

Thời điểm yêu thì chết đi sống lại, thời điểm không còn yêu thì là người lạ.

Chuyện tình yêu cái gì, bất quá cũng là thứ đồ chơi gạt người, lúc trước đã sai lầm một lần, chẳng lẽ còn muốn rơi vào lần nữa sao?

Y không ổn định cắn răng, một lát thì trách mình dễ dàng động tâm, một lát vừa hận Chương Hoa dây dưa không nghỉ, rốt cuộc hít sâu một hơi, lạnh lùng hỏi: “Người đến tột cùng là thích ta ở điểm nào?”

“A?”

“Ta tất cả đều bỏ hết, có được hay không?”

Chương Hoa ngẩn ngơ, nhất thời đáp không được lời nào. Lúc này hẳn cuối cùng hẳn không có bị đá văng, nhưng mặc dù nắm tay người trong lòng, cũng là lạnh băng như vậy. Sự lãnh mạc vô tình trong đôi mắt đen kia, cho tới bây giờ cũng chưa từng phản chiếu thân ảnh của hẳn.

Chưa, bao, giờ, có!

Chương Hoa hơi run lên, ngực thoáng cái co rút đau đớn. Chính là lúc quỳ trên mặt đất nói ra lời thề tuyệt tình kia, cũng không đau khổ giống như bây giờ.

Hắn lẳng lặng nhìn Tổ Tu chốc lát, miễn cưỡng khẽ động khóe miệng, kinh ngạc hỏi: “Người thật sự... ghét ta như vậy?”

“Ừ.”

“Không bao giờ... muốn thấy ta nữa?”

“Không sai.”

Chương Hoa gật đầu một cái, như có như không thở dài một hơi, xoay người rời đi. Nhưng mới vừa bước hai bước, liền quay trở lại, đột ngột nhào vào trong ngực Tổ Tu, hai tay ôm chặt thắt lưng y.

“Ta không làm được...” Hắn dùng sức hít mũi một cái, thanh âm nức nở, đáng thương hết, “Vô luận người chán ghét ta cỡ nào, ta cũng nhất định không có cách nào rời khỏi người...”

Đáy mắt Chương Hoa bị bao phủ bởi một tầng sương, lê hoa đới vũ (*), khuôn mặt dữ tợn.

() Lê hoa đới vũ []: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái*

Tổ Tu lại tựa như hoàn toàn không phát giác, vẫn là bộ dáng lãnh lãnh đạm đạm như cũ, bất động thanh sắc hỏi: “Người thích là gương mặt này của ta sao?”

“Hả?”

“Chỉ cần phá hủy nó là được đúng không?” Vừa nói, từ từ nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay sáng lên,

không chút do dự hướng tới gò má mình đốt.

Chương Hoa lấp bắp kinh hãi, vội vàng kêu lớn, kịp bắt được tay Tổ Tu, lửa tiên kia liền lan ra, đốt tay hẩn da tróc thịt bong.

Nhưng là hẩn không cảm thấy đau đớn.

Nơi thực sự đau... là ở ngực hẩn.

Cho đến giờ phút này, mới hoàn toàn thấu hiểu, người mình thích đến tột cùng là vô tình cỡ nào.

Hẩn hơi ngẩn ngơ một chút, không dám nhìn ánh mắt Tổ Tu nữa, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "... Ta đi."

Ngay sau đó lui về sau hai bước, kéo kéo xiêm y trên người, sửa sang lại châu ngọc đầy đầu, vẫn giống như lúc tới cười yếu ớt xinh đẹp như vậy, nhẹ nhàng khéo léo chuyển người, từng bước một đi ra khỏi cửa.

Cuối cùng, thậm chí còn giúp Tổ Tu đóng cổng lớn lại.

Đợi cánh cửa sau lưng kia nặng nề đóng lại, Chương Hoa giống như đã dùng hết toàn bộ sức lực, mềm nhũn ngã trên mặt đất. Lớp trang điểm đậm trên mặt hẩn đã sớm rơi tình rồi mù, cổ họng vừa khô vừa chất, mở miệng muốn gọi tên ai đó, như làm thế nào cũng không thể phát ra âm thanh.

Mùi máu tươi quen thuộc dâng lên.

Chương Hoa nhắm mắt, cắn chặt hàm răng.

Hẩn không sợ Tổ Tu lãnh mạc không nhìn mình, cũng không sợ trời giang thiên lôi, nhưng không cách nào trơ mắt nhìn người mình thương tự thương tổn bản thân.

Cho nên, ngực mới đau gay gắt như vậy đi?

Từ nay về sau, không gặp nhau nữa.

17. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày sau đó, Chương Hoa thực sự không đặt chân đến Thúy Phong Sơn nữa. Tổ Tu rút cuộc trở về cuộc sống thanh tĩnh mong đợi, mỗi ngày không bước chân ra khỏi nhà, thủ ở nhà đọc sách, đánh cờ, luyện đàn.

Một tháng, hai tháng, ba tháng...

Đảo mắt đã qua một mùa, hồ ly đàn nào đó trước sau không có xuất hiện lần nữa.

Thực sự bỏ đi rồi?

Tổ Tu nghĩ nghĩ, nhưng vẫn như trước mỗi ngày lật xem sách y, lại một chén thảo dược đen sì, ép buộc bản thân uống. Y vốn cho là, chỉ cần người kia không ở bên cạnh, tất cả sẽ khôi phục như thường. Nhưng là tại sao tâm vẫn không ngừng rối loạn.. Vẫn chưa bình tĩnh lại?

Một khắc trước còn yên lành ở trong phòng đọc sách, sau một cái chớp mắt lại hoảng hốt như nghe thấy tiếng người khác cười, tựa hồ có một khuôn mặt quen thuộc ở trước mắt. Cho tới bây giờ cũng không có đặc biệt nhớ đến hần, nhưng sau khi hồi phục lại tinh thần, lại phát hiện tất cả suy nghĩ trong đầu mình đều là hần.

Tại sao... không thể quên được?

Con hồ ly đàn ngoại trừ cột nhả, ngoài quấy nhiễu, căn bản không có chỗ nào đặc biệt, tại sao hết lần đến lần khác đối với hần lại động tâm? Thậm chí ngay cả những thương tâm thống khổ trước kia, cũng có thể mặc kệ.

Tổ Tu càng muốn bình tĩnh lại càng cảm thấy tâm phiền ý loạn, cánh tay hơi run lên, bỗng nhiên đem chén thuốc cầm trong tay ném ra ngoài, vừa vịn đập vào tường, một cái vỡ tan.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy, dường như dùng hết khí lực của y, chỉ có thể mềm nhũn ngã bên cạnh bàn, lấy tay che mặt, há mồm thở dốc.

Y kinh ngạc nhìn mảnh vụn rơi đầy trên đất, thực sự không hiểu tại sao mình lại trở nên xúc động như thế. Y đã từng là người lãnh mạc vô tình, hôm nay lại vì người kia nổi điên giận người sao?

Trán bắt đầu co rút đau đớn.

Tổ Tu cắn răng, trước mắt mơ hồ hiện lên một vài đoạn ký ức ngắn, nhưng cuối cùng lại bị khuôn mặt dịu dàng mỉm cười của Chương Hoa thay thế. Một chốc y lại nhớ đến tên kia quỳ trên mặt đất, từng chữ từng từ đọc lời thề; một chốc lại nhớ đến tên kia nhào đến mình không chút do dự, trên mặt vui vẻ dịu dàng.

Chương Hoa có thể bất chấp ngũ lôi oanh đỉnh mà gõ cửa cổng lớn, cũng có thể vì một câu nói mà không xuất hiện nữa, hoàn toàn là bởi vì... Hần thậm chí coi trọng tính mạng của mình còn hơn là tính mạng hần?

Như vậy, vì sao y lại không làm được?

Rõ ràng đã động tâm, nhưng vẫn hăm sâu trong ác mộng, một lần lại một lần thương tổn người mình thích, đây là tỉnh táo rồi?

Nhưng chỉ là yếu ớt chứng minh thôi.

Từ đầu đến cuối, cũng chỉ là lừa mình dối người.

Cho dù có uống thuốc nhiều hơn nữa, tim cũng vẫn đập nhanh như vậy, bởi vì là triệu chứng của tương tư, căn bản không có thuốc nào cứu được.

Đầu càng ngàng càng nhức.

Những ký ức đã qua dường như làm càng làm sáng tỏ hơn, nhưng là Tổ Tu hồn nhiên không hay, chỉ liều mạng lao ra đại môn, một đường hướng yêu giới mà đi.

Trên mặt y vừa lạnh lại vừa kiên định, cực kỳ lãnh mạc, nhưng sâu trong đôi mắt đen kia, bốn bề dậy sóng. Hàn băng trong đáy mắt rất cục mớ ra, từ từ biến thành nhu tình như nước.

Những chuyện cũ trước kia, Tổ Tu đã quyết định quên hết, từ lúc này, chỉ toàn tâm toàn ý tư niệm một người khác.

Cho dù tâm cứng như đá, cũng vì hấn ... hóa thành nhiều chỉ nhu.

Từ khi Tổ Tu thành tiên, thì rất ít khi rời khỏi Thúy Phong Sơn, càng đừng nói là đến yêu giới du ngoạn. Cho nên mất rất nhiều thời gian mới tìm được nơi ở của Hồ tộc.

Y không gõ cửa, cũng không tìm người thông báo, tự mình đi mấy vòng trong phủ Hồ vương, mỗi gian phòng đều tìm qua một lần, nhưng cuối cùng không tìm thấy bóng dáng Chương Hoa.

Tổ Tu không có cách nào, đành phải bỏ thuật ẩn thân, tùy tiện bắt một nha hoàn đi ngang qua, ép hỏi nàng tung tích của Hồ vương. Ai ngờ tiểu nha hoàn kia chỉ bị trừng mắt một cái, thì bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, nói lắp không ra lời.

“Đại đại đại đại vương...”

“Hấn ở đâu?”

“Bởi vì kỳ thiên kiếp của đại vương đến... Cho nên đi Đại Tuyết Sơn tu hành...”

“Thiên kiếp?”

Lúc Tổ Tu nghe hai chữ này, bắt giác cau mày lại, trái tim mãnh liệt đập một cái, vội vàng thi triển ngự phong thuật, xoay người bay đến Tuyết Sơn.

Nếu y nhớ không lầm, năm trăm năm trước lần đầu gặp hồ ly đàn đó, cũng là ở trên Tuyết Sơn.

Hơn nữa, lúc ấy tên kia cũng là vì ứng phó thiên kiếp.

“Hồ vương Chương Hoa lúc này xin thề, kể từ hôm nay, sẽ không bước vào Thúy Phong Sơn một bước, sẽ không gặp mặt Tử Dương Chân Nhân dù chỉ một lần. Nếu làm trái lời thề này, nguyện để thiên lôi đánh chết, hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.”

Là y ép Chương Hoa lập lời thề độc, từng câu từng chữ từng lời còn văng vẳng bên tai.

Bất quá, con hồ ly đàn xưa nay điên điên khùng khùng, hồ ngôn loạn ngữ, lấy thề nguyện như khi ăn cơm, cũng sẽ không ứng nghiệm dễ dàng đi?

Mặc dù Tổ Tu an ủi mình như vậy, trái tim lại phanh phanh nhảy loạn, không khỏi tăng tốc, bay nhanh về phía trước. Không lâu lắm, đã đến dưới chân núi.

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy mây đen giăng đầy đỉnh núi, tiếng sấm nổ vang. Ngay sau đó, lại thấy một góc trời lóe lóe, một đạo lôi trắng tấp phóng xuống.

“Ầm!”

Tiếng nổ vang dội.

Rõ ràng vẫn cách rất xa, Tổ Tu lại thấy trái tim run lên, dưới chân trơn trượt, suýt nữa ngã nhào trên đất. Mí mắt giật không ngừng, hai tay tuy đã nắm lại thành quyền, nhưng vẫn luôn run rẩy.

... Chưa bao giờ sợ như vậy.

Y nhắm mắt, mở miệng, nhẹ nhàng gọi ra một cái tên: “Chương Hoa...”

Xa lạ như vậy.

Rồi lại giống như đã sớm trần trọc ở đáy lòng trăm ngàn lần, che giấu ngọt ngào và dịu dàng vô tận.

Y đang từng bước một đi đến bên cạnh hấn...

Y muốn nắm lấy tay hấn...

Y muốn chính miệng nói ra hai chữ thích (*) này...

(*) chữ ‘thích’ ở bên tiếng Hoa là hai chữ – X ỉ huān

Y...

Vậy mà, đợi đến lúc Tổ Tu đến đỉnh núi, mây đen đã sớm tản đi, tiếng sấm cũng không nổ vang nữa, giữa nền tuyết trắng xóa có một người đang nằm ngã trên đó.

Vẫn là bộ váy lụa thủy tú (*), vẫn là châu ngọc đầy đầu, nhưng là khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt, không còn nụ cười quen thuộc ngày trước.

(*): tú là tay áo, thủy tú là tay áo dài như một dòng nước. Hình minh họa sẽ ở cuối chương.

Tổ Tu hơi ngẩn người, ngực giống như trống rỗng, vừa không buồn cũng không vui, không nhanh không chậm đi về phía trước, bình tĩnh đứng cạnh người đó.

Chương Hoa mặc dù bị thiên lôi đánh, nhưng vẫn còn một chút khí lực, vô cùng khó khăn mở mắt, cười nói: “Tổ Tu, sao ta lại mơ thấy người?”

“...” Tổ Tu cũng không lên tiếng.

Chương Hoa càng cười đậm hơn, thanh âm khàn khàn: “Ta biết, nhất định là người đến cười nhạo ta, phải không? Bất quá, ta tuyệt đối không hối hận. Cho dù biết rõ đau khổ như vậy, ta vẫn rất vui, đời này có thể gặp gỡ người.”

“Ngu ngốc.”

“Ha ha.” Hắn vẫn cười, máu từ khóe môi từ từ chảy ra, “Nếu như, ta vẫn có thể đầu thai chuyển kiếp, kiếp sau... Người có thể cho ta cơ hội không?”

“Không thể nào.” Gương mặt Tổ Tu lạnh lùng, trả lời như đinh đóng cột.

“Thật sự vô tình! Nhưng ta vẫn cứ thích người...” Vừa nói, tia sáng trong mắt Chương Hoa dần dần tối đi, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, hơi thở từ từ mất đi.

Tổ Tu vẫn không nhúc nhích.

Y nhìn chăm chăm người trên mặt đất hồi lâu, mới lấy một viên thuốc màu lục nhét bỏ vào miệng, sau đó cúi người, chậm rãi chạm vào môi Chương Hoa, đem viên hoàn hồn đan kia đẩy qua.

“Kiếp này còn chưa xong, sao ta có thể hứa với người kiếp sau?” Y nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt Chương Hoa, vẻ mặt lạnh như băng, nhưng trong con ngươi đều là mảnh nhu tình, “Cho dù người muốn chết, cũng phải hỏi ta có cho phép hay không.”

~~Ảnh minh họa: Váy lụa thủy tú.

Hình ảnh được lấy từ: huaban.com/boards/17321335/

18. Chương 17

.. Đau!

Chương Hoa trong mê man từ từ thanh tỉnh lại, cảm giác toàn thân trên dưới đều đau nhức, trán co giật, trong đầu một mảnh mờ mịt. Hồi lâu sau, mới chậm rãi dùng sức, mở mắt nhìn, nhưng nhìn thấy giường đệm xa lạ.

Kỳ quái.

Hắn ngoa ngoạy giật giật thân thể, mới vừa thay đổi tầm mắt, liền đối mặt với khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc —— mày kiếm, môi mỏng, đôi mắt lạnh như băng, thần sắc lãnh đạm như nước.

Thịch thịch

Tim hắn lập tức đập điên cuồng, duỗi tay một cái, kéo chặt lấy tay áo người nọ.

“Tỉnh rồi?” Thần sắc Tố Tu không thay đổi, chỉ nhẹ nhàng mở miệng hỏi một câu, từ từ đứng dậy.

“Người...” Chương Hoa mở miệng muốn nói, cổ họng lại khàn vô cùng, cơ hồ không phát ra được âm thanh.

“Trên người người có vết thương, không nên tùy tiện di chuyển. Ta đến phòng bếp xem thuốc sắc được

chưa.” Dừng một chút, mắt thấy Chương Hoa đang nhìn chăm chăm vào mình, mặt vậy mà hơi đỏ lên, vội vàng nghiêng đầu sang một bên, “Yên tâm, ta lập tức sẽ trở lại với người.”

“A...” Chương Hoa vẫn như cũ nắm chết tay áo của y không thả, đôi mi thanh tú nhú lại, trên mặt đều là vẻ mê mang, khàn giọng hỏi, “Nơi này là đâu? Người là ai?”

Nghe vậy, Tổ Tu tất nhiên giật mình, dồn sức quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thẳng vào hắn.

Chương Hoa bị hắn nhìn đến đáy lòng sợ hãi, chỉ đành phải hỏi lại một câu: “Xin hỏi các hạ là...?”

“Người không biết ta?”

“A, không có ấn tượng gì.”

“...”

Tổ Tu quan sát kỹ càng vẻ mặt vô tội kia của Chương Hoa, xác định hắn không giả vờ. Suy cho cùng dù là một con hồ ly dẫn ham chơi đi nữa, cũng không thể nào lấy chuyện như vậy ra đùa giỡn.

Cho nên, hắn thật sự... không nhận ra mình?

Nghĩ đến điều này, tâm bất giác run lên, ngón tay từ từ run rẩy, trong đầu một mảnh trống rỗng. Cách hồi lâu, mới phục hồi lại tinh thần, lần nữa ngồi trở lại mép giường, giúp Chương Hoa bắt mạch, lạnh giọng hỏi: “Người còn nhớ những gì?”

“A, ta nhớ ta vì đối phó Thiên kiếp, một mình tu hành ở Đại Tuyết Sơn. Kết quả vừa mở mắt ra, cũng không biết tại sao lại đến đây. Kỳ quái, đạo thiên lôi kia rốt cuộc có đánh xuống hay không?” Vừa nói xong, cơn đau đầu lại tái phát, hắn vội vàng đưa tay nhu nhu trán.

Gương mặt Tổ Tu trước sau vẫn lạnh lùng, sau khi giúp hắn kiểm tra vết thương, lại hỏi mấy vấn đề đơn giản, sau đó từ từ phun ra mấy chữ: “Người mất trí nhớ.”

“Ai?”

“Những gì người nhớ bây giờ, tất cả đều là chuyện của năm trăm năm trước.”

“Ý của các hạ là ta mất đi trí nhớ trong năm trăm năm này?” Chương Hoa trước kinh ngạc một hồi, ngay sau đó lại thấp giọng cười ra tiếng, “Chuyện như vậy thật sự không thể tưởng tượng nổi.”

“...” Tổ Tu cũng không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn ánh mắt của hắn.

Chương Hoa trong lòng giật mình, không tự chủ được mà tránh đi đường nhìn kia, cười nói: “Đúng rồi, ta còn chưa hỏi tôn tính đại danh của các hạ.”

“Tổ Tu.”

“Ô, tên này thật là rất quen thuộc.” Chương Hoa chuyển con người, chợt búng ngón tay một cái, kêu to lên, “Ai nha, thì ra các hạ chính là Tử Dương Chân Nhân tiếng tăm lừng lẫy. Bất quá, ta nhớ các hạ ở Thúy Phong Sơn cách Đại Tuyết Sơn ngàn dặm, ta làm sao lại tới chỗ này?”

Tổ Tu thấy Chương Hoa tuy mất trí nhớ, lại vui vẻ như trước, một vẻ mặt thờ ơ như không, trong lòng thật sự không vui. Mất nhiều thời gian, mới áp chế lửa giận vô hình trong ngực áp xuống, vẻ mặt cứng ngắt đáp: “Ta đến Tuyết Sơn hái thuốc, đúng lúc nhìn thấy người nằm trên mặt đất, cho nên liền mang người về nhà.”

“Nói như vậy, các hạ chính là ân nhân cứu mạng của ta? Đa tạ.” Mặc dù Chương Hoa đang nằm trên giường, nhưng vẫn chấp tay làm lễ, cười híp mắt nói, “Tại hạ tên Chương Hoa, là...”

“Ta biết.”

“A?”

“Ta biết người là Hồ vương.” Tổ Tu trước sau vẫn là vẻ mặt lạnh lùng kia, nhẹ giọng nói, “Người mất trí nhớ, đại khái là bị thiên lôi đánh trúng. Trong sách y cũng từng có ghi chép loại này, hôm khác ta đi hái mấy vị thuốc về luyện tiên đan, nó có thể trị tốt bệnh của người.”

Khôi phục trí nhớ?!

Chương Hoa nghĩ đến bốn chữ này, đầu lại đau, cắn răng chịu đựng, liên tục hít thở. Cho nên đợi sau khi cơn đau qua đi, hắn liền khoát tay áo một cái, cười nói: “Không cần phiền phức như vậy, có nhớ hay không cũng không quan trọng, Dù sao cũng đã quên mất, có lẽ cũng không phải ký ức gì quan trọng.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Tổ Tu biến sắc, trong con người lộ ra hàn ý, nhấn mạnh từng chữ hỏi: “Người thực sự nghĩ... không quan trọng?”

“Ách, ha ha.” Chương Hoa cười khan mấy tiếng, đáp, “Mặc dù ta là vua Hồ tộc, thường ngày quen ung dung tự tại. Những gì đã làm trong năm trăm năm này, chắc là chút chuyện miên hoa túc liễu, phong hoa tuyết nguyệt, không có gì nhiều.”

Hắn càng mỉm cười, thì Tổ Tu càng cảm thấy chương mắt, biểu cảm trên mặt từ từ dữ tợn lên, cuối cùng nghiêng người hướng về phía trước, từ từ đưa tay vuốt mặt hắn.

Chương Hoa ngẩn ngơ, không chút nghĩ ngợi nghiêng đầu qua một bên, vội vàng tránh ra.

Vì vậy tay Tổ Tu cứng ngắc ở giữa không trung, trong tròng mắt đen ánh sáng âm thầm lưu chuyển, lặng lẽ không nói gì.

Chương Hoa cũng cảm thấy có chút lúng túng, khoe miệng hướng y câu lên, cười nói: “Trên người ta đau nhức dữ dội, sợ rằng phải mấy ngày nữa mới có thể dưỡng tốt vết thương? Có thể phiền các hạ đem chuyện ta đang ở đây nói với các trưởng lão Hồ tộc không? Dù sao trước đây ta với các hạ cũng không có giao tình, ở đây quá rầy đã lâu, dù sao cũng cảm thấy ngại.”

Cũng không có giao tình?

Ha, nói cũng đúng.

Tổ Tu nghe Chương Hoa nói câu này, mới thu tay lại, chậm rãi ấn lên ngực —— trong lòng trống rỗng, vô cùng mờ mịt.

Cách một lát sau, nhưng lại hơi đau nhói, từ từ lan tràn đến tứ chi bách hải. (*)

() tứ chi: hai tay hai chân, bách hải: trăm cái xương.*

Đau đớn này vừa chua vừa xót xa lạ như vậy, là bởi vì người trước mắt sao? Rõ ràng người ở bên cạnh, vì sao giờ phút này... lại xa xôi như vậy?

Lúc yêu thì chết đi sống lại, lúc không còn yêu lại là người xa lạ, a, thật đúng là một chút cũng không tệ.

Cho nên, y mới không tin loại tình yêu chơi đùa này.

Tổ Tu hít sâu một hơi, chậm chạp đem đau đớn trong lòng đè xuống, chỉ nhàn nhạt nhìn qua Chương Hoa một cái, rũ mắt xuống, tay phải nắm thành quả đấm, cúi đầu trả lời: “... Được.”

19. Chương 18

Vừa nói xong, liền đứng dậy bước ra ngoài, “phanh” một tiếng khép cửa lại.

Chương Hoa giật mình, ra sức chớp mắt mấy cái, thực sự không rõ tại sao Tổ Tu lại như vậy... Kỳ lạ. Rõ ràng là lần đầu gặp nhau, tại sao trong con người của người nọ thỉnh thoảng sẽ hiện ra thần sắc dịu dàng?

Nghĩ như vậy, không khỏi nhớ lại gương mặt tuần mỹ không gì sánh bằng.

Tử Dương Chân Nhân trong truyền thuyết... Quả nhiên là một mỹ nam tử.

Hắn nâng nâng khóe miệng, vừa muốn bật cười, thì cảm thấy trong đầu dâng lên một trận đau nhức, ngay sau đó, cả ý thức cũng từ từ bắt đầu mơ hồ, rất nhanh liền chìm vào mộng.

Chương Hoa lần này ngủ chính là ngủ liền hai, ba ngày, lúc mơ mơ màng màng, tựa hồ có người cho hắn ăn mấy lần thuốc, lúc tỉnh lại lần nữa, đau đớn trên người đã biến mất, tinh thần cũng khôi phục rất nhiều. Vì vậy ngáp một cái, chậm rãi đi xuống giường, nhìn bốn phía một chút, lại chỉ thấy một đồng nữ trang tán loạn, cũng không tìm thấy y phục của mình. Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không thêm để ý, chỉ ở tại chỗ xoay một vòng, thì triển tiên thuật hiện ra một một trường sam màu xanh, lại đem mái tóc dài đen nhánh tùy ý buộc lên — Tuy là cách ăn mặc của một thư sinh bình thường, nhưng dung mạo như ngọc, thái độ tiêu sái.

Ai nha, hình như còn thiếu một món.

Con người đen chuyển một cái, ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, trong lòng bàn tay lập tức hiện ra thêm một cây chiết phiến.

Lúc này Chương Hoa mới hài lòng gật đầu một cái, đem cây quạt kia lật qua lật lại ngắm nghía, cười đến mặt mày cong cong. Hắn ở trong phòng đi tới đi lui mấy bước, đang suy nghĩ tìm tằm gương để thưởng thức sắc đẹp của mình một chút, lại chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Quay đầu lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy Tổ Tu bưng chén thuốc đẩy cửa vào.

Không biết tại sao, Chương Hoa nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng trên gương mặt của Tổ Tu, liền cảm thấy trán đau đau, ngay cả ngực cũng vô cùng khó chịu, ngờ ngác nói không ra lời.

Mà Tổ Tu nhìn thấy bộ dáng hiện tại của hắn, cũng kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Người làm sao mặc thành như vậy?”

“A?” Chương Hoa cuối cùng cũng hồi thần, cúi đầu nhìn trường sam trên người, hỏi ngược lại, “Ta như vậy... Có cái gì không ổn sao?”

Tổ Tu ngăn ra, lúc này mới nhớ tới người nào đó đã mất trí nhớ, tự nhiên sẽ không giả gái giống trước đây nữa. Không tệ, người trước mắt này yếu ớt cười nhẹ, khuôn mặt nam tử phong lưu, đây mới là Hồ vương chân chính.

Trong lòng y nghĩ như vậy, tầm mắt thế nhưng gắt gao quán trên người Chương Hoa, thế nào cũng không di chuyển né tránh. Cho đến khi Chương Hoa mở miệng gọi một câu, một bóng nhiệm giạt mình tỉnh lại, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, đặt chén thuốc lên bàn, lạnh lùng nói: “Uống thuốc.”

Chương Hoa nghe lời ngồi xuống cạnh bàn, vừa bưng chén thuốc lên, vừa cười nói: “Ngại quá, lại làm phiền người.”

Giọng nói dịu dàng, thái độ lễ độ xa lạ.

Hoàn toàn không phải con hồ ly đàn mà Tổ Tu quen thuộc.

Ngực vô cớ lại bắt đầu khó chịu, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi một câu: “Người, không biết tại sao lại mất đi trí nhớ năm trăm năm, sao còn có thể bình tĩnh như vậy?”

“Đi? A... Bởi vì đối với ta mà nói, cũng chỉ là cảm giác như một giấc ngủ mà thôi, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng gì.” Lắc lắc cây quạt, cười, “Bất quá, vô duyên vô cớ già đi năm trăm năm tuổi, cũng thật sự rất phiền muộn.”

Tổ Tu thấy hắn cười đến vui vẻ, bất giác càng tức giận, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Người thật sự không muốn khôi phục trí nhớ?”

Chương Hoa híp mắt cười cười, đáp: “Lúc nhớ lại tự nhiên sẽ nhớ, hết thấy tùy duyên đi.”

Một câu này hắn nói thật hời hợt, Tổ Tu lại vì vậy mà giận đến phát run, hung hăng trừng mắt nhìn qua một cái.

Chương Hoa bị y làm sợ hết hồn, không khỏi lui về phía sau, trong lòng thầm nghĩ: “Tử Dương Chân Nhân... Có phải ghét ta hay không? Vì vậy vừa uống xong chén thuốc kia, lập tức chấp tay cười nói: “Ta ở trong phủ quấy rầy lâu như vậy, cũng đến lúc cáo từ rồi.”

Nghe vậy, Tổ Tu tất nhiên giật nảy người, không chút nghĩ ngợi ngăn cản đường đi của hắn, lạnh lùng quát: “Thương thế của người còn chưa tốt lên, cần gì gấp gáp như vậy?”

“Sẽ không a, nhờ vào linh đan diệu dược của các hạ, thân thể của ta đã sớm khỏi.” Chương Hoa không một chút hiểu ý định của Tổ Tu, ngược lại cười hì hì đứng lên, lạnh lợi tiêu sái nhìn y.

Ai ngờ vừa mới đi hai bước, lại thấy dưới chân trượt một cái, mềm nhũn ngã xuống phía sau.

“Cẩn thận!” Tổ Tu kêu nhỏ thành tiếng, vội vàng đưa tay đỡ.

Đầu ngón tay chạm nhau, một khắc kia, Chương Hoa cảm nhận rõ ràng hơi nóng của ngọn lửa từ tay Tổ Tu truyền tới, ngực một trận đau nhói.

... Đau như vậy.

Hắn nhắm mắt, không chút do dự gạt tay Tổ Tu, tình nguyện để mình nặng nề ngã xuống đất, cũng không nguyện bị y đụng vào.

Tổ Tu tự nhiên cũng hiểu ý tứ của hắn, kinh ngạc đứng ngẩn tại chỗ, nhìn chăm chăm vào hắn, vẻ mặt cứng đờ.

Chương Hoa lúc này mới phát giác mình thất thố, vội nói: “Xin lỗi, ta...”

Tổ Tu lại trước một bước cắt lời hắn: “Vết thương trên người ngươi còn chưa khỏi, cho dù muốn đi, cũng phải chờ người Hồ tộc đến rồi hãy nói.”

“A... Phải.”

“Đứng lên được không?”

“Được.”

“Tốt lắm.” Tổ Tu gật đầu một cái, đem tay ở giữa không trung thu trở lại, ôm cánh tay đứng ngoài quan sát. Mắt thấy Chương Hoa tự mình đứng lên, mới như có như không thở dài một hơi, quay đầu hướng của bước ra ngoài.

Từng bước từng bước, vô số lần muốn quay đầu lại, nhưng cuối cùng đều cứng rắn nhìn xuống. Cho đến khi ra khỏi cánh cửa phòng kia, mới dừng bước lại, cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình, sau đó nắm thành quả đấm, ra sức đấm vào tường.

Máu tươi thoáng cái trào ra.

Nhưng y hoàn toàn không để ý đến, chỉ rũ mắt, chậm rãi ấn vào ngực.

Chỗ kia... Mơ hồ vừa quen thuộc vừa đau đớn xa lạ.

Chỉ cần vừa nhắm mắt, trước mặt sẽ hiện ra vẻ mặt Chương Hoa đẩy hai tay mình ra —— vừa kiên định lại quyết tuyệt, không có chút chần chừ nào.

Ngày trước cách nhau gần như vậy, hiện tại thế nhưng ngay cả đụng, cũng thành hy vọng xa vời sao?

Ha, bất quá là nhân quả tuần hoàn thôi.

Lúc trước y năm lần bảy lượt lựa chọn trốn tránh, dĩ nhiên bây giờ chịu đựng đau khổ. Lúc trước thiếu

người kia bao nhiêu, bây giờ cũng phải trả lại từng cái một.

Nghĩ đến điểm này, Tổ Tu đem cái trán tựa trên cánh cửa, vừa nghĩ nếu như vẽ khuôn mặt giống người trong nhà, vừa lặng yên không tiếng động đọc nhẩm rõ từng chữ: ta thích người.

...Thích...

20. Chương 19

Mặc dù ngoài miệng Tổ Tu đáp ứng để Chương Hoa rời đi, trong lòng lại có ý ngăn cản, cho nên cũng không đem tin hẩn dưỡng thương ở Thúy Phong Sơn thông báo cho Hồ tộc, ngược lại đi về phòng luyện đan lật xem sách y, cẩn thận tìm kiếm phương thuốc điều trị chứng mất trí nhớ.

Chương Hoa trời sinh tính hiếu động, chỉ ở trong phòng một chút, liền thấy buồn bực phát hoảng, cho nên thoáng hoạt động tay chân một chút, lững thững đi ra cửa. Hẩn luôn cho rằng đây là lần đầu tiên đến Thúy Phong Sơn, nhưng thấy những thứ kỳ hoa dị thảo trong sân, lại không cảm thấy xa lạ chút nào.

... Thật là kỳ lạ.

Chẳng lẽ, hẩn mất đi trí nhớ trong năm trăm năm này, đã từng đến đây?

Chương Hoa ngoắc ngoắc khóe miệng, thâm chế giấu bản thân hiện tại quá nhiều tâm tư, một mặt đóng đũa chiết phiên, một mặt cúi người thưởng thức hoa cảnh, tóc dài đen nhánh thuận thế rơi xuống, lắc lư rũ ở trước ngực, càng tôn lên làn da trắng nõn, dung nhan tuấn mỹ.

Tổ Tu đang ở trong phòng đọc sách tình cờ ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt Chương Hoa mỉm cười, không khỏi động trong lòng, cơ hồ nhìn đến ngây dại.

Giơ tay nhắc chân, đều là phong lưu phóng khoáng, so với ngày trước khác nhau rất lớn. Duy chỉ có khuôn mặt ẩn tình, bộ dáng yếu ớt cười nhẹ, loáng thoáng có bóng dáng ngày xưa.

Đúng rồi, người này lúc trước luôn trang điểm dày đậm, đem lãng phí khuôn mặt tuấn tú đến không còn hình dáng, cho nên... mình căn bản chưa từng nghiêm túc nhìn khuôn mặt của hẩn.

Nghĩ nghĩ, Tổ Tu từ từ đứng dậy, rất xúc động đi ra cửa. Nhưng cuối cùng bởi vì sợ ánh mắt kiên định cự tuyệt của người nọ, mà cứng rắn nhìn xuống, chỉ đứng ở cửa sổ nhìn.

Chỉ thấy Chương Hoa lúc thì hoạt bát đuổi ong đùa bướm, lúc thì gật gù đắc ý, nhẹ nhàng ngâm nga tiểu khúc, một mình một người chơi đến bất diệc nhạc hồ (*). Một lát sau, lại đột nhiên trượt chân, một lần

nữa té ngã trên đất.

(*) *Bất diệp nhạc hồ* (): diễn tả tình thế, tình hình phát triển đến tình trạng cao nhất / quá mức; cực độ; phi thường

Tổ Tu kinh hãi, vội vàng chạy như bay qua, nhưng cách hắn mấy bước thì dừng lại, ôm tay mà đứng, lạnh lùng mắng một tiếng: “Ngu ngốc.”

“Ha.” Chương Hoa mở to hai mắt, ha ha cười không ngừng, “Không biết hôm nay làm sao, động một chút là ngã.”

Vừa nói, ngẩng đầu nhìn trời, vừa đứng lúc mắt thấy ánh mặt trời, liền dứt khoát ngồi trên đất, bộ dạng uể oải ngồi dựa vào cây, sẽ không đứng dậy.

Tổ Tu cũng đứng yên một bên, không nói một lời, chỉ luôn nhìn chăm chăm vào hắn.

Một trận yên lặng.

Chương Hoa thực sự không chịu nổi không khí lúng túng này, vì vậy nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, mở miệng nói: “Tiên quân, người không có bận chuyện khác sao?”

“Sao vậy? Người rất sợ ta?”

“Đương nhiên... không có.” Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc, cơ thể không tự chủ được lui về phía sau.

Tổ Tu nhìn thấy rõ ràng, tự nhiên hiểu tâm tư của hắn, nhất thời cảm thấy hô hấp không thông, ngực đau đớn không dứt. Cách hồi lâu, mới thở ra một hơi, xoay người rời đi.

Chương Hoa nhìn chăm chú vào bóng lưng xa xa của y, chiết phiến trong tay xoay xoay, trong lòng thật là hoang mang.

Tính hắn từ trước đến nay, vô luận là gặp phải dạng yêu ma quỷ quái gì, cũng có thể cùng người ta xưng huynh gọi đệ. Nhưng vì sao vừa thấy Từ Dương Chân Nhân này, đã cảm thấy cả người không được tự nhiên?

Trong ngực lại trống rỗng, thật giống như trừ trí nhớ năm trăm năm kia ra, còn mất đi một thứ.

Hắn nắm quyền, mới vừa thử nhớ lại quá khứ, đã cảm thấy đầu nhức muốn nứt ra.

... Đau khổ như vậy.

Những chuyện cũ trước kia, vẫn là quên đi tốt hơn.

Nghĩ nghĩ, dần cảm thấy buồn ngủ, sau mấy cái đánh ngáp, lại tựa vào cây ngủ thiếp đi.

Chương Hoa mới vừa đi vào mộng, Tổ Tu liền từ một bụi cây bước ra, chậm rãi tiến lên. Y vừa rồi vốn dĩ làm bộ trở về phòng, rất nhanh liền thi triển thuật ẩn thân quay trở lại, vẫn thủ ở bên cạnh.

“Ngu ngốc.” Tổ Tu nhẹ nhàng nói một câu, khom người xuống vuốt ve gương mặt Chương Hoa, “Ngủ ở một nơi thế này sẽ cảm lạnh.”

Thanh âm lạnh như băng, nhưng giọng điệu lại dịu dàng như nước.

Trong đôi mắt đen bốn bề dậy sóng, dường như yêu thương vô cùng, lại dường như hận thấu xương, cuối cùng cũng biến thành tự thủy nhu tình, cúi đầu, chậm rãi hôn lên môi Chương Hoa.

Nhưng chỉ nhẹ nhàng đụng một cái, Tổ Tu lập tức đứng lên, chật vật vô cùng quay đầu đi, trên mặt một mảnh đỏ rực.

Y thế mà thừa dịp người ta ngủ say trộm hôn lên, thực sự quá mất thể diện.

Huống chi, tên kia hiện tại mất trí nhớ, trong lòng căn bản không có mình.

Tổ Tu cắn răng, đang tự ăn năn không ngừng, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Ngay sau đó, liền có người phá cửa mà vào. Hét lớn: “Tiên quân, Đại Vương nhà nô tỳ mất tích, không biết có chạy đến nơi này của người không?”

Lúc nói chuyện, hai cô gái tướng mạo thanh tú một trước một sau xông vào.

Tổ Tu ngẩng đầu nhìn, biết là hai thị nữ bên người Chương Hoa, bắt giắc nheo mắt lại, cau mày, cũng không trả lời. Mà Chương Hoa ngủ trên mặt đất dụi dụi mắt, từ từ thức dậy.

Như Ý cùng Linh Lung thấy Đại vương một thân nam trang, tất nhiên sợ hết hồn, cả kinh trợn mắt há mồm, hồi lâu nói không ra lời. Chờ có thể mở miệng nói chuyện, rồi lại ngạc nhiên, kêu la không ngừng.

“Đại, Đại vương, thật sự là người?”

“Đại Vương, người rất cuộc cũng bình thường trở lại?”

“Đại Vương...”

Chương Hoa chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng lay động chiết phiến trong tay, lười biếng cười: “Lộn xộn cái gì? Ta chính là ta, chẳng lẽ còn chia thật giả sao?”

“Nhưng là, người hôm nay sao đột nhiên đổi trở về nam...”

Còn chưa nói xong, Tổ Tu đã trước một bước mở miệng cắt ngang: “Hắn mất trí nhớ.”

“A?”

Hai tiểu nha hoàn hai mặt nhìn nhau, một trận kinh ngạc.

Tổ Tu đảo mắt, vô cùng không kiên nhẫn đem sự tình giải thích rõ ràng một lần.

Như Ý cùng Linh Lung giờ mới hiểu được nguyên do Chương Hoa đổi về nam trang, mặc dù có chút hồ đồ, nhưng trong lòng kỳ thực rất vui mừng, vội vả muốn đón Đại Vương về phủ tu dưỡng.

Chương Hoa cũng cười híp mắt chấp tay, mở miệng cáo từ: “Đa tạ tiên quân cứu mạng, ngày sau ta nhất định...”

“Không cần.” Tổ Tu trước sau vẫn là nét mặt lãnh lãnh đạm đạm, hai tay chấp sau lưng, cũng không liếc nhìn hắn cái nào, “Người đi đi.”

Chương Hoa trong lòng ngẩn ra, ngực lại dâng lên cảm giác trống rỗng, mặc dù xoay người rời đi, nhưng không nhịn được nhiều lần quay đầu lại nhìn quanh, cũng đã đi xa như vậy, nhưng vẫn có thể nhìn thấy Tổ Tu đứng thẳng tại chỗ, không nhúc nhích.

Như sương như tuyết, lãnh ngạo (*) vô cùng.

() lãnh ngạo: lạnh lùng kiêu ngạo*

21. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cho đến khi ra khỏi Thúy Phong Sơn, không nhìn thấy thân ảnh Tổ Tu nữa, Chương Hoa mới nhú mi, hiện tại hắn không hiểu vì sao mình lại quan tâm người kia như thế.

Hắn tinh thần ngẩn ngơ đi về phía trước, hoàn toàn không biết hai tiểu nha đầu đi theo phía sau đang xì xào bàn tán.

“Linh Lung, một lát ta lượn vòng về yêu giới. Người nhớ mang Đại vương đi dạo khắp nơi một chút, tận lực trì hoãn thời gian.”

“A? Tại sao?”

“Như vậy ta mới có thời gian sắp xếp tốt tất cả, giao phó mọi người giấu Đại vương a.”

“Người, người định...”

“Không sai. Dù sao Đại vương cũng không nhớ những chuyện phát sinh trong năm trăm năm này, chúng ta cứ không nói gì cả, để cho ngài ấy vì vậy mà khôi phục bình thường, chẳng phải tất cả đều vui mừng?”

“Nhưng là, chuyện Đại vương giả gái cả trên trời dưới đất không người nào không biết, làm sao giấu được? Hơn nữa, ngài ấy nhất định sẽ hỏi chuyện ngày trước...”

“Không sao, đến lúc đó soạn một cái gạt ngài ấy là được.”

Lúc đang nói chuyện, Chương Hoa đột nhiên quay người lại, cầm đuôi quạt gõ trán các nàng một cái, hơi mỉm cười nói: “Hai tiểu nha đầu các người, lắm bầm nói cái gì?”

Khóe miệng câu lên, mặt mày cong cong.

Ánh sáng tràn đầy trong con ngươi đen, nhìn thật rục rỡ.

Linh Lung nhìn đến ngẩn ngơ, trên mặt lập tức đỏ lên, kinh ngạc nói không ra lời.

Như Ý vạn phần bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhỏ giọng oán giận nói: “Đại vương, van người đừng tùy tiện thi triển yêu thuật có được không? Tâm hồn nhỏ bé của Linh Lung đều bị ngài câu chạy rồi.”

Đại vương nhà nàng trở lại bình thường là rất tốt, nhưng tật xấu phong lưu khắp nơi nên hảo hảo trị đi.

“Hừ, ta xưa nay mị lực vô biên, làm gì phải cần tới cái gì yêu thuật?” Chương Hoa soát một cái tung cây quạt trong tay, đắc ý cười cười, “Đúng rồi, sau khi trở về giúp ta chuẩn bị một phần hậu lễ, sai người đưa đến Thúy Phong Sơn.”

“A? Đại vương ngài không tự mình nói cảm ơn với Tử Dương Chân Nhân sao?”

“Ta cùng Tử Dương Chân Nhân cũng không có giao tình gì, chỉ cần lễ phép kết thúc là được, không cần phải phiền phức như thế. Huống chi...”

“Thế nào?”

“Huống chi, ta chỉ cần thấy mặt của y, đã cảm thấy cả người không được tự nhiên.” Chương Hoa nhẹ nhàng vỗ quạt, giữa con ngươi xẹt qua một tia mê mang, lắm bầm lầu bầu thấp giọng nói, “Hận không thể cách xa ra, không gặp nhau nữa.”

Chương Hoa bất quá là thuận miệng nói một chút, ai ngờ từng câu từng chữ đều bị Tố Tu nghe thấy, giận đến tay chân y lạnh như băng, cả người phát run. Vốn dĩ lúc đoàn người của Chương Hoa vừa rời khỏi Thúy Phong Sơn, Tố Tu liền thi triển ẩn thân thuật, một đường bám theo tới đây, cho đến khi nghe một câu này, mới tức giận rời đi.

Con hồ ly đàn kia... hiện tại thật đáng ghét!

Tố Tu vừa đi về, vừa thâm mắng trong lòng, biết rõ không có chút ý nghĩa nào, lại không nhịn được nhớ lại bộ dáng cười tươi như hoa kia.

... Không thể thấy lại nữa.

Này vốn là kết cục mà y một lòng một dạ muốn có, hôm nay chính tai nghe thấy người kia nói ra, mới biết đả thương người cỡ nào.

Người chân thực sự đáng trách, là chính y mới đúng.

Nhưng mà, đã quá muộn rồi sao? Đôi mắt dịu dàng ẩn tình trước đây, đã sớm trở nên xa lạ vô cùng, không còn phản chiếu thân ảnh của y nữa.

Ngực đột nhiên run lên.

Trong thoáng chốc, tim giống như bị thứ gì đó ghim vào, đau đớn tận xương.

Tổ Tu gần như là lão đảo nghiêng ngã trở về Thúy Phong Sơn, bốn phía yên tĩnh, từng cơn cây ngọn cỏ cũng không có gì khác biệt so với ngày thường. Nhưng ở trong mắt y, nhưng là hoàn toàn khác biệt.

Ít nhất, từ nay về sau, người kia sẽ không đặt chân đến Thúy Phong sơn nữa.

~~Một ngày không gặp, sẽ như cách ba thu.

Này vốn là câu Chương Hoa thường nói, đến giờ phút này, Tổ Tu lại không thể không thừa nhận đây là một câu châm ngôn. Bởi vì chẳng qua chỉ tách ra mấy ngày ngắn ngủn, y đã nhận hết nỗi khổ tương tư, thậm chí hồi hận ngày đó đi nửa đường mà quay về, cho rằng mình nên đi theo Chương Hoa chạy đến yêu giới.

Đúng là động chân tình, cho nên mới làm ra được chuyện ngu xuẩn như vậy đi?

Cũng cho nên khi vừa nghe nói hắt lại đến Bách Hoa yển, liền vội vàng gấp gáp chạy đến Thiên giới dự tiệc. Y chưa bao giờ là người thích tham gia náo nhiệt, nói tới nói lui, bất quá là vì tìm một cái cơ để gặp mặt Chương Hoa.

Cảnh tượng Bách Hoa yển năm ngoái, loáng thoáng vẫn còn trước mắt, hôm nay nhưng là cảnh còn người mất sao?

Tổ Tu từng bước đi vào đại điện, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, bên tai không ngừng vang lên đủ loại nghị luận.

“Nghe gì chưa? Hồ vương thích giả gái kia đột nhiên trở lại bình thường.”

“Ồ ờ, nghe nói gần đây hắt cùng Đông Hải Long Vương ở chung một chỗ, cả ngày trên hoa gheo nguyệt, rất phong lưu khoái hoạt.”

“Tướng mạo của hai người cũng không tệ, chính là tính tình quá mức phóng đãng...”

Đang nói, ngoài cửa truyền đến một trận xô xao.

Tổ Tu theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy hai nam tử trẻ tuổi một trước một sau đi vào.

Một người áo xanh chiết phỉển, thái độ tiêu sái, một người khác là cẩm y ngọc quan (*), dung mạo tuấn mỹ — chính là hai người vừa rồi mà mọi người nghị luận ầm ĩ, Hồ vương cùng Đông Hải Long Vương.

(*) ngọc quan – quan ở đây là mũ, mào. Ý chỉ ngọc quan là cái mào có gắn ngọc. Đại khái có thể tưởng tượng là mấy công tử thời xưa đeo trên đầu á. Hình ảnh sẽ cập nhật bên dưới

Tổ Tu nhìn lên thấy khuôn mặt quen thuộc của Chương Hoa, liền không tự chủ được đứng lên, nhìn chăm chăm vào hắt.

Chương Hoa cũng nhìn xung quanh, sau khi cùng người xung quanh chào hỏi từng người, mới híp mắt tiêu sái đến trước mặt y, xa lạ lễ phép nói một câu: “Tiên quân, lại gặp rồi.”

“Ừ.”

“Ta phái người đưa quà tạ lễ đến, không biết người trông thấy chưa?”

“Ừ.”

Một trận yên lặng.

Chương Hoa mở to hai mắt, tự nhận thức bây giờ không có gì để nói, vì vậy nghiêng đầu cười một cái, tiếp tục hướng nơi khác đi.

Sát bên người mà lướt qua.

Tổ Tu đứng thẳng bất động tại chỗ, trong lòng hồi tiếc không thôi.

Rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ, thế nào vừa đến trước mặt người kia, cái gì cũng không nói ra miệng? Cho dù là nhu tình vạn tượng, trước sau vẫn là khuôn mặt này, đối phương làm sao có thể hiểu?

Y cắn răng, mơ hồ nghe tiếng cười nói của Chương Hoa cùng Đông Hải Long Vương kia.

“Người ban này là người quen?”

“Ha, không phải là rất quen thuộc.”

Hô hấp cứng lại, ngực lại đau nhói.

Tổ Tu rử mắt, cúi đầu nhìn lại bàn tay mình, đầu ngón tay lạnh như băng thấu vào xương.

Không sai, y cùng hắn... Quả thật không có nửa phần giao tình.

Suốt năm trăm năm, y từng có vô số cơ hội, nhưng luôn một lần lại một lần... tự tay mình đem Chương Hoa đẩy ra khỏi mình. Thậm chí, chưa bao giờ nhìn thẳng vào hắn.

Cho nên, cho dù đưa tay ra, cũng chỉ nắm được một mảnh hư vô.

~~Ngọc quan (hãy nhìn cái trên đầu, vì tớ không tìm được hình riêng nên cái này xem như là giống nhất)

Editor có lời muốn nói: Sắp hoàn bộ này rồi các cậu ~(~) còn mười mấy chương nữa thôi ~(~)

22. Chương 21

Chương Hoa xưa nay giao du rất rộng, hôm nay đã khôi phục nam trang, tự nhiên có không ít người đến chào hỏi. Hắn ở trong đại sảnh xoay vài vòng, mới tìm được một vị trí ngồi xuống, cũng không biết là cố ý hay vô ý mà chỗ ngồi vừa vặn ngồi xéo đối diện với Tổ Tu.

Tổ Tu mặc dù vô cùng nhẫn nại, nhưng vẫn không kìm hãm được ngắc đầu, liên tục nhìn quanh hướng kia. Mắt thấy Chương Hoa và Đông Hải Long Vương ngồi một chỗ cười cười nói nói, y tất nhiên mi nhú chặt, trong lòng không ngừng dâng lên chua xót.

Đông Hải Long Vương kia tên Long Vô Ba, ở Thiên giới cũng coi là đại danh lầy lừng. Mặc dù gã trông nữ tính, tướng mạo như là cô gái, tâm tính lại cực kỳ ác độc. Lúc làm nhị thái tử Đông Hải, cũng đã làm càn làm bậy, bị người lên án. Sau lại dùng hết thủ đoạn đi lên ghế Long Vương, càng rước thêm vô số chỉ trích.

Tổ Tu là người không hỏi thể sự, cũng từng nghe qua không ít tin đồn về Đông Hải Long Vương, vì vậy mà lúc này mắt thấy gã cùng Chương Hoa xúm lại, cảm thấy tức giận trong lòng,

Con hồ ly kia gốc vô cùng, sợ rằng bị người lừa cũng không có chút cảm giác nào.

Hừ, thật đáng giận!

Nghĩ như vậy, tầm mắt tất nhiên đặt trên người hai người kia, không rời chút nào.

Mặc dù Chương Hoa không nhảy bén, vào lúc này cũng mơ hồ nhận ra ánh mắt của y, do do dự dự quay đầu lại nhìn quanh.

Thật bất ngờ Long Vô Ba đúng lúc này bưng chén rượu lên, nhướn mi cười nói: “Người hôm qua đánh cược thua ta, nên tự phạt ba chén mới phải.”

“Này, rõ ràng là người chơi xấu có đúng không?”

“Đã như vậy, không bằng hôm nay chúng ta chơi một lần nữa đi.” Đảo mắt một vòng, cười, “Người đoán xem... Trên đời này tiên đan khó luyện nhất là loại nào?”

“Hoàn hồn đan?”

“Sai.”

“Cải lão hoàn đồng đan?”

“Không đúng.”

“Ai nha, ta đoán không được.”

Long Vô Ba khẽ cười, dư quang nơi khóe mắt tà tà quét qua Tổ Tu, từng từ từng chữ nói: “Là thuốc hồi hện.”

“A?”

“Ngàn vàng khó mua được một hồi quay đầu. Thời điểm người ở bên cạnh chưa từng quý trọng, đợi đến khi mất rồi mới không kịp hồi hện. Lúc này dù có bản lĩnh thông thiên độn địa, cũng luyện không được thuốc hồi hện.”

Lúc Long Vô Ba nói lời này tuy là hướng về chỗ Chương Hoa nói, nhưng đôi mắt lại lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Tổ Tu, nụ cười mềm mại đáng yêu, mặt mày lúc này lại mang theo mấy phần trào phúng.

Rõ ràng chính là đang gây hấn!

Tổ Tu thoáng nheo mắt lại, nắm chặt tay thành quả đấm, cùng gã trừng nhau.

Khuôn mặt lạnh như băng, ống tay áo không gió tự động.

Long Vô Ba lại tựa như hoàn toàn không nhận ra, môi mỏng nhấp một cái, tiếp tục cùng Chương Hoa nói đùa.

“Người lại thua ta, còn không mau uống rượu?”

“Vâng vâng vâng.” Chương Hoa không thể làm gì ứng một tiếng, cúi đầu, liền lấy chén rượu trong tay Long Vô Ba một hơi uống sạch, sau đó lắc lắc cây quạt, yên nhiên (*) cười yếu ớt

() yên nhiên: xinh đẹp. Chỗ này mình để chỗ này là nghĩa hán việt vì mình cảm thấy nếu để ‘xinh đẹp’ vào câu nó hơi kỳ.*

Tổ Tu nhìn thấy cơn giận từ tâm nổi dậy, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, đứng lên khỏi ghế, sải bước vọt tới trước mặt hai người, chớp đoạt lấy chén rượu, “Xoảng” một cái quăng xuống đất.

Chương Hoa lấy làm kinh hãi, dùng sức nháy mắt mấy cái, mờ mịt không dứt.

Long Vô Ba thì lại buồn bực cười ra tiếng, một vẻ mặt xem kịch vui.

Tổ Tu gắt gao trừng bọn họ, há mồm, muốn nói lại thôi: “Người...”

“A?” Chương Hoa nghiêng đầu, thần sắc rất vô tội, “Ta thế nào?”

Tổ Tu kiểm chế một chút, trái tim đau nhói, nhất thời lại nói không ra lời.

Đến tột cùng là lỗi của hắn? Hay là lỗi của mình?

Nên trách hắn mất trí nhớ, dễ dàng quên mất hàng vạn tình yêu ngày trước, hay là nên tự trách mình trước đây quá vô tình, cho tới bây giờ cũng không biết quý trọng?

Nhắm mắt, cuối cùng vẫn là thở một hơi dài, vạn phần khó khăn quay đầu đi, khàn giọng nói: “Ta quả thật... không có bản lĩnh luyện ra thuốc hồi hận kia...”

Dứt lời, chậm chậm di chuyển người, phiêu nhiên rời đi.

Từng bước từng bước, tất cả tựa như đập lên mũi đao, đau như vậy.

Hàn băng trong trong tròng mắt đen kìa đã sớm tan đi, đầu tiên là biến thành tự thủy nhu tình (*), ngay sau đó chỉ còn lại vô tận tịch liêu (*).

() tự thủy nhu tình: nhu tình như nước.*

() vô tận tịch liêu: tịch mịch vô cùng.*

Lúc yêu thì do dự không tiến lên, lúc không yêu thì dây dưa khó khăn, chính là bởi vì duyên cố này, y một lần nữa phải chịu đựng những cảm giác đau đớn tổn thương? Nếu con hồ ly đần kia đã mất trí nhớ, mình cần gì phải nhớ mãi không quên?

Y vừa nghĩ, vừa lơ mơ đi về phía trước, đợi đến lúc phục hồi lại tinh thần, lại phát hiện bản thân căn bản không về Thúy Phong sơn, ngược lại không hiểu tại sao lại đến yêu giới.

Ngay tại phủ Hồ vương.

Chỉ nghĩ tới đây một chút, đã cảm thấy trái tim cuồng loạn, tay chân cũng không bị khống chế nữa.

Dựa vào ẩn thân thuật chạy vào gian phòng người trong lòng, giống như đứa ngốc núp trên xà nhà rình coi — chuyện ngu xuẩn như thế, cùng chuyện con hồ ly đần kia làm ngày trước có gì khác biệt?

Vậy mà, Tổ Tu nhưng lại thật sự làm như vậy.

Y không những len lén chạy vào phòng ngủ của Chương Hoa, hơn nữa còn ngồi trên xà nhà chừng mấy ngày, rõ ràng xấu hổ hận không thể đụng đầu chết đi, nhưng thế nào cũng không thể dè xuống xúc động muốn thấy lại khuôn mặt của người nào đó.

... Minh nhất định là điên rồi.

Tổ Tu càng nghĩ càng cảm thấy mất thể diện, cuối cùng dứt khoát tự giận mình mà đứng lên, cái gì cũng liều mạng, chỉ toàn tâm toàn ý dán mắt nhìn Chương Hoa.

Qua vài ngày vô tri vô giác như thế, một buổi chiều nọ, Đông Hải Long Vương kia bỗng nhiên chạy đến tìm Chương Hoa uống rượu.

Tướng mạo Long Vô Ba ngày thường vô cùng đẹp, một đôi mày phượng dài tinh tế, khóe miệng như cười lại như không cười, chính là lúc không cười, cũng tựa như khoan thai ẩn tình. Chương Hoa sợ tiểu nha đầu bên cạnh bị gã bắt cóc, cho nên đuổi mọi người ra ngoài, nghiêng người rót rượu vừa hỏi hẩn mục đích đến đây.

“Ta hôm nay là tới làm mai.”

“Gi?” Chương Hoa mập mờ chớp mắt, cười, “Người cuối cùng cũng tính cưới ta?”

Đối với trêu chọc này, Long Vô Ba cũng không tức giận, ngược lại cười nói: “Sai rồi, người phải lập gia đình là muội muội ta.”

“Tam muội điều ngoa bốc đồng kia của ngươi? Ta nhớ năm năm trước, nàng còn là một tiểu cô nương nhỏ bé, nhanh như vậy đã đến tuổi lập gia đình rồi?”

Long Vô Ba vẫn cười cười, nói: “Đông Hải Tam công chúa với Hồ Vương là người cũng không tính là ủy khuất đi? Huống chi ta người hai tộc nếu có thể kết thân, sau này tuyệt đối sẽ có không ít chỗ tốt.”

“Ừ.” Chương Hoa gật đầu một cái, tầm mắt trên người Long Vô Ba di chuyển mấy vòng, giọng nói êm ái, nở nụ cười rực rỡ, “Nếu tam công chúa có một nửa thù mị của ngươi, ta cũng có thể suy nghĩ một chút.”

“Vậy định như vậy đi.” Long Vô Ba nghiêng đầu cười yếu ớt, chậm rãi bưng chén rượu lên.

Chương Hoa vừa định nâng chén cùng hẩn đụng nhau, lại chợt thấy trên mặt đất rung động một trận, trên xà nhà truyền đến tiếng nổ âm âm. Ngay sau đó liền thấy trong phòng đất đá bay mù trời, đồ cổ bày biện trong phòng toàn bộ rơi xuống đất.

Mặt đất đầy mảnh vụn.

23. Chương 22

Thấy thế, Chương Hoa tất nhiên kinh ngạc, mờ mịt không hiểu.

Long Vô Ba vẫn là vẻ mặt tự đắc nhớn nhoe, cố ý vô ý nhìn lên xà nhà một cái, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ bàn.

Chương Hoa vội vàng thuận thế nhìn sang chỉ thấy một đạo nhân ảnh từ từ hạ xuống giữa không trung — bạch y trắng tuyết, tóc đen dài tới thắt lưng, khuôn mặt lạnh lùng như băng, hàn ý quanh thân nghiêm nghị, bộ dáng cực kỳ đáng sợ.

Chương Hoa bất giác sợ run người, lắp bắp hỏi: “Tiên, tiên quân? Người sao lại ở đây?”

Tổ Tu không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, một đôi tròng mắt sâu u tối, thật giống như ngoài Chương Hoa thì không còn thấy nhưng người khác nữa.

Đáy lòng tức giận cuộn trào, phía trước tràn đầy sương trắng, rõ ràng trước mặt là Hồ vương phong lưu phóng khoáng, trong thoáng chốc, lại tựa như thấy lại một thân nữ trang kia, lớp trang điểm đậm xóa sạch hình ảnh nam nhân xinh đẹp.

Bất luận là ngã bao nhiêu lần, cũng vẫn cười hì hì bò dậy quẩn lấy mình.

Bất luận là thống khổ cỡ nào, cũng vẫn dịu dàng mỉm cười, khuôn mặt dịu dàng vươn tay về phía mình, nhẹ nhàng nói một câu: người chỉ cần tin tưởng ta là được.

Vì vậy Tổ Tu với tay.

Ảo ảnh kia bỗng chốc biến mất.

Tất cả nhu tình, chợt như mộng.

Cách hồi lâu, y mới hé môi, giọng nói cứng rắn hỏi một câu: “Người muốn thành hôn?”

“Ách, đúng vậy.”

“Ta hỏi một lần cuối cùng.” Tổ Tu vẫn giữ nguyên khuôn mặt, một chữ một từ nói, “Người rót cuộc muốn khôi phục trí nhớ hay không?”

“Cái này... Cũng không phải ta muốn khôi phục là khôi phục...”

“Rất tốt.” Tổ Tu gật đầu một cái, cuối cùng thu hồi tầm mắt, trên mặt trước sau vẫn là vẻ mặt băng lãnh lạnh lùng, “Người sau này ngàn vạn lần đừng hối hận.”

Dứt lời, một lần nữa xoay người rời đi.

Nhưng lúc này y rời đi cực kỳ thẳng thắn, không có nửa phần chần chừ.

Từ sau ngày hôm đó, Chương Hoa cũng không gặp Tổ Tu nữa.

Mặc dù hẳn cảm thấy Tử Dương Chân Nhân khá cổ quái, nhưng bởi vì bận việc chuẩn bị hôn sự, không có thời gian rảnh để ngẫm nghĩ chuyện này. Lúc đầu Long Vô Ba vừa nói chuyện thành thân, liền giam lỏng Long Định Châu ồn ào, vì đề phòng trì trệ sẽ phát sinh biến cố, cho nên vẫn luôn thúc giục Chương Hoa mau rước dâu một chút.

Chương Hoa thì sao cũng được, liền dứt khoát thuận theo ý gã, chỉ dùng ba tháng, liền xử lý tốt mọi việc. Lại chọn ngày lành tháng tốt, khua chiêng gõ trống đón kiệu hoa về.

Hồ vương đám cưới, tất nhiên khách và bạn ngồi đầy, vô cùng náo nhiệt.

Không những các tộc yêu giới phái người đến đưa quà, ngay cả Thiên giới cũng không ít tiên nhân tới, mọi người tụ tập dưới một mái nhà, uống rượu nói đùa, thực sự vui vẻ.

Ngày hôm đó Chương Hoa thay một thân hỉ phục đỏ thắm, mặc dù vẫn là khuôn mặt dương dương tự đắc, nụ cười rực rỡ hơn mấy phần so với ngày thường, có vẻ tuấn tú hơn.

Ai ngờ, tân nương vừa mới vào cửa, liền kéo hỉ khăn trên đầu xuống, từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ sắc bén, không chút do dự để trên cổ mình.

Chương Hoa sợ hết hồn, vội vàng xông tới đoạt thanh chủy thủ, hô lên: “Nương tử, nàng làm gì vậy?”

“Câm miệng! Ai là nương tử của ngươi?” Long Định Châu hung hăng trừng hấn một cái, thanh sắc câu lệ (*), “Bốn công chúa chính là chết hơn ngàn lần vạn lần, cũng tuyệt đối không gả cho người phụ lòng như ngươi! Nói cái gì tình thâm ý nặng, kết quả tất cả đều gạt người, ta thật sự nhìn lầm ngươi!”

(*) thanh sắc (): tiếng nói nét mặt, câu (): đều, lệ (): nghiêm trọng nghiêm khắc dữ dội.

Lời vừa nói ra, tất nhiên người ngồi đây xôn xao.

Hôm nay tới đây chúc mừng, đa số là người thích tham gia náo nhiệt, trong lúc nhất thời đều rĩ tai thì thầm, nghị luận âm ỉ.

Khóe miệng Chương Hoa co rút, hoàn toàn không biết mình từ đâu đắc tội thê tử đã kết hôn, thật sự không hiểu ra sao, cười khổ không thôi.

Trong nhiều người có mặt như vậy, duy chỉ có Đông Hải Long Vương không có chút vẻ kinh ngạc nào, chỉ không chút hoang mang đi lên phía trước, dịu dàng nói một câu: “Tam muội, ta khuyên muội bao nhiêu lần, sao luôn không nghe? Hôm nay là ngày quan trọng, người sao lại loạn cái kinh? Nào, mau để cây chủy thủ xuống, ngoan ngoãn bái đường thành thân.”

Nghe vậy, Long Định Châu ngược lại đem chủy thủ đè trên cổ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nhị ca nếu kiên quyết muốn ép ta xuất giá, ta lập tức sẽ chết trước mặt người!”

“Được.” Long Vô Ba nghiêng đầu cười yếu ớt, vẫn là bộ dáng dịu dàng vô hại kia, “Bất quá người nếu muốn chết, cũng phải bái đường, thành hôn xong mới có thể chết.”

“Người...!” Long Định Châu giận đến mặt trắng bệch, cả người phát run, chợt đôi mi thanh tú cau lại, đột ngột vọt tới, “Ta trước tiên giết người rồi nói!”

Long Vô Ba khẽ cười, nghiêng người chuyển mình một cái, nhẹ nhàng khéo léo tránh khỏi công kích của nàng, đồng thời nhắc chân, dễ dàng đem người đẩy ngã xuống đất.

Long Định Châu kêu thảm một tiếng, giãy giụa ngẩng đầu lên, mái tóc chợt xõa ra, vẩy rỗng trên mặt như ẩn như hiện, lạnh lùng nói: “Người luôn buộc ta xuất giá, thật ra căn bản là vì diệt trừ cái đinh trong mắt đúng không? Nói cái gì đại ca mắt tích không thấy, ta thấy căn bản là bị người hại chết! Hôm nay ngay cả em gái này cũng muốn giết, có đúng không?”

Lúc đang nói chuyện, thân thể dần dần biến hóa, y phục bật ra, lân trảo hiện ra — cuối cùng hóa thành một cự long màu xanh nhe răng trợn mắt, đuôi nhẹ nhàng vung, liền đem nóc nhà lật ngược.

Chỉ một thoáng cuồng phong gào thét, tiếng sấm nổ vang.

“Không biết tự lượng sức mình.” Long Vô Ba hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh, thuận miệng đọc mấy câu chú ngữ, không tốn chút sức nào đã chế trụ được thanh long kia.

Một người một rồng giằng co chưa xong.

Chương Hoa ngây ngô đứng một bên, tình thế khó xử.

Coi như là vách ngăn huynh muội, cũng không nên chọn loại cuộc sống này đi? Thật là liều mạng!

Lúc đang nhúc nhích, bỗng nghe thấy một trận ồn ào, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng từ ngoài cửa đi vào, chậm rãi hướng về phía trước, cuối cùng đứng thẳng trước mặt hắn.

Khuôn mặt lạnh lùng, lãnh đạm như nước.

Chương Hoa giật mình, trái tim thế nhưng đập mạnh một cái, cười nói: “Tiên quân, người cũng tới uống rượu mừng à? Không ngần ngại tiếp được, thật là ngại quá.”

“Sai rồi.” Tổ Tu mặt vô biểu tình liếc hắn một cái, lạnh lùng nói, “Ta là tới cưới tân nương.”

“A?!” Chương Hoa hơi sững sờ, trán co rút đau đớn.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì? Vì sao tất cả chuyện xui xẻo đều bị hắn đụng trúng?

Không thể làm gì ngoài thở dài một hơi, dứt khoát chỉ chỉ thanh long đang nổi điên kia, cười khổ nói: “Tân nương đã biến thành bộ dáng kia, người nếu thích, cứ cướp đi là được.”

Tổ Tu cũng không nhìn một cái, chỉ là nhìn chằm chằm vào Chương Hoa, đưa tay kéo cánh tay của hắn, từ từ nhấn rõ từng chữ: “Ta muốn cướp... là người.”

24. Chương 23

A?!

Giành... hắn?

Chương Hoa mở to hai mắt, nhất thời cho là mình lảo tá.

Hắn nhất định là chịu quá nhiều kích thích, cho nên mới nghe lầm rồi?

Lúc đang ngốc lăng, Tổ Tu dặt tay hắn, mặt vô biểu tình đi ra cửa lớn, cũng không nhìn tân nương hóa rồng một cái.

Vì vậy, người bị giành thực sự là tân lang hắn?

Quá không đúng rồi!

Chương Hoa một mặt bị bắt đi về phía trước, một mặt không ngừng quay đầu lại nhìn xung quanh, một lát lo lắng Thanh Long đống đien kia sẽ phá hủy nhà mình, một lát lại khó hiểu Tử Dương Chân Nhân tại sao lại làm ra chuyện như vậy.

Y định giành hấn về làm gì?

Tươi hoa cắt cỏ? Hay là nổi lửa luyện đan?

Đầu Chương Hoa muốn nổ tung, cũng không nghĩ ra đáp án. Mặc dù hợp tình hợp lý, hấn cũng cố gắng giãy giụa một cái, nhưng là bị tiên nhân tâm lạnh mặt lạnh lôi kéo như vậy, hấn thể nhưng một chút chán ghét cũng không có.

Chỉ là... Có chút không được tự nhiên mà thôi.

Nơi ngực không ngừng truyền đến đau đớn như thiêu cháy, là bởi vì nam tử lạnh băng bên cạnh này, hay là bởi vì hấn không cẩn thận mất đi đoạn ký ức kia?

Lúc Chương Hoa đang ngây người, hai người bọn họ đã thuận lợi trở lại Thuý Phong Sơn.

Tổ Tu từ đầu đến cuối cũng không nói một lời, chỉ nắm chặt tay Chương Hoa, một lòng đi về phía trước.

Cho đến lúc này Chương Hoa mới hơi khôi phục lại tinh thần, cau mày vung tay ra, nói: “Tiên quân, người dẫn ta đến đây làm gì? Ta hôm nay mặc dù không thành hôn được, trong tộc vẫn còn nhiều chuyện vụn vặt cần xử lý. Ở đó một người một rống đang đánh nhau gay gắt, vạn nhất lẫn qua lẫn lại thì phiền toái, ta phải trở về khuyển can...”

Hấn nói nhao nhao kêu la một đống, Tổ Tu lại tựa như có tai như điếc, chỉ sải bước hướng về phía trước, động tác thô lỗ đem người lôi vào trong phòng, “Phanh” một tiếng đóng cửa phòng. Sau đó dùng phép giống như từ trong lòng ngực lấy ra một cây xích sắt tinh xảo, leng keng hai tiếng giòn vang, dễ dàng đem tay phải Chương Hoa xích ở đầu giường.

“Di?” Chương Hoa sợ run một lúc lâu, mới thấp giọng kêu thành tiếng, “Tiên quân, người làm cái gì vậy? Ta với người không thù không oán, người tại sao lại xích ta?”

“Không thù không oán?” Tổ Tu cho đến lúc này mới đưa mắt nhìn hấn một chút, từng chữ một hỏi ngược lại, “Người khẳng định?”

Giọng nói vừa lạnh vừa cứng, lạnh lẽo bức người.

Mặt mũi Chương Hoa suy sụp, mở to hai mắt, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta sẽ không phải là có huyết hải thâm thù đúng không? Ách, thế nhưng ta không rõ gì cả.”

Tổ Tu như cũ không đáp lời, chỉ mở to hai mắt, chăm chú nhìn thẳng vào hắn.

Chương Hoa bị nhìn cảm thấy đáy lòng sợ hãi, không nhịn được hỏi lại một lần: “Tiên quân, ta với người... đến cuối cùng là có thù gì?”

“Không có gì ghê gớm.” Tổ Tu rủa mầu, giọng nói vô cùng lãnh đạm, “Người chẳng qua là trộm đi một món ở chỗ ta mà thôi.”

Nghe vậy, Chương Hoa hơi sửng sốt, sau khi ngẩng nhìn bốn phía, bật thốt reo lên: “Làm sao có thể? Chỗ này căn bản không có gì tốt để trộm!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, mới phát giác mình quá mức thất lễ, vội vàng cười khan mấy tiếng: “Khụ, ý ta là nói, bản lĩnh của ta có không tốt thế nào đi nữa, dầu gì cũng là vua một tộc, căn bản không cần phải đến đây trộm...”

Càng nói, thanh âm càng thấp, bởi vì Tổ Tu vẫn nhìn hắn từ trên cao, khuôn mặt lạnh như băng kia thật là dọa người.

Đơn giản giống như hận hắn thấu xương.

Trái tim Chương Hoa nhảy nhảy, bỗng dưng nghĩ tới một điều.

“A, ta sẽ không phải là trộm linh đan diệu dược gì đúng không? Làn này nguy rồi! Nếu vật kia còn ở bên người, vậy ta trực tiếp trả lại cho người là được. Nhưng nếu là đã bị ta ăn...” Giật giật khóe miệng, cười khỏ, “Vậy tiên quân người cứ đem bụng ta mổ ra, cũng nhất định không trở lại.”

Vừa nói, vừa trộm dò xét vẻ mặt của Tổ Tu, rất sợ y đột nhiên nổi điên, thật sự cầm đao mổ ra.

Tổ Tu lại lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói: “Sai rồi.”

“Hừ?”

“Người trộm đi...” Y như có như không than một tiếng, chợt nắm lấy tay Chương Hoa, đặt tại lồng ngực của mình, cúi đầu nói ra mấy chữ, “Là tâm của ta.”

Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn kia, thật giống như kết liễu tầng hàn băng, đôi con ngươi đen phản chiếu thân ảnh người kia, cũng từ từ xao động hóa thành nhu tình như nước.

Chương Hoa chỉ cảm thấy bên tai oanh vang lên một tiếng, nhất thời cả kinh trợn mắt há mồm.

Hắn tuy là lão thủ tình trường, từ trước đến nay thói quen phong lưu lang thang, lúc chợt nghe thấy câu này, nhưng vẫn là vạn phần kinh ngạc, cơ hồ không hiểu rõ ý tứ trong đó.

Cách hồi lâu, mới miễn cưỡng chậm chạp, lấp bắp nói: “Tiên quân, người...”

Mới vừa mở miệng, Tổ Tu liền lạnh lùng cắt đứt lời của hắn: “Ta cố ý bắt ngươi trở lại, chỉ là vì đòi lại tim của mình thôi.”

“A?”

“Ngươi chừng nào giao tim trả lại cho ta, ta liền thả ngươi về.”

“Hử?”

“Trên tay phải ngươi chính là khóa Hàng Yêu ngàn năm sơ chế bằng huyền thiết, càng giãy giụa thì nó càng thu chặt, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

“Ách...”

Chương Hoa nghe thấy sững sốt, kinh ngạc không dứt, Tổ Tu cũng đã bỏ tay hắn, quay đầu muốn đi.

“Chờ một chút!” Chương Hoa vội vàng đưa tay trái trống không, vững vàng nắm lấy ống tay áo của y, hỏi, “Câu nói vừa nãy của ngươi... có ý là thích ta đúng không?”

Tổ Tu thản nhiên lướt qua hắn một cái, cũng không trả lời.

Chương Hoa thấy thế, trước tiên là từ từ nhú hai hàng lông mày, ngay sau đó lại cười thấp ra tiếng.

Nam tử trước mặt rõ ràng là thích mình, là một bộ cứng rắn giả bộ làm ra bộ dáng lãnh đạm vô tình? Thật sự là... vụng về đáng yêu.

Nghĩ nghĩ, khuôn mặt không khỏi câu lên, lại khôi phục thái độ phong lưu khinh bạc thường ngày, cố ý trêu đùa nói: “Khóa Hàng Yêu này mặc dù lợi hại, nhưng cũng chưa chắc gây khó khăn cho ta. Nếu ta thi triển toàn lực cùng ngươi đánh một trận, không biết tiên quân có mấy phần thắng?”

“Ngươi có thể một chút.” Tổ Tu ngẩng lên, ngạo nghễ nói.

Vì vậy Chương Hoa cười cười, nghiêm trang nói: “Bất kể tiên quân là vì duyên cớ gì đem ta bắt đến đây, nhưng đem ta đường đường là Hồ vương giam nhốt trong phòng, tội danh này cũng không nhỏ đâu. Người thật sự không sợ?”

Tròng mắt đen di chuyển, rõ ràng là đang gây hấn.

Tổ Tu vẫn là dáng vẻ lãnh lãnh đạm đạm kia, hoàn toàn không nhúc nhích chỉ là môi mỏng nhẹ mở, lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người rời đi.

25. Chương 24

“Này? Người cứ vậy mà đi? Này này, chờ chút!”

Chương Hoa gọi suốt mấy lần, Tổ Tu cũng không để ý tới, chỉ đành phải thở dài một hơi, chán nản ngã ngồi trên giường. Hắn thử giật giật tay chân, phát cái gọi là Hàng Yêu khóa này quả nhiên lợi hại, bản thân lúc này ngay cả nửa điểm phép thuật cũng không thể thi triển.

Nếu nói thực sự muốn chạy trốn, cũng không phải không có cách.

Chẳng qua...

Hắn cúi đầu nhìn bàn tay mình một chút, cảm giác vết bỏng kia lại đau, ngực tự dưng có rút đau đớn một cái. Rõ ràng vừa thấy người kia đã cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhưng hết lần này đến lần khác tham dung nhan lạnh lùng đó.

Mặc dù Tổ Tu không chịu thừa nhận, nhưng thực sự là thích mình đúng không?

Chẳng qua là không biết mình trộm đi tâm của y khi nào, sau sao lại quên mất không còn một móng?

Chương Hoa khó hiểu, hơn nữa tới tới lui lui giảng co nửa ngày, bây giờ một muốn chết, liền dứt khoát ngửa đầu, ngủ say trên giường cây.

Trong mộng tựa hồ mơ thấy rất nhiều đoạn ngắn, nhưng tất cả đều không nhìn rõ lắm, chỉ mơ hồ nhớ ánh mắt lạnh như băng cùng vẻ mặt quyết tuyệt của người nào đó. Sau đó, ngực từ từ truyền tới cảm giác khó chịu, đau nhói không dứt.

Lúc thanh tỉnh lại, sắc trời đã tối.

Ánh sáng trong nhà u ám, trên bàn chỉ đốt một cây nến nhỏ, vô cùng chuyên chú lật sách.

Môi hồng răng trắng, mi mục như vẽ.

Chương Hoa liếc mắt nhìn ngấm gò má không chút biểu tình kia, nhất thời chỉ cảm thấy trái tim cuồng loạn, cơ hồ nhìn ngây dại. Cách hồi lâu mới chậm rãi động, thân thể thoáng động một cái, liền đụng vào xích sắt bên tay phải, liền lụy ra một chuỗi đình đình đang vang giòn.

Tổ Tu nghe tiếng thì ngẩn người, lập tức để sách trong tay xuống, quay đầu lại nhìn hẩn một cái.

“Thức rồi?”

“Ừ.”

“Muốn ăn gì không?”

“Không đói.”

Vì vậy Tổ Tu gật đầu một cái, tiếp tục đọc sách.

Chương Hoa giùng giàng ngồi dậy, cố gắng tiếp cận mép giường, cẩn thận nhìn vào khuôn mặt tuần tú kia. Mặt mày dài nhỏ, đôi môi thật mỏng, bất luận nhìn như thế nào cũng là một bộ dáng vô tình.

Người này... Sao lại thích mình?

Hơn nữa nếu thích, nên biểu hiện càng si tình mới đúng, trước sau lãnh đạm như vậy, sẽ không có chút phần thẳng đâu.

Nghĩ nghĩ, không nhịn được khẽ cười một tiếng, đưa tay kéo ống tay áo Tổ Tu, yếu ớt kêu một tiếng: “Tiên quân.”

“Làm sao? Người đói bụng?”

“...” Chương Hoa ngẩn ngơ, bật cười, thiêu mi nói, “Tiên quân người thiên tân vạn khổ đem ta bắt đến đây, chỉ vì để cho ta ăn xong rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, sau đó nuôi ta không công cho mập mập làm thịt nhắm rượu sao?”

Tổ Tu cũng không để ý hẩn nhạo báng, chỉ lắc đầu một cái, nghiêm túc đáp: “Không phải.”

“Vậy đến tột cùng là vì cái gì?”

“Ta đã sớm nói rõ ràng.” Tổ Tu nhú mày một cái, rất có chút không kiên nhẫn, “Ta làm tất cả, cũng chỉ để đòi lại tim mình thôi.”

Hừ, khẩu thị tâm phi!

Trông mắt Chương Hoa chuyển một cái, lại nhích đến gần bên cạnh y, cười nói: “Chuyện này lúc làm rất phiền toái. Thay vì quang co như vậy, người sao không dứt khoát... để ta cũng thích người?”

Nghe vậy, cả người Tổ Tu chấn động.

Chỉ một thoáng, gần như cho là thời gian lại đổi ngược về lúc trước. Ngồi bên cạnh vẫn là con hồ ly dần lưu luyến si mê mình kia, một lần một lần la hét thích thích thích, chết quẩn lạn đánh, dây dưa không ngừng.

Nhưng ngay sau đó y liền tỉnh táo lại, dùng sức nắm quả đấm, xoay mặt qua chỗ khác, lạnh lạnh đáp: “Căn bản không cần thiết. Người này cũng chỉ phá thanh tu củ ta, loạn lòng ta mà thôi.”

“Ha ha” Sau khi Chương Hoa nghe xong, lập tức dương dương đắc ý nở nụ cười, nói, “Đáng tiếc, ta bây giờ không biết ban đầu là làm sao trộm đi tâm của người, càng không biết làm sao đem ngoạn ý trả lại cho người.”

Một trận yên lặng.

Tổ Tu quay đầu lại, nhìn thẳng hắn một lúc lâu, mới mím môi nói: “Đã như vậy, vậy người vẫn ở đây đi.”

Dừng một chút, trong con ngươi dần dần sâu, giọng nói lại dịu dàng như nước: “Ồ lại... bên cạnh ta.”

Thành thịch.

Chương Hoa ngẩn ra, rõ ràng cảm thấy trái tim mình đập loạn lên, nhất thời lại có chút hoảng hốt.

Người này rõ ràng là một bộ dáng vẻ lãnh mạc vô tình, rõ ràng ngay cả một thích cũng chưa từng nói ra khỏi miệng, nhưng vẫn khiến mình... tâm động không dứt.

“Chuyện tình lúc trước, tất cả ta đều quên.”

“Ừ.”

“Hơn nữa, có thể cả đời cũng không nhớ nổi.”

“Ừ.”

“Ngay cả như vậy, cũng muốn khóa ta ở chỗ này sao?”

“Không sao cả.” Về mặt Tổ Tu không thay đổi, chỉ vươn tay ra một chút, nhẹ nhàng chạm vào đôi mắt Chương Hoa, chậm rãi đọc rõ từng chữ, “Người nếu hồn phi phách tán, ta liền nghịch thiên, giúp người trọng tổ linh hồn. Người nếu đầu thai chuyển thế, ta liền xông thẳng đến Địa phủ, vì người đánh vỡ luân hồi. Huống chi, chỉ là mất trí nhớ mà thôi?”

Y nói những lời này không chút do dự, khuôn mặt trước sau thật yên bình, lãnh ngạo vô cùng.

Chương Hoa tất nhiên nghe đến trợn mắt há mồm, trái tim càng đập càng nhanh, hoàn toàn không khống chế được.

Người trước mặt này rõ ràng lãnh mạc như vậy, vì sao lúc nói lời yêu thương, thế nhưng còn lợi hại hơn mình? Thật là đáng giận!

Hắn chớp mắt cũng không chớp cùng Tổ Tu nhìn nhau trong chốc lát, chợt cúi đầu, âm ỉ cười lớn. Rồi sau đó lại nâng mắt, thuận thế bắt được cái tay kia của Tổ Tu.

Cảm giác hỏa thiêu lại xuất hiện, lúc này hắn lại liều mạng, chỉ nghiêng người về phía trước, tiếp cận hôn lên môi Tổ Tu, lóng ngóng lẩm nhẩm: “Không xong, ta hình như có chút thích người.”

Toàn thân Tổ Tu nhất thời cứng ngắc, quyển sách trên tay ‘bộp’ một tiếng rơi xuống đất.

Chương Hoa chỉ làm như không nghe thấy, tiếp tục trần trở hôn, sau khi đem đôi môi mỏng mềm mại gặm cắn một lần mới thở hổn hển lui ra, khoe miệng câu lên, cười hì hì nháy mắt.

Tổ Tu không nhúc nhích, chỉ trừng mắt nhìn thẳng hắn.

Ngay sau đó sắc mặt hơi trầm xuống, bỗng nhiên lắc lắc tay áo, hung hăng đẩy Chương Hoa ra.

“Phanh!”

Chương Hoa lập tức theo tiếng bay ra ngoài, nhưng bởi vì tay phải bị xích sắt khóa, rất nhanh liền bắn trở lại, nặng nề té trên giường.

Toàn thân đau nhức, không bò dậy nổi nữa.

26. Chương 25

“Đau quá!” Gương mặt tuần tú của Chương Hoa suy sụp, ủy ủy khuất khuất mở trừng hai mắt, ai ai kêu lên.

Nhưng toàn bộ Tổ Tu đều không để ý tới, chỉ thấp đầu tiếp tục đọc sách.

Sau khi Chương Hoa làm bộ kêu thảm thiết một trận, thanh âm dần dần thấp xuống, mềm nhũn nằm ở đầu giường, lần nữa liếc mắt nhìn chăm chú vào Tổ Tu.

Mặc dù người trước mặt này toàn thân đều tỏa ra sự lạnh lẽo, xuống tay cũng không chút lưu tình, thế nhưng dung mạo như tranh, đúng là tú sắc khả san.

Hắn chỉ an phận trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tật xấu khinh bạc phong lưu lại phát tác, tay phải duỗi một cái, chậm rãi hướng về phía Tổ Tu.

Tổ Tu ngay cả mắt cũng không nâng, chỉ nâng quyển sách trên tay, không chút để ý gõ xuống.

“Oa!” Vừa kêu thảm thiết.

Nhưng Chương Hoa lại không chịu chết tâm, sau khi hít vài cái, không ngừng cố gắng nghiêng người hướng về phía trước.

Cánh tay Tổ Tu vừa nhấc, đụng vào gò má của hắn.

“Bốp!” Nửa khuôn mặt nhất thời sưng lên.

Chương Hoa nắm quyền, tiếp tục duỗi móng.

Tổ Tu vẫn bất động thanh sắc như cũ, chẳng qua là nhẹ nhàng phất tay áo.

“Phanh!” Khóe mắt lập tức xanh một mảnh.

Chương Hoa cắn răng, dứt khoát bỏ nhào về phía trước, dùng cả tay cả chân quẩn lên.

Tổ Tu trừng hấn một cái, nhắc chân liền đá.

“A!” Trực tiếp đụng vào cột giường, thiếu chút nữa bể đầu chảy máu.

Như thế sau khi giằng co tới tới lui lui mấy lần, cuối cùng toàn thân Chương Hoa vô lực nằm trở lại giường, sức cùng lực kiệt. Nhưng trông mắt hấn vừa chuyển một cái, ánh mắt vẫn đánh chuyển trên người Tổ Tu như cũ, yếu ớt kêu: “Tiên quân.”

“Làm sao?”

“Người thực sự thích ta sao?” Thật ra thì, người căn bản là có thù với ta đúng không?”

“ ... ”

Sắc mặt Tổ Tu trầm xuống, hung hăng trợn mắt nhìn, chợt đưa tay ra, lòng bàn tay từ từ che trên hai mắt Chương Hoa, lạnh lùng nói: “Ngủ.”

Giọng nói kia vừa cương vừa cứng, nhưng lại dịu dàng vô cùng.

Chương Hoa mệt mỏi một buổi tối, lúc này thực sự cảm thấy mệt mỏi, cho nên lười biếng ngáp một cái, rất nhanh liền ngủ.

Lúc tỉnh táo lại lần nữa, sắc trời đã sáng choang.

Hấn dụi dụi con mắt, vừa ngẩng đầu thì vừa vặn đối mặt với tầm mắt của Tổ Tu.

Vẫn là vẻ mặt lạnh như băng.

Vẫn là tư thế bất động như núi.

Chỉ là đôi mắt kia âm thầm sâu kín, bốn bề dậy sóng, tựa như giấu vô tận thâm tình.

Chương Hoa nhìn thấy ngẩn ra, cơ hồ rơi vào trong nhu tình sâu rộng kia, cách hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, trong lòng thầm nghĩ, nam tử trước mặt... Chẳng lẽ cứ ngồi như vậy suốt đêm?

Nghĩ vậy, ngực không nhịn được phanh phanh nhảy loạn.

A, chẳng lẽ mình thật sự đúng là đối với y động tình?

Đang lúc kinh ngạc, lại liếc thấy khuôn mặt Tổ u xẹt qua một tia chật vật, có chút không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, nhẹ nhàng ho khan nói: “Có đói bụng không?”

“A, hình như có chút.”

“Ta đi lấy đồ ăn.”

Dứt lời, đứng dậy, sải bước ra cửa.

Dáng đi kia... Hình như có chút quái dị.

Chương Hoa nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tổ Tu hồi lâu, mới phát hiện y ấy mà tay chân cùng ra khỏi cửa.

“Ha, ha ha!”

Đầu tiên Chương Hoa ngẩn người, ngay sau đó lại lấy tay che mặt, cất tiếng cười tom qua hồi lâu mới dừng lại, giơ tay lên kéo xích sắt trên cổ tay phải, cau mày rơi vào trầm tư.

Cái nam nhân cổ chấp không được tự nhiên đó, hoàn toàn không phải loại hình mình thích.

Bất quá, thỉnh thoảng thử một chút cũng không tệ.

Nghĩ nghĩ, môi nâng lên cười cười, chậm rãi bò xuống giường.

Bởi vì tay phải bị xích sắt khóa, mất thời gian thật lâu, mới miễn cưỡng đặt tay bên cạnh chén trà trên bàn. Vậy mà, vừa mới cầm ly trà lên, liền nghe tiếng rầm rầm vang thật lớn, nước trong chén thể nhưng tự bùng lên, nhảy dựng lên.

Ngay sau đó, chỉ thấy thủy châu ở giữa không trung trở mình biến hóa, dần dần ngưng tụ thành một người — tóc dài tới eo, tướng mạo âm nhu, khéo miệng tựa như cong cũng không cong, chính là lúc không cười, cũng giống như đưa tình ẩn tình.

“Thì ra là người.” Chương Hoa lâu chút nước trên trán, thở phì phì kêu, “Người không thể dùng cách bình thường để hiện thân sao?”

Toàn thân hần cũng ướt đẫm, Long Vô Ba cũng là nước nhỏ chưa thấm, nghiêng đầu cười nói: “Đã lâu không gặp.”

“Người cũng biết lâu à. Sao lâu như vậy mới tới cứu ta?”

“Không có cách, muội tử nhà ta bây giờ rất tùy hứng, tổn rất nhiều thời gian mới chế phục được muội ấy.” Một mặt cười, một mặt động thủ cởi xích sắt trên tay Chương Hoa, neho mắt trầm ngâm nói, “Khóa Hàng Yêu này mặc dù lợi hại, nhưng theo đạo lý mà nói, cũng không chế được người mới phải.”

Tuy Chương Hoa bị hấn nói trúng tâm tư, thần sắc lại không thay đổi chút nào, chỉ hơi mỉm cười nói: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Còn không mau giúp ta cởi cái xích sắt này ra? Nếu người đến chậm một chút, ta chỉ sợ tính mạng cũng khó giữ.”

“Thế nào?” Long Vô Ba nhìn gương mặt sưng lên của hấn cùng với khóe mắt thâm tím, đầu ngón tay thì triển một phép thuật, nhẹ nhàng khéo léo chặt đứt xích sắt kia, hăng hái hỏi, “Người lại làm chuyện xấu gì?”

Thường ngày Chương Hoa cùng Long Vô Ba trêu chọc nhau, lúc này cũng theo ý gã nhận lấy: “Cũng không có gì lớn. Bất quá vì giữ được cái mạng nhỏ, không thể làm gì khác hơn là hy sinh nhan sắc.”

“Người nhanh như vậy đã hạ thủ? Thế nào? Tư vị mỹ nhân cũng không tệ lắm phải không?”

Chương Hoa vừa nghe xong, lập tức nhớ lại nụ hôn đêm qua. Hơi thở lạnh như băng tuyết kia, mùi vị dịu dàng ngọt ngào kia, chỉ là nhớ lại, đã khiến tim người đập rộn lên.

Nhưng hấn cũng không nguyện đem lời nói thật ra khỏi miệng, chỉ là cố ý chớp chớp mắt, đưa tay lau gương mặt Long Vô Ba, cười nói: “Cũng được. Bất quá so với loại mỹ nhân đầu gỗ đó, ta vẫn là càng hợp ý người.”

Vừa nói, tay phải ôm Long Vô Ba, từ từ tiến đến gần mép, làm bộ muốn hôn qua.

Long Vô Ba cười nhẹ một tiếng, không những không hất tay của hấn ra, ngược lại nhích lại gần, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng vang thật lớn.

“Bịch!”

Giống như tiếng vật gì rơi xuống đất.

Hai người bọn họ ngẩn ngơ, cùng quay đầu, chỉ thấy ở cửa không biết từ lúc nào có một người đứng.

Bạch y trắng tuyết, ống tay áo nhẹ nhàng, trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp không thấy chút biểu tình nào, chỉ có một đôi mắt đen sâu thẳm như nước, nhìn thẳng vào Chương Hoa.

... Lạnh lẽo bức người.

27. Chương 26

Chương Hoa ngạc nhiên, nhất thời đứng tại chỗ, kinh ngạc không nói ra lời.

Long Vô Ba ngược lại không kinh ngạc chút nào, ngược lại nghiêng đầu, cười hì hì lên tiếng chào với Tố Tu.

Vậy mà Tố Tu lại hoàn toàn không để ý đến gã, chỉ từng bước từng bước đi vào trong phòng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Chương Hoa.

Những lời vừa rồi... Tất cả y đều nghe?

Chương Hoa muốn mở miệng giải thích, nhưng lại không biết nói từ đâu mới được, chỉ đành phải kéo kéo khóe miệng, cười khan mấy tiếng, lẳng lặng nhìn y tiến tới.

Hai người đều im lặng không nói.

Long Vô Ba ở bên cạnh nhìn thấy nhàm chán, dứt khoát kéo cánh tay Chương Hoa, nhắc chân đi ra ngoài, nói: “Chúng ta vẫn là mau trở về yêu giới đi, muội tử nhà ta vẫn còn chờ người đến thành thân đấy.”

Chương Hoa giật mình, giương mắt nhìn Tố Tu một chút, lại nhìn Long Vô Ba, dưới chân thế nhưng giống như mọc rễ, một bước cũng không di chuyển.

Mà Tố Tu cũng là cho đến lúc này, mới quét mắt qua Long Vô Ba một cái, vươn tay ra thật nhanh, vững vàng bắt được một cánh tay khác của Chương Hoa, lạnh lùng nói: “Không được đi.”

“Ách, tiên quân...”

“Ta đã sớm nói rồi đúng không?” Tố Tu nâng cằm của mình, vẻ mặt lạnh băng, từng chữ từng từ nói, “Trừ phi ngươi trả đồ lại cho ta, nếu không... Đừng nghĩ bước ra khỏi Thúy Phong sơn này một bước.”

Chương Hoa nghe được, trái tim nhảy nhảy, còn chưa kịp đáp lại, Long Vô Ba đã lao ra trước chắn trước mặt hắn, cười nói: “Khẩu khí thật lớn! Cho dù bản lĩnh của Tử Dương Chân Nhân cao thế nào đi nữa, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của hai người chúng ta?”

Một mặt nói, một mặt đảo con ngươi, hoàn toàn là thần sắc khiêu khích.

Tổ Tu cũng không lên tiếng, chỉ hung hăng trừng gã một cái, vung tay lên thật mạnh, bạch quang mơ hồ trong lòng bàn tay, lửa tiên vọt ra.

Như vậy, cũng là nguyện ý của Long Vô Ba.

Chỉ thấy gã khê cười cười, không nhanh không chậm búng một ngón tay, bày ra một bộ tư thế tuyên chiến.

Mặt mày Tổ Tu hơi trầm xuống, lửa tiên trong tay càng đốt càng mạnh, đánh thẳng về phía Long Vô Ba. Long Vô Ba thờ ơ giơ tay áo lên, trong nháy mắt cả phòng đều là mây mù, giọt nước văng khắp nơi.

Bọn họ một lửa, một nước, pháp lực không phân cao thấp, nhất thời càng đấu khó phân thắng bại.

Chương Hoa ở bên nhìn thấy, tất nhiên kinh ngạc không thôi. Hắn tuy có tâm khuyên can, thế nhưng vô luận hết lớn như thế nào, hai người kia cũng không nghe lọt, cuối cùng chỉ đành xoay cổ tay, dựa vào phép thuật biến ra một cây đoản kiếm, cản rằng gia nhập cuộc chiến.

Cuộc diện nhất thời biến đổi.

Bất kể là lửa tiên của Tổ Tu, hay là nước nhấn (*) của Long Vô Ba, tất cả đều hướng lên người Chương Hoa.

(*) *nhấn*: *lưỡi dao*. Hai người nếu như là vì hắn mới đánh nhau, thì không thể thương hương tiếc ngọc một chút sao? Sách, thật đáng giận!

Khóe miệng Chương Hoa co rút, âm thầm không ngừng kêu khổ, chỉ vừa hơi thất thần, thấy dưới chân trơn trượt, cả người ngã về phía Long Vô Ba.

Long Vô Ba không chút hoang mang né qua bên cạnh, nhẹ nhàng khéo léo nâng hông của hắn, cười híp mắt mở to hai mắt — dung nhan tuấn mỹ, mi mục ẩn tình, bộ dáng thật là vô tội.

Trái tim Chương Hoa căng thẳng, trực giác mà đoán được gã lại đang có chủ ý xấu gì, vội vàng bật thốt lên: “Long huynh, người...”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, Long Vô Ba đã nâng hông của hắn xoay một vòng, thuận thế đẩy về phía Tổ Tu bên kia, đồng thời hé môi mỏng, lẩm nhẩm đọc chú ngữ.

Chương Hoa nhất thời bỏ nhào về phía trước, tay phải cầm kiếm như bị một lực vô hình dẫn dắt, mạnh mẽ tiến lên, đâm thẳng vào Tổ Tu.

Tổ Tu ngẩn người, mặc dù trên mặt không có biểu tình, hô hấp lại một lần tắc nghẽn.

Y vốn có thể dễ dàng tránh khỏi một kiếm kia, nhưng hết lần này tới lần khác không nhúc nhích, mặc cho đoản kiếm kia không chút lưu tình đâm vào đầu vai. Từ đầu tới cuối, cũng chỉ là mở to hai mắt, không chớp mắt nhìn Chương Hoa.

Trong mắt tựa như có hàn băng, đều là thân ảnh của hắn.

Máu tươi lập tức trào ra.

Rõ ràng là vô cùng đau đớn, Tổ Tu lại giống như không có chút cảm giác nào.

Đúng rồi, thực sự làm y đau, sao có thể là thương ngoài da này?

Nghĩ vậy, từ từ thu hồi lửa tiên trong lòng bàn tay, giờ tay nắm lấy cây đoản kiếm kia.

Máu chảy ra nhiều hơn, rất nhanh đã đem bàn tay nhuộm đỏ, nhưng Tổ Tu ngay cả mi cũng không nháy một cái, từ đầu đến cuối không nhúc nhích.

Chương Hoa sợ hết hồn, vội vội vàng vàng buông lỏng tay cầm kiếm, ngơ ngác cùng y nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu mình tại sao lại làm chuyện như vậy.

Một trận yên tĩnh.

Cách hồi lâu, Tổ Tu mới động thủ đem đoản kiếm trên vai rút ra, “đinh” một tiếng ném trên mặt đất. Rồi sau đó nhìn Chương Hoa thật sâu mấy lần, khóe miệng nâng lên, thấp giọng phun ra mấy chữ: “Ta nợ ngươi, coi là trả sạch rồi đúng không? Như vậy, có thể đem tâm ta... Trả lại cho ra đi?”

Giọng nói bình thản như nước.

Hàn băng nơi đáy mắt kia càng kết càng sâu, dần dần che đầy nhu tình vạn tượng ban đầu, không còn phản chiếu thân ảnh người kia nữa.

Chương Hoa cau mày lại, chợt cảm thấy ngực co rút đau đớn, trong lúc nhất thời, giống như đang ở trong mộng.

Tổ Tu từ từ rũ mắt, khẽ động khóe miệng lần nữa, loáng thoáng bày ra dáng vẻ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ngươi đi đi.”

Vừa nói xong, liền quay lại bước đi, sẽ không nhìn hắn nữa.

Chương Hoa há miệng, tất cả thanh âm đều ngạnh trong cổ họng, nửa chữ cũng không nói ra.

Long Vô Ba vì vậy nhân cơ hội tiến lên mấy bước, kéo tay của hắn đi ra khỏi cửa.

Chương Hoa hoảng hoảng hốt hốt đi theo phía sau, mỗi bước đi, ngực liền đau nhói một cái, thất hồn lạc phách, buồn bã mất mát.

Vì vậy mới vừa rời khỏi Thúy Phong sơn, Long Vô Ba liền nhận ra sự khác thường của hắn, đưa tay lên trán hắn búng, hỏi: “Này, ngươi có khỏe không?”

“Ừ.”

“Tử Dương Chân Nhân kia quả thật lợi hại, nếu chỉ bằng lực một mình ta, sợ rằng không đối phó được hắn. Chỉ không biết, vì sao hắn lại dễ dàng để chúng ta đi như vậy?”

“Ồ.”

“Này, chẳng lẽ... Ngươi thực sự si mê tên kia?”

Nghe vậy, Chương Hoa giật mình, đầu tiên là lắc đầu một cái, ngay sau đó lại gật đầu một cái, bàn tay chậm rãi đè lại lồng ngực của mình, lầm bầm lầu bầu: “Ta biết ngươi kia suốt năm trăm năm, chưa bao giờ thấy y cười như vậy.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tự mình lấy làm kinh hãi trước tiên.

Những lời này là có ý gì?

Hắn làm sao sẽ nói ra những lời này?

Chương Hoa có chút thất thần căn căn môi, không tự chủ được đưa tay lên bịt miệng, ngón tay lại bắt đầu hơi run.

Nụ cười kia của Tố Tu hoàn toàn không giống đang mỉm cười luôn dao động trước mặt hắn.

Thiên toàn địa chuyển.

28. Chương 27

Chương Hoa mơ hồ cảm thấy trán co rút đau, rất nhiều đoạn ngắn mơ hồ xẹt qua đầu, nhưng lúc cẩn thận hồi tưởng lại, cái gì cũng không nhớ được. Chỉ có thể uống công nhãn mi, dùng sức cắn răng.

Long Vô Ba thấy thế, không nhịn được đưa tay kéo cánh tay của hắn, hỏi: “Này, ngươi sao rồi? Sẽ không phải là trúng tà chứ?”

“...”

Chương Hoa cũng không đáp, chỉ giương mắt, bóp một cái hất tay Long Vô Ba ra, xoay người rời đi. Cả người hắn hoảng hoảng hốt, tự mình đọc chú ngữ, một đường ngự phong mà đi.

Không lâu lắm, đã trở lại yêu giới.

Sau khi trải qua ác chiến của một người một rồng kia, quả nhiên phủ Hồ vương đã hư hỏng nặng. Chương Hoa mới vừa vào cửa, Như Ý cùng Linh Lung liền bước nhanh lên đón, hỏi han không ngừng.

“Đại vương, ngươi có thể trở lại.”

“Đại vương, Tử Dương Chân Nhân đem ngài bắt đi đâu?”

“Đại vương có bị thương không?”

“Tại sao Long Vương đại nhân không cùng ngươi trở lại?”

Chương Hoa khoát tay chặn lại, trực tiếp đi thẳng về phía trước, căn bản lười đáp lại.

Trán vẫn đau đớn vô cùng.

Rõ ràng cùng Tử Dương Chân Nhân đó chỉ gặp mặt có mấy lần, vì sao chỉ cần nghĩ tới y, ngực lại đau đớn không ngừng? Chuyện trong năm trăm năm bị hắn lãng quên, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc... Là ai lấy trộm tâm ai?

Đang suy nghĩ, bên tai chợt vang lên một tiếng trệ trệ kêu sắc bén, ngay sau đó còn lại là thanh âm chữ rửa khăn khăn khó nghe, đứt quãng, thật là kinh người.

Cho đến lúc này mới khôi phục tinh thần, nhìn hai tiểu nha đầu bên người một chút, hỏi: “Xảy ra chuyện

gì? Người nào dám can đảm ở đây nhao nhao kêu la, lớn tiếng ồn ào?”

“Là ... Đông Hải Tam công chúa.”

“Từ khi công chúa Điện hạ bị giam vào địa lao, vẫn mắng chửi không ngừng, ai cũng không khuyên được.”

“A?” Chương Hoa nghe thấy ngẩn ra, khóe miệng co quắp, “Kẻ ngu ngốc nào nhốt Tam công chúa vào địa lao?”

“Long Vương đại nhân.”

“ ... ”

Chương Hoa không thông, nhất thời im lặng, chỉ đành vung tay áo, quay đầu đi về phía địa lao. Càng đi tới phòng giam, tiếng thét chói tai nhức mạ người khác càng ngày càng vang dội rõ ràng, đợi sau khi thấy Long Định Châu, lập tức cảm thấy mình may mắn không cưới nữ nhân điên này về làm vợ.

Lúc này Đông Hải Tam công chúa vẫn mặc một thân giá y đỏ thẫm, tóc tai bù xù, trang điểm ảm đạm, trên khuôn mặt kia chỉ có vẻ hung tợn dọa người dị thường. Tầm mắt vừa mới thấy Chương Hoa, thì lập tức chửi ầm lên: “Hồ ly chết tiệt, hồ ly dẫn, hồ ly thói! Cho dù ngươi giết ta, ta tuyệt đối cũng không gả cho tên vô tình vô nghĩa khốn kiếp nhà ngươi! Nhanh lên, để ta ra ngoài!”

“Vô tình vô nghĩa? Công chúa Điện hạ còn chưa cùng ta thành thân, làm sao biết... ta đến tốt cùng là hữu tình hay vô tình?”

Long Định Châu hung hăng trợn mắt, đá lên cửa tù, nói: “Ngày trước lúc ngươi cùng ta giành Tố Tu đại ca, biểu hiện đến không biết là si tình cỡ nào. Vừa lời ngon tiếng ngọt vừa không oán không hối hận, quả thực chính là đại tình thánh trên trời dưới đất không có. Nhưng kết quả thế nào? Đơn giản một câu mất trí nhớ, liền đem quá khứ quên đi không còn một mống, thậm chí định lấy ta làm vợ. Bộ đáng như vậy... không gì là vô tình thì gọi là gì?”

Nghe vậy, đương nhiên Chương Hoa chấn động toàn thân, hồi lâu mới hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, vội vàng bật thốt lên hỏi: “Ngươi nói gì? Ta giành với ngươi? Ta, ta ngày trước... Cũng thích người kia sao?”

“Nguyên lai, ngươi thật sự đều quên hết tất cả.” Long Định Châu ngăn người, nháy mắt nhìn chăm chú vào Chương Hoa, rồi sau đó ngửa đầu, cười lớn, “Tốt! Rất tốt! Như vậy, thì không còn ai tranh giành cùng ta. Này này, chuyện này không có quan hệ gì với ngươi, nhanh một chút, để ta ra ngoài. Ta muốn nhanh chóng đi gặp Tố Tu đại ca.”

Chương Hoa nghe nàng nói những lời này, thấy nụ cười quyến rũ trên mặt nàng, tim thể nhưng lại dần dần dâng lên vị chua, một trận bực mình. Vì vậy cũng không ra tay thả người, ngược lại cười hì hì làm mặt

quỷ, một chữ một chữ nói: “Ta, không, thả!”

Dứt lời, dương dương đắc ý hừ một tiếng, liền quay đầu đi.

“Hồ ly chết tiệt! Ngươi chờ một chút a! Thả ta ra trước hãy nói!”

Long Định Châu dậm chân, la hét ầm ĩ không ngừng.

Chương Hoa lại giống như có tai như diếc, chỉ một mực đi về phía trước, nụ cười trên mặt từ từ trút bỏ, thay vào là một vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Đợi sau khi trở lại phòng của mình, hắn lập tức kêu Như Ý và Linh Lung đến, một tay nâng cằm, một tay nhẹ nhàng đỡ đưa chiết phiến, dịu dàng hỏi: “Hai người các người... Đến tột cùng là giấu ta bao nhiêu chuyện?”

“Di? Không có, không có a.”

“Ta mất đi trí nhớ năm trăm năm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nô tỳ không biết?”

“Không biết?” Cổ tay Chương Hoa chuyển một cái, chiết phiến trong tay lập tức biến thành roi thật dài, cười híp mắt nói, “Lần lượt ăn mấy roi, đại khái đã biết đi?”

Hai tiểu nha đầu sợ hết hồn, một mạch té quỵ trên đất. ngón tay hơi run rẩy, rung giọng nói: “Đại vương tha mạng.”

“Ngoan.” Chương Hoa nghiêng đầu, vẫn là nụ cười dịu dàng yếu ớt như cũ, giữa con người lại mơ hồ lộ ra vẻ lạnh lẽo, tóc dài không gió tự di chuyển, “Đem chuyện đã xảy ra nói một lần cho ta, một chữ cũng không được phép giả dối.”

Như Ý cùng Linh Lung ít khi thấy Đại vương phát cáu lớn như vậy, làm sao còn dám giấu chuyện nữa? Vội vàng đem chuyện ngày trước Chương Hoa ngu xuẩn sống chết quần Tố Tu nói ra, thậm chí ngay cả chuyện hắn giả gái, nổi điên ngu ngốc cũng miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn.

Sau khi Chương Hoa nghe xong, tất nhiên kinh ngạc không dứt, hơi rũ mắt, vẻ mặt âm tình bất định. Cách một lúc lâu, mới chậm rãi trở lại, không nói một tiếng ở trong phòng đi vòng mấy vòng, kiểm tra toàn bộ xung quanh. Cũng không lâu lắm, hắn liền lục ra rất nhiều châu ngọc, trang sức đeo tay trong góc phòng, vấy lụa thủy tụ. (*)

() tụ là tay áo, thủy tụ là tay áo dài như một dòng nước. Xem lại hình ảnh chú thích ở chương 16.*

“Những thứ đồ chơi này là gì?”

“Ách, tất cả đều là đồ Đại vương thích nhất hồi trước. Chúng ta sợ ngài ngày nào đó đột nhiên khôi phục trí nhớ, cho nên không dám tùy tiện vứt bỏ.”

“Ô? Nói như vậy, ta thực sự giả nữ trang?”

“... Phải.”

“Ha.”

Chương Hoa khẽ động khóe miệng, vô vị cười một cái, ngón tay từ từ xoa nhẹ lên những tơ lụa lẳng la kia.

Khuôn mặt lạnh như băng của Tố Tu lần nữa hiện lên trước mắt.

Khó trách y lại có ánh mắt dịu dàng như nước như vậy.

Khó trách y lại trách mình trộm đi tim của y.

Khó trách...

Động tâm trong nháy mắt, rất nhiều hồi ức lần nữa dâng lên.

Lần này, cuối cùng nhớ rõ ràng.

29. Chương 28

Trí nhớ Chương Hoa khôi phục, trán đương nhiên là không còn co rút đau đớn nữa.

Nhưng những nơi khác trên người, ngược lại lại vô cùng đau đớn, dưới chân mềm nhũn, trực tiếp ngã trên mặt đất.

“Đại vương!”

Như Ý cùng Linh Lung sợ hết hồn, vội vàng đưa tay đỡ.

Chương Hoa lại lắc đầu một cái, tự mình ngo ngoay bò dậy, cúi đầu nhìn lên, mới phát hiện ngón tay mình thế nhưng lại run rẩy không ngừng.

Tại sao xui xẻo luôn là hần?

Mỗi lần mỗi lần, cũng chỉ thiếu một chút xíu như vậy.

Ngực tắc nghẽn, mùi máu tươi quen thuộc dâng lên lần nữa, Chương Hoa hít sâu mấy cái, đem loại đau đớn như sông cuộn biển gầm kia ép xuống, nhắc chân xông ra ngoài cửa.

“Đại vương, ngài khôi phục trí nhớ?”

“Đại vương, ngài không đổi lại nữ trang để đi gặp lại Tử Dương Chân Nhân?”

“...”

Chương Hoa khẽ nguyên rửa mấy tiếng, búng nhẹ ngón tay, chỉ trong chớp mắt, đã ở giữa không trung, ngự phong mà đi, bay thẳng đến Thúy Phong sơn.

Hần thực sự không hiểu, chẳng qua là bị thiên lôi đánh, làm sao mà mặc danh kỳ diệu mất trí nhớ? Thứ mình toàn tâm toàn ý muốn, thật vất vả nắm trong lòng bàn tay, rồi lại bị đích thân hần hủy diệt.

Sớm biết như vậy, hần tình nguyện lúc đó hồn phi phách tán.

Bởi vì trong lòng nóng như lửa đốt, tốc độ Chương Hoa lần này đặc biệt nhanh, chỉ một lát đã đến dưới chân núi Thúy Phong sơn. Mặc dù hần cảm giác bộ dáng của mình không tốt để gặp người cho lắm, nhưng chỉ tùy tiện sửa sang lại xiêm y, nhào tới cửa.

“Phịch!”

Kết quả Chương Hoa chẳng những không phá thông cổng lớn, ngược lại còn bị kết giới của Tổ Tu bày ra đánh ra, nặng nề ngã ra.

Người kia... Quả nhiên không muốn gặp lại mình.

Hần khẽ cắn răng, ngực lại đau đớn co rút một cái, nhưng rất nhanh liền phản chấn tinh thần, xông tới lần nữa.

“Bịch!”

Cố gắng không ngừng.

“Đông!”

Không ngừng kiên trì.

“Báng!”

Kiên trì.

“Đang!” (*)

() ở đây là từ tượng thanh, bình thường dùng cho tiếng kim loại va đập vào nhau. Ở đây mình không biết lấy từ gì thế nên để nguyên.*

... Càng té càng đau.

Trong nửa canh giờ ngắn ngủi, hắn tới tới lui lui giằng co vô số lần, leo cây, leo tường, chui xuống đất, các thủ đoạn từng cái đều thử một lần, nhưng trước sau vẫn không thể vào cửa.

Cẩn thận nhớ lại, lúc trước hắn có thể dễ dàng chạy vào trong nhà như vậy, đại khái là bởi vì Tổ Tu cố ý thả đi?

Sách! Rõ ràng đồ đã tới tay, tại sao mình lại hoàn toàn không biết quý trọng?

Chương Hoa thở dài, chán nản dựa bên tường, chỉ hơi nghỉ ngơi một lát, lại phấn đấu lần nữa. Nếu không tìm được lỗ hổng trong kết giới, hắn cũng chỉ lấy cứng chọi đá, sử dụng biện pháp ngọc nát đá tan.

Vừa nghĩ, vừa nhắm mắt lại, chậm rãi đọc chú ngữ.

Đợi lúc đi đến cửa lần nữa, cuối cùng không có bị văng ra, chẳng qua toàn thân trên dưới đều truyền đến lửa đốt đau đớn, mỗi một bước bước về phía trước, cũng có thể cảm giác được liệt hỏa đốt người đau đớn kia.

Đau đến như vậy.

Chương Hoa lại không dao động đẩy cổng lớn ra, tiếp tục đi về phía trước.

Thậm chí trên mặt từ từ lộ ra nụ cười.

Phía trước tuy là núi đao biển lửa, vực sâu vạn trượng, hẳn chắc chắn cũng xông vào phần đầu quên mình.

Bởi vì, Tổ Tu đang ở đó a.

Chương Hoa cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân, cuối cùng xông phá cái kết giới đó, thấy được nam tử tuấn mỹ ngồi cạnh bàn đá.

Bạch y trắng tuyết, lãnh mạc như lúc đầu.

Trong nháy mắt, giống như cách một đời.

Chương Hoa ngơ ngác ngấm y, nhưng Tổ Tu ngay cả mắt cũng không nâng một cái, một tay chống cằm, một tay cầm cờ, lạnh lùng hỏi: “Hồ vương đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo?”

Chương Hoa mở miệng, thiên ngôn vạn ngữ, tất cả đều ngạnh trong cổ họng, nhưng một chữ cũng nói không ra. Cuối cùng hắn dứt khoát cái gì cũng không nói, chỉ giang hai cánh tay nhào thẳng tới.

Kết quả ngay cả vạt áo của Tổ Tu cũng không đụng, đã bị đá bay không chút lưu tình.

Chương Hoa té đến choáng đầu hoa mắt, nhưng ngược lại khẽ cười ra tiếng, lạch cạch chạy đến trước mặt Tổ Tu, hai tròng mắt sáng lên, một chữ một chữ nói: “Trí nhớ của ta hồi phục rồi.”

Đầu ngón tay Tổ Tu hơi run, rất nhanh lướt qua hắn một cái, bất động thanh sắc đáp: “Ừ? Vậy thì sao?”

“Ta cái gì cũng nhớ! Ta thật vất vả mới lấy được lòng ngươi, tuyệt đối sẽ không trả lại cho ngươi.”

“Không quan trọng.” Tổ Tu nói khẽ, thoáng cái chuyển tầm mắt, giọng nói cứng rắn vô cùng, “Tùy ngươi thích thể nào thì thể đó, dù sao ngoạn ý kia... đã chết rồi.”

Chương Hoa nghe thấy ngẩn ra, lập tức biến thành vẻ mặt đáng thương, đưa tay kéo nhẹ ống tay áo của Tổ Tu, ngữ điệu vừa nhu vừa mềm: “Ngươi đang giận ta có đúng không? Ngươi là giận ta cùng Long Vô Ba mập mờ không rõ, còn giận ta cầm kiếm đâm ngươi? Thật ra thì những điều này đều là hiểu lầm, ta ngay bây giờ có thể giải thích rõ! A, đúng rồi, vết thương trên bả vai ngươi thể nào? Có băng bó tốt chưa? Ta...”

“Lời vô nghĩa ngươi nói hết chưa?”

“A?”

“Nếu như hết rồi, vậy thì mời trở về.”

“Nhưng ta...”

“Cút.”

Tổ Tu trừng mắt, giữa con người lạnh lẽo nghiêm nghị.

Chương Hoa nhìn thẳng y, giơ tay lên ấn vào lồng ngực của mình, nói: “Ta thích người, Bất luận là lúc mất trí nhớ hay là lúc hồi tỉnh, ta đều chỉ thích một mình người. Trong này có lẽ có rất nhiều khúc chiết hiểu lầm, nhưng tâm ý của ta với người chưa từng thay đổi. Chỉ cần hai tâm hồn như một, thì không có gì khảm qua được, cho ta thêm một cơ hội, được không?”

“Lời này ngược lại nghe rất cảm động, đáng tiếc...” Tổ Tu vẫn là bộ dáng lãnh đạm kia, chỉ đưa ta hướng Chương Hoa chỉ một cái, nói: “Ta vĩnh viễn không nhìn ra tâm của người.”

Lúc yêu thì chết đi sống lại, không yêu thì đao kiếm cùng hưởng.

Ai biết, hắn khi nào sẽ lại trở mặt vô tình?

Chương Hoa tắc nghẽn một cái, lập tức hiểu ý trong lời nói của Tổ Tu. Hắn một lòng dần dần trầm xuống, huyết khí lại xông tới, sau khi yên lặng một lát, chợt xoay cổ tay, lại xuất ra thanh đoản kiếm này.

“Nếu ta đem tim mình lấy ra cho người xem, người sẽ tin không?” Mở to hai mắt, cười. “Vậy cũng rất dễ dàng.”

Lúc đang nói chuyện, cánh tay gấp lại vào trong, không chút do dự đâm tới lồng ngực mình, trên mặt thậm chí còn treo nụ cười nhẹ nhàng yếu ớt.

“Người nổi điên làm gì?” Tổ Tu kinh hãi, vội vàng kéo lấy cánh tay của hắn, buột miệng: “Dừng tay!”

Lời vừa ra khỏi miệng, đã cảm thấy hối hận.

Vội vàng hất tay Chương Hoa ra, lần nữa nâng mặt lên, lạnh lùng nói rõ từng chữ: “Người muốn tự sát cũng được, muốn móc tim cũng được, trước cút khỏi nơi này cho ta rồi nói! Đừng dùng máu của người... làm dơ Thụy Phong sơn.”

30. Chương 29

Nghe vậy, toàn thân Chương Hoa hơi rung, tay cầm kiếm bỗng dừng lại, mặt mũi cứng đờ nhìn chăm chăm vào Tổ Tu.

“Đây...” Giọng nói hần hơi run, mất thời gian thật lâu mới miễn cưỡng phun ra mấy chữ, “Lời thật lòng của người? Người thực sự ghét ta như vậy?”

Tổ Tu không nói một lời, coi như là ngầm thừa nhận.

Cho đến lúc này, Chương Hoa mới thoáng tỉnh táo lại, cảm thấy nhiệt ý trên mặt giảm dần.

Nhưng cơn đau dữ dội lập tức đánh vào tim.

Lời nói lạnh như băng kia, ánh mắt lãnh đạm kia, hần đã sớm thấy vô số lần, nhưng mỗi lần mỗi lần... Điều như cũ sẽ cảm thấy lòng đau như cắt, đau đớn không dứt.

Chương Hoa cắn răng, mặt mũi hơi có chút vặn vẹo, trong mắt càng thêm mờ mịt, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước. Ngay sau đó trượt chân, không biết té ngã trên mặt đất mấy lần.

“Khụ.” Mùi máu tươi trong miệng càng ngày càng nồng, Chương Hoa giơ tay hướng mép lau một cái, cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy lòng bàn tay thấy có chút hồng.

Mà Tổ Tu đương nhiên cũng thấy rõ ràng.

Trong lòng y vừa động, gần như muốn đưa tay ra, cuối cùng lại chỉ nắm chặt quả đấm, cứng rắn nhìn xuống.

Thờ ơ lạnh nhạt.

Chương Hoa thở hổn hển, liếc mắt nhìn nhìn y, mặt mũi trắng bệch, mặc cho máu tươi theo khóe miệng chảy xuống.

Ngực co giật một cái, vô cùng đau đớn.

Kể từ khi gặp người trước mặt này, nỗi đau cháy bỏng kia vẫn luôn không dừng lại.

Rõ ràng đã đau đến tận xương.

Rõ ràng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Vì sao... vẫn không nỡ buông tay?

Hồi lâu, Chương Hoa mới chậm rãi đứng dậy, vẫn cầm thanh kiếm kia trong tay, giọng khàn khàn nói: “Hiểu rồi, ta lập tức đi.”

Mặc dù trong miệng nói như vậy, dưới chân lại không nhúc nhích, mắt mở to như cũ, lẳng lẳng cùng Tổ Tu đối mặt.

Một đôi con ngươi đen ướt át, lưu quang nơi đáy mắt từ từ di chuyển, giấu đi thâm tình vô tận.

Vào giờ phút này, chỉ cần Tổ Tu hơi nâng ngón tay, hắc chắc chắn sẽ nhào qua liền, tan xương nát thịt, nghĩa vô phản cổ (*)

() nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước*

Thế nhưng từ đầu đến cuối khuôn mặt của nam tử lạnh lùng này vẫn không có biểu tình.

Cuối cùng vẫn là Chương Hoa bại trận trước, rủ mắt, như có như không thở dài một hơi. Sau đó giơ tay lên xé đứt dây buộc tóc, không chút do dự vung lưỡi dao sắc bén, đem dây buộc tóc và tóc một lần cắt đi. Đợi khi một đầu tóc đen trở nên lộn xộn, hắc lại chuyển cổ tay mình một cái, đem lưỡi dao kề sát trên gò má mình, hung hăng đâm xuống.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ lập tức hiện lên một đường máu.

Chương Hoa lại giống như hoàn toàn không cảm thấy đau, tiếp tục hạ xuống một đao, không lâu lắm, máu tươi đã chảy ròng, khuôn mặt hoàn toàn biến đổi.

Tổ Tu thất kinh, cho đến lúc này mới phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên lập tức đứng lên, không suy nghĩ kêu lên: “Người làm cái gì vậy?”

Chương Hoa cũng không đáp lại, sau khi rạch đi rạch lại mấy cái, mới ném đoạn kiếm kia xuống đất, ánh mắt u tối, trên mặt vừa không buồn cũng không vui, nói từng từ từng chữ: “Ta biến thành bộ dáng xấu xí này, sau này cũng không dám đến gặp người nữa!”

Vừa nói, khóe miệng khẽ động cười một cái, liền quay đầu đi.

Đây chính là điều Tổ Tu muốn.

Hắn tiếp tục làm Hồ vương phong lưu của hắn, y tiếp tục làm thần tiên lãnh tình của y, gút mắt năm trăm năm yêu hận này, toàn bộ chỉ là thoáng qua như mây khói.

Từ nay về sau, hai người không còn liên hệ.

Vậy mà, trong nháy mắt Chương Hoa xoay người rời đi, Tổ Tu chợt bước ra, một phen kéo lấy ống tay áo của hắn, trực tiếp đem người kéo vào trong ngực.

“A?”

Chương Hoa ngẩn ngơ, quay đầu lại, mở to hai mắt.

Trên khuôn mặt tràn đầy vết thương kia của hắn, bây giờ cực kỳ dọa người.

Tổ Tu lại nhướng mi, liếc mạng hôn xuống, mơ mơ hồ hồ nói: “Người... tên điên này!”

Vừa mắng, vừa ra sức hôn, quả thực hận không thể mang hắn hủy đi nuốt vào bụng.

Chương Hoa tất nhiên kinh ngạc không thôi.

Ngây người một lúc lâu, mới hoạt động hai cánh tay, ôm chặt thắt lưng Tổ Tu, không buông tay nữa.

Vừa hôn xong, Tổ Tu giống như đột nhiên tỉnh ngộ ra mình vừa làm chuyện hoang đường gì, có chút bối rối không mở mắt, oán hận đẩy Chương Hoa một phen.

Chương Hoa làm sao chịu tùy tiện buông tay? Hai cánh tay càng nắm càng chặt, chết sống không buông, cười hì hì nói: “Ta đã sớm vì ngươi phát điên, thế nào ngươi bây giờ mới biết sao?”

Tổ Tu cau mày lại, lúc thì hận mình quá mức mềm lòng, lúc thì vừa hận người nào đó gian trá xảo hoạt, cuối cùng chỉ khẽ thở ra tiếng.

Cho dù vừa đánh vừa mắng, lời nói tương đối lạnh lùng, con hồ ly đàn này cũng không chịu rời đi, không nên phá hủy gương hũ dung mạo của mình, mới không hề gặp nhau nữa.

Đối mặt với một khối si tình này, y làm sao có cách nào không động tâm?

Tuy là tâm địa sắt đá, từ lâu đã bị xung quanh hóa nhu tình.

Nghĩ vậy, gơ tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt đầy máu của Chương Hoa, lầm bầm: “Ta bây giờ... Đã không tìm được tâm mình rồi.”

“Không sao, ta biết nó ở đâu mà.” Chương Hoa ấn ấn vào lồng ngực của mình, cười, “Bất quá, tuyệt đối không trả người!”

Vừa nói, ngưỡng đầu hôn môi Tố Tu, nhưng vừa mới hôn lên, liền “A” ra tiếng: “Ai nha, sớm biết người chịu tha thứ cho ta, ta cũng không đem mặt mình rạch thành như vậy. Thảm rồi thảm rồi, không biết còn có thể khôi phục lại hay không, vạn nhất thật sự biến dạng thì nguy rồi...”

Khóe miệng Tố Tu giật giật, bỗng chốc vùng ra khỏi ngực hắn, xoay người rời đi.

Chương Hoa vội vàng sải bước đuổi theo, hoang mang rối loạn kêu: “Tố Tu, người lại không muốn ta?”

Tố Tu cũng không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng phất tay, lạnh lùng nói: “Tới đây. Ta giúp người bôi thuốc...”

Chương Hoa vô cùng vui mừng, lập tức hoan hô một tiếng, nhào qua nắm tay y thật chặt, hì hì cười khúc khích.

Tố Tu hơi chần chờ một chút, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: “Nếu vừa rồi ta không giữ người lại, sau này người thật sự không gặp lại ta?”

“Làm sao có thể?” Chương Hoa khoát khoát tay, vẫn cười không ngừng, đương nhiên đáp, “Mới nãy chỉ là vì để người buông lỏng cảnh giác, chờ sắc trời tối, ta nhất định lén lút đi vào...”

Chỉ nói đến một nửa liền ngừng lại, vội vàng ngậm miệng, nụ cười cứng ngắc.

Tố Tu hí mắt một cái, nhàn nhạt lướt nhanh qua hắn, thần sắc bình tĩnh nhấc tay áo, nhẹ nhàng vung.

Mặc dù Chương Hoa đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn là thuận thể bay ra ngoài, kêu lên thảm thiết.

Không phải chứ?

Lại té!?

31. Chương 30

Bởi vì Chương Hoa vẫn luôn nhao nhao kêu la, làm nũng ăn vạ, đợi khi Tổ Tu giúp hắn bôi thuốc xong, sắc trời đã tối. Tuy mặt hắn đầy vết thương, hình dáng kinh khủng, nhưng không cảm thấy đau chút nào, từ đầu đến cuối cười hì hì không ngừng.

“Tổ Tu, sắc trời đã hoàn toàn tối rồi.”

“Ừ.”

“Tối hôm nay, ta có thể ở lại ngủ cùng ngươi không?”

Sau khi Chương Hoa cẩn thận hỏi ra những lời này, lập tức chuẩn bị bị đánh, vậy mà Tổ Tu cũng không tức giận, chỉ khẽ gật đầu một cái, nói: “Được.”

“A?” Kinh hãi.

“Dù sao cho dù ta có đuổi ngươi đi, ngươi nhất định sẽ lén lút lén vào, không phải sao?”

“A, không sai không sai.” Ngoắc ngoắc môi, cười, “Cho nên...”

“Cho nên, ngươi ngủ đất, ta ngủ giường.”

“A?” Nụ cười sụp vỡ, ai oán kêu, “Cái gọi là cùng nhau ngủ, chỉ là cái này à.”

“Thế nào? Ngươi có ý kiến?”

“Dĩ nhiên...” Hít một hơi sâu, cười khở, “Không có.”

Lúc này Tổ Tu mới hài lòng gật đầu một cái, tự tắt nến lên giường ngủ.

Đôi mắt Chương Hoa trông chờ nhìn lên giường một chút, tâm ngứa ngáy khó nhịn, nhưng lại không có lá gan nào nhào qua làm loạn, chỉ đành phải đáng thương nằm trên mặt đất, bị thương than thở cuộn thành một đoàn. Hắn cũng không phải là ngại trên đất ngủ khó chịu, mà là người thương ở bên người, mình lại thấy được ăn không được, bây giờ rất thống khổ.

Trong phòng một mảnh an tĩnh.

Chương Hoa nhắm mắt lại, trần chọc trở mình chỉ chốc lát sau, rốt cục nhịn không được đứng dậy, mãnh

liệt nhào tới giường.

Tổ Tu tắt nhiên hừ lạnh một tiếng, không chút lưu tình mà nhắc chân đá.

Nhưng lúc này Chương Hoa đã sớm có chuẩn bị, sau khi lăn trên mặt đất mấy vòng, lập tức xông tới lần nữa.

“Phanh!”

“Báng!”

“Đông!”

Tới tới lui lui, sau khi giằng co mấy lần, Chương Hoa đã sớm mệt mỏi thở hồng hộc, nhưng trước sau hần vẫn đảo quanh trên mặt đất, ngay cả góc giường cũng không có đụng.

Tổ Tu bị hần làm cho lòng mất kiên nhẫn, cau mày lại, mở miệng nói: “Trời mau sáng, người còn nào chưa đủ? Nhanh một chút nhắm mắt lại ngủ đi.”

“Không được!” Chương Hoa ngáp một cái, không ngừng kiên trì hướng tới mép giường, buồn ngủ vô cùng lắm bầm nói: “Ta nhất định phải phấn đấu tới cùng!”

Càng nói tiếp, thanh âm lại càng nhẹ, đến cuối cùng cũng đã mơ màng ngủ thiếp đi, trong miệng còn không ngừng nói: “Tổ Tu, Tổ Tu, ta thích người...”

Tổ Tu nghe lời này, trong tâm không khỏi động một cái, mấy lần thở dài thật thấp, đưa tay kéo Chương Hoa từ mặt đất lên, nhẹ nhàng đặt trên giường.

“A?” Chương Hoa ngẩn ngơ, một trận hoa mắt.

Tổ Tu nhẹ nhàng vuốt vết thương trên mặt hần, dịu dàng hỏi: “Đau không?”

“Không sao.” Chương Hoa lắc đầu một cái, còn đang nửa tỉnh nửa mê, hàm hồ đáp, “Dù sao ta giỏi nhất, chính là bay giữa không trung, lấy mặt đụng đất.”

“...” Khóe miệng Tổ Tu giật giật, cách hồi lâu, mới vừa cắn răng mắng, “Ngu ngốc.”

Chương Hoa lại giống như có tai như diếc, vẫn cười ha ha không ngừng, cúi đầu dùng sức cọ mấy cái trong ngực Tổ Tu, rất nhanh thì đi vào mộng.

Tổ Tu lại than nhẹ mấy tiếng, hai tay nhẹ nhàng đặt trên vai Chương Hoa, ở mép môi hắn mạnh mẽ cắn xuống một cái, mặc dù mặt mũi lạnh đậm, giữa con ngươi lại có mấy phần nhu tình.

Ai ai, hồ ly đàn này hao hết trăm cay nghìn đắng mới leo lên giường mình, kết quả một ngã đầu đã thiếp đi?

Quả nhiên là... ngốc đến hết thuốc chữa.

Ngày hôm sau lúc Chương Hoa tỉnh lại, chỉ còn lại hắn một người nằm trên giường. Hắn đêm qua ngủ say, hoàn toàn không nhớ rõ mình làm sao bò lên giường, càng không biết mình bị mất một cơ hội tốt.

Hắn chỉ một lòng một dạ nhớ Tổ Tu, xuống giường, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng là khi đến cửa, nhưng lại dừng lại, cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, phút chốc thi triển pháp thuật, thay một bộ váy thủy tú.

A, quả nhiên vẫn là nữ trang đẹp hơn.

Chương Hoa ở tại chỗ xoay xoay mấy vòng, dương dương đắc ý than thở mấy câu, mặc dù không thể trang điểm có chút tiếc, nhưng lòng vẫn tràn đầy vui sướng ra khỏi cửa.

Trong miệng hắn kêu tên Tổ Tu, một đường tìm, vừa mới đi vòng mấy căn phòng, liền nhìn thấy Tổ Tu cùng Long Định Châu đứng bên cạnh bàn đá cách đó không xa, tựa hồ như đang nói chuyện.

Long Định Châu vẫn mặc giá y rách rưới đó, một bộ dáng chật vật cực kỳ, trên mặt thậm chí còn có nước mắt, lê hoa đài vũ, diễm đạm đáng yêu.

Tổ Tu chấp hai tay sau lưng, trước sau vẫn là vẻ mặt lạnh như băng kia.

“Tổ Tu đại ca, ngươi thực sự thích thối hồ ly kia?”

“...” Tổ Ru vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ rử mắt, không nói một lời.

Long Định Châu tức khắc cũng biết đáp án, hận hận cắn môi một cái, hỏi: “Tại sao là hắn? Con thối hồ ly kia vừa gian trá xảo hoạt lại âm hiểm vô lại, đến tột cùng có gì tốt? Ta đến tột cùng có chỗ nào không hơn hắn?”

“Ngươi tất cả đều hơn hắn.” Mặt Tổ Tu vô biểu tình, từng chữ từng chữ đáp, “Nhưng trong lòng của ta... một mực chỉ muốn một mình hắn.”

Nghe vậy, nước mắt Long Định Châu nhất thời chảy xuống, nhưng nàng cũng không khóc thành tiếng, chỉ chăm chú nhìn thẳng vào Tổ Tu. Một lát sau, nàng tay áo lên lau khuôn mặt, mặt giãn ra mỉm cười.

Ngay sau đó vẻ mặt biến đổi, mở miệng liền mắng: “Người hồ ly ngu ngốc này! Bỏn công chúa so với hồ ly thôi nhà người mạnh hơn không biết bao nhiêu, người sẽ có một ngày hối hận!”

Dứt lời, lại hướng đến chỗ Chương Hoa đang nghe lén không xa trợn mắt nhìn một cái, dùng sức giơ giờ quả đấm, nói: “Thối hồ ly! Tương lai nếu người làm hại Tổ Tu đại ca thương tâm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

Chương Hoa nếu bị chỉ tên, tự nhiên ngay tức khắc nhào tới bên cạnh Tổ Tu, vững vàng ôm lấy cánh tay của hắn, đồng thời làm mặt quỷ với Long Định Châu, cười nói: “Đáng tiếc, Công chúa Điện hạ vĩnh viễn không có cơ hội này.

“Ha!”

Long Định Châu cũng cười lên, đôi mắt đen ẩm ướt, chỉ một thoáng lệ rơi đầy mặt. Rồi sau đó giơ tay áo lên, thi triển thuật phi tiên mà biến mất, đảo mắt liền không thấy bóng dáng.

Nàng vừa mới đi, Chương Hoa liền cười hì hì nhảy tới trước mặt Tổ Tu, chớp mắt cũng không chớp nhìn chăm chú vào Tổ Tu, mi mục ẩn tình, “Tổ Tu, lời người nói lúc nãy ta đã nghe thấy, trong lòng người quả nhiên muốn ta, ha ha...”

Hắn càng cười càng vui vẻ, cơ hồ ngay cả miệng cũng không khép lại được.

Tổ Tu có chút không thông, mặt ửng hồng lên, hất tay hắn ra, nói: “Người tại sao lại đổi về nữ trang?”

“Ác, như vậy tương đối khá nhìn.” Chương Hoa sờ sờ mặt của mình, lại phát phát tóc mình, thương xót than thở, “Đáng tiếc dung mạo của ta bị hủy toàn bộ, không thể trang điểm. A a, đúng rồi.”

Vừa nói, vừa từ trong ngực lấy ra một hai món đồ khác nhau, cười hỏi: “Tổ Tu, người cảm thấy cây kim bộ diêu (*) này đẹp, hay là cây trâm phượng (*) này đẹp hơn?”

() Kim bộ diêu: loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc trên kim bộ diêu sẽ lay động theo bước chân thiếu nữ, tạo dáng vẻ uyển chuyển thướt tha. (tham khảo ở <https://tukhidonglai.wordpress.com/2013/06/12/tranh-anh-kim-bo-dieu/>)*

() Trâm phượng: trâm cài tóc hình phượng hoàng.*

Lại bắt đầu!

Tổ Tu cau mày lại, trán một trận co rút.

“Đều như nhau.”

“Hả? Đều đẹp như nhau? Vậy cứ cài cả hai cây lên đầu vậy.” Mở to hai mắt, nhẹ nhàng cười, “Người thấy như thế nào?”

Khóe miệng Tổ Tu giật giật đến lợi hại, vạt phần cứng ngắc nhấn mạnh từng chữ: “Ta thà rằng...”

“Cái gì?”

“Người chưa từng không phục trí nhớ.”

“...”

32. Chương 31

Thật ra thì chỉ cần Tổ Tu nói một câu “Ta thích bộ dáng lúc nam trang của người hơn.” Chương Hoa dĩ nhiên sẽ không ăn mặc kỳ quái nữa, đáng tiếc, bất luận y thế nào cũng không nói ra lời như vậy, hai chữ kia cho dù đến khóe miệng, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng ‘hừ’ lạnh.

May mà Chương Hoa cũng không thêm để ý những thứ này, chỉ thật cao hứng đem quần áo đồ trang sức toàn bộ đều chõ tới, quyết định nương nhờ Thúy Phong sơn không đi. Hơn nữa từ sáng đến tối quần lấy Tổ Tu không tha, chính là cùng y đọc sách, đánh cờ, tấn bộ... Duy chỉ có phòng luyện đan, mỗi lần bước vào đều sẽ bị đuổi ra.

Ngày hôm đó, Tổ Tu giống như ngày thường nhốt mình vào phòng luyện đan, Chương Hoa nhàn rỗi nằm chán, một người ở trong núi đi dạo loạn xung quanh. Ai ngờ mới vừa đi tới dưới chân núi, liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc ở xa xa — cầm y ngọc quan nam tử tuấn mỹ nghiêng người dựa trên cây khô, bên mép hơi mang ý cười, mi mục ẩn tình.

“Cuối cùng đã tới a.” Long Vô Ba lười biếng vẫy tay dương dương tự đắc, cười nói, “Kết giới xung quanh tòa nhà kia rất lợi hại, người lại cả ngày núp bên trong không ra khỏi cửa, ta cũng gần như không kiên nhẫn.”

Chương Hoa đầu tiên là kinh hãi, nhưng ngay sau đó cũng cười rộ lên, nói: “Long huynh, người đến đây làm gì sao?”

“Đương nhiên là đến đòi người trả nhân tình a. Ta giúp người nhiều như vậy, cũng không thể không công

thôi.”

“Giúp?”

Long Vô Ba gật đầu một cái, như chuyện đương nhiên đáp: “Đúng vậy, ta không những đem muối tử ta yêu thương nhất gả cho người, còn cố ý phong hoa tuyết nguyệt, mập mờ không rõ với người, chọc Tử Dương Chân Nhân ăn nhiều dấm bay. Ta tận tâm tận lực như thế, người tính báo đáp thế nào đây?”

“Ô, nói như thế, Long huynh người quả thật giúp không ít.” Chương Hoa hé mắt, kéo dài thanh âm nói. “Người hại ta đâm Tổ Tu một kiếm, thiếu chút nữa cùng y trở mặt thành thù, không gặp nhau nữa. Ta xác thực cũng... hảo hảo báo đáp người mới phải.”

Mặc dù trong lời nói hằn toàn gai, trên mặt lại nở nụ cười rục rịch.

Mà Long Vô Ba cũng vẫn là một bộ dáng bất cần đời, cười hì hì không ngừng.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng đối địch, ánh mắt giao thoa, âm thầm giằng co hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là Chương Hoa mở miệng nói trước: “Nói đi, người đến cuối cùng muốn cái gì?”

“Cũng không có gì đặc biệt, chính là món từ trước ta nhiều lần xin người.”

“Thuốc quynn rũ bộ tộc ta bí mật làm ra?”

“Không sai.”

Nghe vậy, Chương Hoa cau mi lại, gắt gao trừng Long Vô Ba. Cách một hồi lâu, mới đảo con ngươi một vòng, từ từ cười một cái, từ trong lòng ngực móc ra một cái bình ném qua.

“Cầm đi đi.”

Long Vô Ba thuận tay tiếp nhận, cẩn thận thu vào ống tay áo, câu môi trêu chọc: “Vậy mà đem loại vật này theo trên người, thật không hổ là Hồ vương phong lưu thiên hạ.”

“Dài dòng.” Chương Hoa trừng gã một cái, dừng một chút, hỏi, “Người phí hết tâm tư đòi món đồ chơi này từ ta, sẽ không phải là tính làm chuyện gì xấu chứ?”

“Thích nói đùa.” Long Vô Ba vụn phần vô tội mở to hai mắt, mỉm cười hỏi ngược lại, “Ta không làm chuyện xấu, chẳng lẽ làm chuyện tốt không được?”

Dứt lời, khoát tay áo một cái, tiêu sái xoay người, sải bước về phía trước.

Chương Hoa xa xa nhìn bóng lưng của gã, không tự chủ rùng mình một cái, nhưng rất nhanh lại cất tiếng cười to, tùy tiện làm mấy mặt quỷ, thấp giọng phun ra một chuỗi lời mắng: “Hừ, dám khích bác quan hệ của Tổ Tu với ta! Lúc này không để người nói không thể với ta!”

Lúc đang lầm bầm lầu bầu, sau lưng chợt vang lên một giọng nói băng lãnh: “Người ở đây nói chuyện với ai?”

“A?” Chương Hoa ngẩn người, vừa quay đầu lại, đối diện với khuôn mặt lạnh như băng của Tổ Tu, vội nói: “Không có, không có.”

“Vậy sao? Mới vừa rồi hình như có người xông vào Thúy Phong sơn.”

“Ha! Chỉ là ảo giác của người thôi.” Chương Hoa đưa tay kéo Tổ Tu, cười che giấu, “Đúng rồi, người luyện tiên đan xong rồi?”

“Chưa xong.”

“Vậy sao đột nhiên chạy ra tìm ta?” Búng ngón tay một cái, “Người nhớ ta, có phải không?”

“...”

Tổ Tu trước sau vẫn giữ khuôn mặt, vẻ mặt cứng ngắc, ngay cả nói cũng không đáp một câu, chỉ kéo Chương Hoa đi về.

Không lâu lắm, hai người cùng nhau vào phòng luyện đan.

Trước tiên Tổ Tu mở lư đồng kia lên nhìn nhìn, sau đó quay đầu lại nhìn Chương Hoa một cái, lạnh lùng đọc rõ chữ: “Tay.”

“A?”

“Đưa tay người cho ta.”

“Ác.”

Chương Hoa tất nhiên ngoan ngoãn đưa tay ra.

Tổ Tu nắm một ngón tay của hắn lên, lấy ngón châm đâm vào đỉnh đầu của ngón tay, máu tươi lập tức trào ra, một giọt một giọt chảy vào trong lư đồng.

Đợi đến khi máu chảy vừa đủ, Tổ Tu mới hài lòng gật đầu một cái, nói: “Rất tốt, người có thể đi.”

“A?!” Mặt mũi Chương Hoa suy sụp, lập tức ai oán kêu lên, “Người cố ý tìm ta trở về, chỉ là vì muốn lấy máu của ta luyện đan?”

“Ừ.”

Tổ Tu hơi hột đáp một câu, Chương Hoa cũng bị đả kích lớn, khóe mắt cong cong, lông mày nhăn nhó, yếu ớt kêu: “Tổ Tu ——“

Lúc nói chuyện, cả người dùng sức cọ cọ trên người Tổ Tu, đôi mắt đen chớp chớp, đầy mắt tầng tầng sương mù, làm nũng đúng là sở trường, chỉ thiếu một bước biến ra cái đuôi đong đưa.

Trong tâm Tổ Tu động, rõ ràng đưa tay đẩy ra, lại ngược lại đem người ôm vào trong ngực, nắm ngón tay hắn tới nhìn một chút, lạnh giọng hỏi: “Đau không?”

Đầu tiên Chương Hoa gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu, nhẹ nhàng nhu nhu đáp: “Người hôn ta một cái thì không đau.”

Mặt Tổ Tu cứng đờ, tất nhiên không làm được chuyện như vậy.

Chương Hoa vẫn cười, thừa dịp y đang do dự, ngửa đầu hôn lên gò má y một cái.

“Người...” Tổ Tu chặt vật đỏ mặt, nhắc chân muốn đá.

Chương Hoa lại cười ha ha đứng lên, thân thủ linh hoạt lách mình tránh ra, chớp mắt với y, nói: “Không cần đá nữa, tự ta cút ra ngoài là được.”

Vừa nói, vừa ngoan ngoãn ra khỏi cửa, trên mặt không ngừng tươi cười.

Chỉ là hôn trộm được một cái mà thôi.

Hắn lại vui vẻ đến cười méo miệng, ngay cả đi bộ cũng lảng lảng.

Hồ vương phong lưu phóng khoáng ngày trước, hiện giờ chỉ có thể hàng đêm ngủ trên mặt đất, vì leo lên giường người khác mà không ngừng biểu diễn thân công nghệ, thực sự rất buồn cười.

Đang suy nghĩ, bỗng cảm thấy kết giới bốn phía một trận dao động, tựa như có người bước vào Thúy Phong sơn.

... Long Vô Ba?

Chương Hoa vốn tưởng rằng tên kia phải đợi tới sáng mai mới xuất hiện, không nghĩ tới nhanh như vậy đã trở lại. Tâm tình hắn vốn đang tốt, giờ phút này càng tốt thêm, vội vàng cười híp mắt đi ra ngoài đón.

Long Vô Ba lúc này liềm lĩnh xông vào cửa. Chỉ thấy gã tóc dài xốc xếch, quần áo xốc xếch, trên khuôn mặt âm nhu tuần mỹ có thêm mấy vết bầm, bộ dáng thật là quái dị.

Chương Hoa chỉ nhìn gã một cái, thì không nhịn được cười thấp ra tiếng: “Ai da da, Long vương đại nhân vô cùng tôn quý sao lại biến thành như vậy? Người cũng bị sét đánh?”

Long Vô Ba khê động khóe miệng, mặt mũi vắn vẹo cười cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thuốc người đưa ta... Là. Giả..!”

“Hả? Không phải người muốn thuốc quyền rũ sao? Ta không có lấy sai a.”

“Nhưng, lúc trước người rõ ràng nói thuốc này công dụng rất lợi hại, chỉ cần nuốt vào, cho dù...”

“Cho dù là trinh tiết liệt nữ, cũng sẽ lập tức biến thành...” Hắng giọng một cái, cố ý dừng lại một cái, trịnh trọng nói tiếp, “Bất quá, nếu là nam tử uống, sẽ lập tức hóa thành cảm thú, bất luận nhìn thấy người nào đều muốn tấn công.”

Chương Hoa càng nói tiếp, thì sắc mặt Long Vô Ba càng khó coi, cuối cùng nắm quyền, từng chữ từng chữ nói: “Nửa câu sau này, trước kia ta chưa từng nghe nói!”

“Ai nha, ngại quá, đại khái là ta quên nói rồi.”

“Người chắc chắn là cố ý!” Khóe miệng Long Vô Ba co rút, cuối cùng không cười được nữa.

Chương Hoa chỉ cười không nói, thoải mái chấp nhận, môi mông câu lên, lông mày cong cong.

Tầm mắt giao nhau.

Giăng co không dứt.

Cách hồi lâu, sắc mặt Long Vô Ba hơi bớt giận, hít sâu mấy ngụm khí, lần nữa cười nhẹ, nói: “Tử Dương

Chân Nhân lúc này đang ở trong phòng đúng không? Ta hiện tại rất muốn gặp y một lần.”

“Người làm gì?”

“Không có gì, chỉ là...” Nhíu lông mày, cười như không cười, thanh âm dịu dàng vô cùng, “Nếu như tên kia biết được người mấy trăm năm trước đến Long cung mượn kính tiền thế (*), lên xem quá trình y tu đạo thành tiên đã xảy chuyện gì, sẽ như thế nào?”

() tiền thế: kiếp trước.*

Vừa dứt lời, sắc mặt Chương Hoa đại biến, hơi có chút thất thần trợn to hai mắt, ngón tay hơi phát run.

“Nếu người dám nói.” Hắc rử mắt, thanh âm khàn khàn, giọng nói trống rỗng vô cùng, “Ta lập tức giết người.”

“Lời này là thực?”

“Dĩ nhiên, người có cam đảm thì cứ thử xem.” Trên mặt Chương Hoa thật yên lặng, không có chút giận dữ nào, thế nhưng quanh thân phát ra khí âm lãnh, so với tức giận còn đáng sợ hơn.”

Ngay cả Long Vô Ba cũng không tự chủ được lui về sau một bước, cười nói: “Được rồi, ta chỉ là muốn trả thù một chút thôi, nhưng không có ý định lấy mạng mình nói giỡn.”

Vừa nói, lại vung tay áo, xoay người rời đi.

Chương Hoa như cũ ngẩn người đứng tại chỗ, trên mặt không chút gợn sóng, trong con ngươi lạnh lẽo mơ hồ.

Sau khi đi vài bước, Long Vô Ba chợt quay đầu gọi về, hướng về phía Chương Hoa yên nhiên cười một tiếng, cất giọng nói: “Thấy Hồ vương đại nhân bây giờ là một bộ dáng si tình, ta thế nhưng không ngờ được... Người kiếp trước lại là một người phụ lòng người đâu.”

Nghe vậy Chương Hoa chợt cảm thấy bên tai âm một tiếng, dưới chân đứng không vững, cơ hồ ngã nhào trên đất.

Một lát sau, lại lấy tay che mặt, cười ha ha.

“Không sai.” Mặc dù hắc đang cười, trong con ngươi đều là vẻ tịch mịch, lăm lăm bầu bầu thấp giọng lẩm nhẩm một câu, “Ta kiếp trước... Đúng là một kẻ bạc tình phụ lòng người...”

33. Chương 32

Nếu như, có thể đi đến bên người kia...

Nếu như, có thể nắm lấy đôi tay kia...

Bất luận biến thành bộ dáng gì, cũng không quan trọng!

Nam tử cả người đều là máu ngã xuống đất, rõ ràng đã dùng hết khí lực, vẫn giãy dụa bò về phía trước. Trong miệng lẩm bẩm đọc một cái tên, từng chút từng chút, bò vào trong lòng thân ảnh hư ảo kia.

“Nói cho y biết, không nên đợi ta nữa.”

“Ta phụ tâm, đã không có khả năng trở về bên cạnh y.”

Một mảnh bóng tối.

Lúc Chương Hoa từ trong mộng giật mình tỉnh lại, trời còn chưa sáng. Bên trong nhà yên tĩnh, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng từ cửa sổ xuyên vào, Tổ Tu đang nằm một giường, ngủ thật sâu.

... Lại là giấc mơ tương tự.

Chương Hoa thở dài một hơi, có chút hoảng hốt dè dặt, hồi hận lúc đầu mình đến Long cung mượn kính tiền thể, tình cờ nhìn thấy đoạn quá khứ đó. Hắn chỉ tò mò kiếp trước của Tổ Tu mà thôi, ai ngờ lại đúng lúc nhìn thấy kiếp trước của mình — đó là một nam tử loài người vừa dốt vừa ngu.

Ngay cả lực lượng bảo vệ người yêu cũng không có, chỉ có thể gầy tay gầy chân, giống như con sâu đi bò trên mặt đất, nhưng cho dù dưới tình huống này, cũng còn toàn tâm toàn ý nhớ đến người kia.

Tình nguyện phù lòng bạc tình, tình nguyện bị y oán hận, cũng không để cho người kia... biết chân tướng.

Thực sự ngu xuẩn!

Kiếp trước, kiếp này thì như thế nào? Cái loại hèn nhát lại vô dụng đó, đối với hắn một hồ Vương vô cùng tôn quý này một chút quan hệ cũng không có! Cho dù thực sự có quan hệ, cũng chỉ là, yêu cùng một người thôi.

Dù sao một khối tình si kia, cho dù cách ngàn năm, cũng vẫn là thông qua ký ức rõ ràng mà truyền tới.

Nghĩ nghĩ, Chương Hoa chậm rãi ngồi dậy, cúi đầu ngắm nhìn bàn tay mình, nhẹ nhàng lẩm bẩm nói: “Này, người chết nên có dáng vẻ của người chết, sau này đừng tới quấy rầy ta. Bây giờ người bồi bên cạnh Tổ Tu, là ta không phải người.

Dứt lời, nhắm mắt, tinh thần chợt phần chấn lên, rón rén di chuyển đến mép giường.

Tổ Tu hoàn toàn không có dấu hiệu thanh tỉnh.

Chương Hoa mừng thầm trong lòng, cẩn thận bò lên giường, yên lặng không tiếng động nằm xuống bên cạnh y, ngực đập bịch bịch.

Tổ Tu.

Chỉ là đọc cái tên này, hắn đã cảm thấy tâm tình kích động không dứt, thật giống như toàn bộ nhu tình cả đời mình đều trút xuống trên người người này, hăm sâu trong đó, không cách nào kiềm chế. Ban đầu vừa thấy đã yêu, cùng với liễu lĩnh hiện giờ, đến tột cùng là bởi vì nghiệt duyên kiếp trước, hay là bởi vì mệnh trung đã sớm chỉ định?

Chương Hoa nhẹ khẽ thở dài, cười khổ một tiếng, gần như mê mẩn dựa vào thân người Tổ Tu, từ từ hôn lên môi y.

Vậy mà, vừa mới chạm đến môi mỏng ấm áp kia, Tổ Tu liền mở mắt.

“Ách, người, người thức rồi?” Chương Hoa đối với tầm mắt lạnh như băng kia, thì không tự chủ được luống cuống, cười khan nói, “Ha ha, sao ta xui xẻo như vậy, mỗi lần tập kích đều sẽ bị phát hiện.”

Một mặt oán trách, một mặt ai ai thở dài mấy lần, đáng thương nói: “Người ngủ tiếp đi, ta đây lập tức lăn xuống giường.”

Lúc đang nói chuyện, quả nhiên ngoan ngoãn xoay người, làm xong chuẩn bị bị Tổ Tu một cước đạp bay.

Ai, mỹ nhân hôn không được, trước cùng mặt đất tiếp xúc thân mật rồi nói sau.

Ai ngờ Tổ Tu lúc này lại không nhắc chân đá người, ngược lại đưa tay kéo cánh tay Chương Hoa, nhẹ nhàng kéo người vào trong ngực.

Chương Hoa ngẩn người, tim một trận cuồng loạn. Tiếng hít thở mỏng gần bên tai, hai cánh tay kia mặc dù vừa buốt vừa lạnh, lại tựa như mơ hồ mang theo mấy phần nhu tình.

“Tổ Tu, người sao đột nhiên thức dậy? Bị ta đánh thức? Hay là...” Dừng một chút, giống như cười giong hỏi một câu, “Thấy ác mộng?”

“...” Tổ Tu cũng không đáp lại, nhưng thân thể lại hơi cứng ngắc một chút.

Chương Hoa không ngờ tới mình vậy mà đoán trúng, không khỏi kinh ngạc, vội vàng quay đầu lại, nhờ ánh trăng kia quan sát khuôn mặt không chút biểu tình của nam tử tuấn mỹ. Cách hồi lâu, mới nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện trước khi tu đạo thành tiên, người còn nhớ rõ bao nhiêu?”

“Tất cả đều quên.”

“Thực sao?”

Tổ Tu thoáng chần chờ một cái, thật giống như có chút bối rối, nâng mắt nhìn Chương Hoa mấy lần, mới nói: “Coi như nhớ thì sao? Căn bản không phải là những ký ức gì. Ngay từ đầu một lòng hứa hẹn, sau đó lại so sánh với người lạ, chuyện tình ái của thế gian đại khái là như thế. Chỉ cần thật lòng bỏ ra thì nhất định phải mạo hiểm như vậy.”

Cho nên, y mới một lòng tu đạo thành tiên.

Cho nên, y mới tình nguyện vô tâm vô tình.

Vậy mà, cuối cùng vẫn là thua bởi hồ ly đàn trên tay này.

Sau khi Chương Hoa nghe xong, bất giác thấp giọng cười ra tiếng, hỏi: “Như vậy, bây giờ cũng mạo hiểm sao?”

Mặt Tổ Tu ửng hồng lên, vội vàng di chuyển tầm mắt ra nơi khác, nhắm mắt, rất nhẹ rất nhẹ “Ừ” một tiếng.

Chương Hoa tất nhiên cười đến vui vẻ, nắm chặt tay của y, nghiêng người hôn qua. Kết quả lúc này nhào qua vô ích, chưa chạm đến nhụy ngọc thơm mát ẩm áp kia, Tổ Tu đã tránh ra, đồng thời lấy một món đồ từ đầu giường ra, mặt vô biểu tình đặt lên tay hắn.

“A? Tiên đan?”

“Ừ, ăn đi.”

“Cho ta ăn?” Chương Hoa chỉ chỉ mặt mình, có chút kinh ngạc, “Đây là đan dược gì? Ăn vào sẽ tự động ngã xuống đất sao?”

... Tên ngu ngốc này!

Tổ Tu cau mày lại, có chút tức giận trừng hắt một cái, cắn răng nói: “Làm sao có thể? Thuốc này dùng để trị vết thương trên mặt người.”

“A?” Chương Hoa nghe vậy ngẩn người, một trận kinh ngạc, lắp bắp hỏi, “Người gần đây luôn bận luyện đan, chính là để trị mặt của ta?”

Tổ Tu nhẹ nhàng hừ một tiếng, ngón tay từ từ xoa hai gò má hắt, nói: “Không phải từ trước đến nay người tự kiêu dung mạo của mình sao? Chung quy không thể nào để những vết thương này cả đời đúng không?”

Trọng điểm là, khuôn mặt dữ tợn kinh khủng như vậy, lại thêm một thân nữ trang kia, thực sự là không yêu (*) không quý, vô cùng quý dị.

() yêu ở đây là yêu quý.*

Tổ Tu không nói nữa câu sau, Chương Hoa đương nhiên cũng không hiểu tâm tư của y, vẻ mặt hoang mang hỏi: “Tiên đan này đã sớm luyện xong đúng không? Sao người đến nửa đêm mới cho ta ăn?”

“...” Tổ Tu trừng hắt một cái, cũng không đáp lại.

Chương Hoa mở miệng nuốt viên tiên đan vào, trông mắt đen xoay vòng, chợt khuôn mặt giãn ra mỉm cười, dương dương đắc ý nói: “A, ta biết rồi, người thế nhưng thực ra là xấu hổ đi? Người vì ta phí nhiều tâm tư như vậy, rồi lại hết lần này đến lần khác không chịu trực tiếp biểu hiện ra. Ha, người quả nhiên là thích ta.”

Vừa nói xong, thì lập tức hối hận.

Mắt thấy vẻ mặt Tổ Tu không tốt, trong lòng Chương Hoa không khỏi kêu thầm một tiếng, mở to hai mắt, đáng thương nói: “Tổ Tu, ta có phải lại sẽ bị người đá xuống giường không?”

“Tự người làm lấy.”

Vì vậy Chương Hoa ai oán than thở vài cái, vô cùng khéo léo xoay người, “Phịch” một tiếng nhảy xuống giường, sau khi thuận thế lăn vài vòng trên mặt đất, quả nhiên là mặt đụng đất trước.

Ai da da, thay vì đợi Tổ Tu luyện tiên đan gì đó, chỉ bằng hắt đem mặt mình luyện thành tường đồng vách sắt trước, như vậy, mới có thể bất khuất, ngã trăm lần cũng không sợ.

Sáng ngày hôm sau thức dậy, Chương Hoa phát hiện mặt mình quả nhiên khôi phục như cũ.

Hắn xưa này yêu quý dung mạo này, lần này tất nhiên là tâm tình rất tốt, ngay cả xiêm áo cũng không để ý mặc lên, vội vàng lấy những phần bột nước kia ra, ngồi ở song cửa sổ đối diện gương trang điểm.

Vì vậy, sau khi Tổ Tu tỉnh lại, điều đầu tiên nhìn thấy chính là bộ dáng Chương Hoa hướng về gương tô son điểm phấn.

Lại bắt đầu!

Y giơ tay lên dụi dụi mắt, trán co rút đau đớn không ngừng, vô cùng hối hận bản thân vất vả luyện ra viên tiên đan đáng chết kia.

Đến tột cùng là khuôn mặt đầy vết thương kia đẹp? Hay là gương mặt trang điểm này đẹp hơn?

Đáp án chỉ sợ là ngang nhau.

Đang suy nghĩ, chợt thấy người nọ bên cửa sổ dậm chân, cúi đầu máng một tiếng.

“Sao vậy?”

“Lâu quá không trang điểm, không cẩn thận vẽ lông mày lệch rồi.”

“Ừ?”

Tổ Tu nhú mày một cái, xoay người xuống giường, sải bước đi về phía trước. Đứng thẳng người bên cạnh Chương Hoa một lát sau, đột nhiên âm thầm đoạt lấy ngọn bút trong tay hắn.

“Tổ Tu?” Chương Hoa sợ hết hồn, thực sự kinh ngạc.

Tổ Tu vẫn là vẻ mặt lãnh đạm như nước kia, chỉ đưa tay kéo Chương Hoa vào trong ngực, hơi hột phun ra mấy chữ: “Ta giúp ngươi vẽ.”

Vừa nói, vừa cúi người, cúi đầu nhìn khuôn mặt Chương Hoa một chút, sau đó cầm bút, không nhanh không chậm vẽ ra một hai đường chân mày cong cong thanh tú.

Chương Hoa hơi ngược đầu, cả người đều dựa vào trong ngực Tổ Tu, trái tim cuồng loạn không ngừng. Một bàn tay mềm được tay trái trống không của y, nắm chặt trong lòng bàn tay, mười ngón đan chặt.

Trong nháy mắt, lại có loại ảo giác thời gian dài đằng đằng.

Nếu hần có pháp thuật thông thiên, có thể đem thời gian dừng ở thời khắc này thì tốt rồi.

Từ nay về sau, không chia cách nữa.

“Được rồi.”

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh như băng kia, thế nhưng lại giống như đã qua trăm nghìn năm thật dài.

Chương Hoa thở gấp, tứ chi bủn rủn vô lực, chẳng những không ngồi thẳng người, ngược lại nhích lại gần trong ngực Tổ Tu. Nhắm mắt, ngửa đầu, từ từ hôn lên.

Tổ Tu kinh ngạc, mắt thấy khuôn mặt đẹp quý dị càng tới gần, mất thời gian thật lâu mới cứng rắn đè xuống xung động xoay người chạy trốn.

... Chịu đựng chịu đựng thì thành thói quen.

Hần vụng trộm tự nhủ một câu, rốt cuộc cũng cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi mỏng mềm mại của Chương Hoa.

Răng môi quắn quít.

Khắc cốt triền miên.

Vừa hôn xong, Chương Hoa chỉ cảm thấy trái tim thành thịch nhảy không ngừng, cả người hoảng hoảng hốt hốt, ha ha cười nói: “Rất ngọt.”

“Đúng vậy.” Tổ Tu gật đầu đáp nhẹ, vẫn là bộ dáng thờ ơ, nghiêm trang nói, “Người sau này nhớ ít bôi phấn, tất cả đều ăn vào trong miệng rồi.”

“ ... ”

~ Hoàn ~

*Tác giả có lời muốn nói:*Cuối cùng cũng viết xong rồi.

Văn này vốn là quà sinh nhật, rút cuộc bởi vì một kéo lại kéo mém chút nữa bỏ hồ, trở thành món đồ vô cùng không giải thích được. Nhưng mà, vô cùng cảm ơn mọi người vẫn ủng hộ tôi, nếu như chỉ dựa vào một mình tôi, tuyệt đối không có cách nào hoàn thành.

Cảm ơn.

34. Chương 33: Phiên Ngoại 1

Sắc trời dần tối xuống.

Một thanh niên tuấn mỹ bận một thân hoa phục đứng bên cạnh cửa sổ, chiết phiến trong tay mở ra lại đóng vào, đóng rồi mở, chân mày hơi nhíu lại, vẻ mặt thật sự phiền não. Hắn tới tới lui lui trong phòng vài bước sau rốt cuộc không thể chịu được nữa, đành mở quạt, sải bước ra cửa.

Mới vừa đẩy cửa phòng ra, liền bị hai thị vệ ngăn cản đường đi.

“Công chúa sắp đến rồi, phò mã muốn đi đâu?”

“Công chúa có lệnh, phò mã một bước cũng không thể rời khỏi phòng.”

“A, ta còn chưa cùng công chúa thành thân, phò mã cái gì?” Thanh niên hé mắt, cười một tiếng dài, xuất thủ như điện, trong khoảnh khắc liền lấy đuôi quạt đánh hai gã thị vệ hôn mê.

Hắn lúc này vội đi gặp người yêu, cho nên ngay cả đồ vật cũng không thu thập, nhấc chân liền đi.

Vậy mà vừa mới qua khúc quanh ở hành lang, thì đụng phải một nữ tử diễm lệ.

“Công chúa điện hạ...”

Khuôn mặt nữ tử xinh đẹp dâng lên lãnh ý, trầm giọng nói: “Làm sao? Vội vã bỏ trốn cùng người nọ?”

“Nếu công chúa biết, nên nhanh để ta rời đi mới phải.”

“Người hôm nay nếu ra khỏi đại môn này, chính là kháng chỉ chối hôn, từ nay về sau được xem là khâm phạm triều đình.”

“Làm khâm phạm là tư vị gì? Ta thực sự muốn ném thử một chút.” Thanh niên lắc lắc chiết phiến, cười ha ha, ánh mắt thuận tiện nhìn về nơi xa, đáy mắt tình ý kéo dài.

... Lại đang tư niệm người kia!

Nữ tử cắn răng, mâu trung xẹt qua một chút ngoan lệ, nhưng ngay sau đó khôi phục như cũ, cười lạnh nói: “Người nếu khẳng khẳng muốn đi, bổn cung tự nhiên không ngăn cản, nhưng mà ——”

“Thế nào?”

“Người ít nhất...” Cúi thấp đầu, tròn mắt than nhẹ, “Ôm ta một cái đi.”

Thanh niên giật mình, thực sự không ngờ được nàng sẽ nói lên loại yêu cầu này, nhất thời có chút chần chờ. Nhưng đối với ánh mắt nhẹ nhàng như nước kia, rốt cuộc vẫn là mềm lòng, tiến lên một bước, đem thân thể nhỏ yếu kia ôm vào ngực.

“Người nọ đến tột cùng có gì tốt?” Nữ tử tựa vào đầu vai hắn, thấp giọng hỏi, “Y là nam nhân, cũng không thể giúp người nói dối tông đường, cũng không thể cho người vinh hoa phú quý, tại sao chỉ cần y không cần ta?”

“Y bất luận thế nào cũng không hơn công chúa, nhưng ta hết lần này tới lần khác chính là thích.” Vừa nói, khóe miệng câu lên, bên môi xao động ý cười, thần sắc dịu dàng như nước.

Sau đó vỗ vỗ nữ tử trong lòng, toan buông hai tay ra.

Tim đột nhiên lại truyền đến một trận đau nhức.

Nụ cười trên mặt thanh niên cứng lại, chậm rãi cuối đầu, chỉ thấy một thanh chủ thủ cắm ở lồng ngực mình, lưỡi dao sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh như băng. Khóe miệng chảy xuống một chút máu.

Thanh niên đưa tay lau đi, lão đảo lui về phía sau một bước, không dám tin trông cô gái trước mặt.

Nữ tử cười ngọt ngào, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần từ từ vặn vẹo, cắn răng nghiêng lợi lăm lăm: “Thứ ta không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng có được!”

Giọng nói the thé kia, quả nhiên tràn đầy cừu hận.

Thanh niên lại làm như không nghe thấy. Hắn chỉ là mở to đôi mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng ong ong, tay chân mềm yếu, toàn thân rét run, hắn gần như xác định bản thân còn sống hay không. Nhưng vẫn như cũ một bước lại một bước, kiên định bước về phía trước.

Người kia vẫn đang đợi hắn.

Bọn họ sớm đã ước định đầu bạc, nói ẩn cư trên núi, tư thủ cả đời.

Tuyệt đối... Phải đi đến bên cạnh người kia.

Nghĩ như vậy, nhưng thân thể lại hoàn toàn không nghe sai bảo, cuối cùng vẫn phải mềm nhũn ngã xuống.

Xa xa nhìn thấy tùy tùng bên người chạy tới, kéo cánh tay của hắn kêu to: “Thiếu gia, thiếu gia.”

Thanh niên thoáng thanh tỉnh một chút, giật giật ngón tay, khó khăn nói rõ từng chữ: “Người đi ... thay ta đến nói hẹn...”

“A?”

“Nói cho y biết, ta đã phụ tâm...” Máu không ngừng trào ra từ miệng, hắn lại cười, vừa dịu dàng vừa thâm tình, “Bảo y không cần đợi ta nữa...”

Đường nhìn càng ngày càng mơ hồ. Thân thể yếu đi, ngay cả đau đớn đều đã chết lặng.

Hắn biết đại hạn sắp đến, một chút cũng không sợ hãi, chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ về người kia.

Đôi mi thanh tú, đôi mắt sâu thẳm.

Thích như vậy.

Nếu như, có thể đến bên cạnh người kia...

Nếu như, có thể nắm lấy đôi tay kia...

Bất luận biến thành bộ dáng gì, đều mặc kệ!

Trong miệng lẩm nhẩm đọc tên người đó, một chút một chút, hướng đến thân ảnh hư ảo trong lòng kia.

Vươn tay, nhưng chỉ nắm được một mảnh hư vô.

Ầm! Kính tiền kiếp đặt trên bàn vì bị đụng mà lung lay, hình ảnh trên đó thoáng chốc dần biến mất.

Long Vương đại nhân xưa nay luôn cười dài hiem khi đối sắc mặt, bật thốt lên: “Người cho dù tức giận

như thế nào đi nữa, cũng đừng dùng kính tiền kiếp để hả giận a. Đồ chơi này chính là bảo bối của Long cung, nếu không phải người tử triền lạn đả (*) vẫn cứ muốn mượn, ta mới luyến tiếc lấy ra.”

() tử triền lạn đả: tấn công theo kiểu chai mặt, đeo bám bằng được. Theo tứ tóm lại chính là mặt dày, bị đuổi cũng không đi, bám theo đến khi người kia không chịu nổi nữa.*

“Con mắt nào của người thấy ta đang tức giận?” Chương Hoa lý sự, vầy vầy chiết phiền trong tay, hung tợn trừng mắt nhìn mặt kính, “Này, người vừa rồi kia... thực sự là kiếp trước của ta?”

“Mặc dù dung mạo chênh lệch rất nhiều, thế nhưng thái độ đó, nhưng lại giống nhau như đúc.” Long Vô Ba nháy mắt mấy cái, nhìn có chút hả hê cười, “Rõ ràng là hai người thích nhau, kết quả lại rơi vào sinh ly tử biệt, kết cục âm dương cách nhau, thật sự đáng tiếc.

Nghe vậy, chân mày Chương Hoa càng nhăn chặt, khí huyết trong cơ thể sôi trào.

Hắn vốn là muốn nhìn chuyện trước lúc Tổ Tu thành tiên một chút, mới chạy tới Long cung mượn kính tiền kiếp, ai ngờ lại thấy cái việc chính mình ngày xưa ‘phụ lòng người’!

Khụ, mặc dù hắn cũng có nỗi khổ tâm, nhưng dù sao không có giữ đúng ước hẹn, làm hại Tổ Tu từ đó hiểu ra đời chỉ là hư ảo, sẽ không động tâm với bất cứ ai. Thực sự là tự tìm khổ ăn.

Trong lòng Chương Hoa tức giận, lại vầy vầy chiết phiền, đưa tay gõ khuôn mặt chết tiệt trong gương.

May mà Long Vô Ba tay mắt lạnh lẽo, một phen đoạt lại, cổ ý trêu nói: “Không ngờ tới Hồ vương si tình như vậy, lúc trước lại là kẻ phụ lòng người. khó trách người đối với Tử Dương Chân Nhân vừa thấy đã yêu, tử triền lạn đả, nguyên lai chính là đời trước nợ y.”

Dừng một chút, nụ cười đột nhiên xấu xa: “Đáng tiếc thái độ người bây giờ phong lưu phóng khoáng cùng với đời trước không kém hơn chút nào, y nhất định vừa thấy người đã cảm thấy chán ghét, làm sao có thể thích người?”

Chương Hoa cũng không đáp lại, chỉ là dùng sức vầy quạt.

Hắn luôn oán trách Tổ Tu quá mức vô tình, hôm nay mới biết, hại người nọ trở thành vô tâm vô tình... lại chính là bản thân mình.

Bạc đầu giai lão, tư thủ cả đời. Chuyện ngày trước mình chưa làm được, hiện tại đi đền bù cũng còn kịp. Bất luận ngàn năm vạn năm, hắn đều phải tiếp tục dây dưa cùng Tổ Tu.

Nghĩ nghĩ, mặt mày xoắn lại, cuối cùng lại cười mỉm, nói: “Nếu y không thích bộ dáng hiện tại của ta, vậy ta liền đổi rồi mới đi gặp y.”

“Ô? Người tính biến thành bộ dáng gì?” Long Vô Ba biết ảo phép của hắn là thiên hạ vô song, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Sóng mắt Chương Hoa rung động, nhẹ nhàng khéo léo đứng tại chỗ xoay người.

Một trận ánh sáng qua đi, chiết biến không thấy, Hồ vương phong lưu tiêu sái cũng không thấy, thay vào đó là châu ngọc vòng phỉ thúy, trang phục mỹ nhân váy tុ phiêu phiêu.

Long Vô Ba giật mình, nhìn thấy trợn mắt há mồm.

Tướng mạo Chương Hoa rất tuần tú, nhưng sau khi thay một bộ nữ trang này, chỉ thấy bất luân bất loại (*), cực kỳ kinh khủng.

() bất luân bất loại: chẳng ra cái gì cả, ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.*

Thế nhưng con hồ ly đàn kia không có chút tự giác nào, ngược lại dương dương đắc ý cười lên, lầm bầm lầu bầu nói: “Bằng cách này, Tổ Tu sẽ thích ta đi?”

Con người sâu kín âm trầm, giọng nói dịu dàng như nước, cùng với thanh niên phản chiếu trong kính tiền kiếp... giống hệt nhau.

35. Chương 34: Phiên Ngoại 2

“A a... a...”

Thanh niên toàn thân xích lô nằm úp sấp quỳ gối trên giường, tóc đen hỗn độn xõa xuống, cơ hồ che khuất nửa khuôn mặt. Đáy mắt hắn mênh mông sương mù, trong miệng không ngừng phun ra tiếng rên rỉ mập mờ, nét mặt yêu dã (*) vô cùng.

() yêu dã: diêm dúa lẳng lơ =]]]*

Nam tử lãnh mặc ở phía sau ôm lấy hắn, khước miệng co quắp, cau mày nói: “Vào còn chưa vào, người kêu cái gì?”

“Ta làm nóng tình cảm mà.” Chương Hoa quay đầu, ủy ủy khuất khuất nhìn Tổ Tu một cái, giọng mềm mại đáng yêu động lòng người, “Tổ Tu, đi vào nhanh một chút...”

Lúc sóng mắt lưu chuyển, đều là phong tình câu người.

Tổ Tu nhất thời có chút dờ dẩn.

Y cùng Chương Hoa cùng một chỗ nhiều năm như vậy, số lần triền miên cũng không tính là ít, làm sao mà hồ ly đàn này vĩnh viễn đều là một bộ dáng dục hỏa đốt người, thật giống như cả ngày đều động dục?

“Sao vậy? Người hôm nay không có hứng thú sao?” Chương Hoa thấy Tổ Tu ngây người bất động, nhất thời ánh mắt sáng lên, cười hì hì nói, “Không bằng đổi lại cho ta ở trên?”

Nghe vậy, Tổ Tu lập tức phục hồi tinh thần, giơ tay lên gõ trán hấn một cái, lạnh lùng nói: “Đừng mơ tưởng!”

Sau đó chợt uốn eo, không chút báo trước tiến vào thân thể Chương Hoa.

“A a...” Chương Hoa thấp giọng kêu thành tiếng lần nữa, nhưng giọng điệu thay đổi hoàn toàn, thanh âm mềm mại, nghe thật bùi tai.

Tổ Tu một mặt ở trong cơ thể hấn động, một mặt ôm chặt hông của hấn, há mồm gặm cắn cái cổ trắng nõn kia, con ngươi sâu kín âm trầm, đáy mắt ý tình cuộn trào.

“A a a...” Chương Hoa đột nhiên kêu lớn, xoay đầu hôn lên môi Tổ Tu, hàm hàm hồ hồ lẩm nhẩm, “Tổ Tu, người sờ sờ ta...”

Tổ Tu cau mi lại, hừ lạnh.

Nhưng ngón tay thực sự di chuyển xuống, từ từ nắm lấy dương vật đã cứng rắn của hấn, vuốt ve lúc nhẹ lúc nặng. Đồng thời gia tăng lực độ, tiếp tục ở hung hăng trong cơ thể hấn.

Khuôn mặt Chương Hoa đã đỏ một mảnh, con ngươi đen mở to, dần dần có chút thất thần. Hấn thuận theo Tổ Tu động mà đừng đưa thân thể mình, chủ động nghênh hợp với cái rút ra xuyên vào mảnh liệt kia, thời khắc kích tình nhất, không kìm được nói ra một câu kia: “Tổ Tu, ta thích người.”

Tay Tổ Tu run một cái, lực đạo lại tăng thêm mấy phần, rất nhanh thì ra trong cơ thể Chương Hoa. Mà Chương Hoa cũng mềm nhũn ngã xuống, hai chân co giật, khẽ kêu một tiếng rồi bắn ra bạch trọc.

Xuân sắc vô biên.

Hai người song song nằm ở trên giường, há miệng thở dốc.

Chương Hoa cảm thấy thân thể dính dính, vô cùng không thoải mái, nhưng vẫn một lòng cợ cợ người Tổ Tu, lặp lại câu nói vừa rồi: “Tổ Tu, Tổ Tu, ta thích người.”

“Ừ.” Tổ Tu lãnh lãnh đậm đậm đáp một tiếng, nói, “Người đã nói rất nhiều lần.”

“Những lời này, bất luận là nói bao nhiêu lần cũng sẽ không chán.” Dừng một chút, vô cùng khoa trương thở dài một hơi, nói, “Tại sao người cho tới bây giờ cũng không chịu nói với ta câu đó?”

“Không cần thiết.” Chân mày Tổ Tu nhíu chặt, thanh âm lạnh như băng sương.

Chương Hoa cũng không chịu bỏ qua mà tiến lên, dùng sức hôn lấy đôi môi y.

“Nhưng là ta thích nghe a.” Nhíu mày, đáy mắt dao động, cười hỏi, “Tổ Tu, người rốt cuộc có thích ta không?”

Ngữ điệu cố ý kéo thật dài, cực kỳ mê hoặc lòng người.

Trong lòng Tổ Tu giật mình, nắm chặt đắp lên đầu hắn, hơi tức giận nói: “Câm miệng! Mau ngủ.”

“Ai ai.” Chương Hoa ngoan ngoãn rút vào trong chăn, trong miệng vẫn không ngừng nói thầm, “Người quả nhiên chưa thích ta lắm... A a, thật ra thì người căn bản một chút cũng không thích ta đi, người cũng chỉ cùng ta vui đùa mà thôi, ô, sao mệnh ta lại khổ thế này...”

Khuôn mặt Tổ Tu hơi hơi vặn vẹo, không để ý tới hắn.

Chương Hoa quay đầu lằm bằm một lát quả nhiên cảm thấy vô cùng buồn ngủ, ngã đã liền ngủ.

Tổ Tu đợi người ngủ say, mới động thủ đem người ôm vào lòng, đôi mắt chăm chú nhìn kỹ dung nhan tuấn tú vô song kia.

Vẫn là không phải bộ dáng bôi son chét phấn thì nhìn được hơn.

Tổ Tu thực sự nghĩ không ra, Chương Hoa vì sao thích giả gái như vậy, chẳng lẽ bởi vì một câu nói hắn từng nói trước đây?

Suốt năm trăm năm, cứ như vậy tử triền lạn đã đuổi theo mình, bị đánh bị chửi bị tổn thương cũng không chịu buông tay. Đến tận cùng là phải thích đến mức nào, mới có thể liều lĩnh như vậy?

Ngay cả người lãnh mạc vô tình như y, cũng đã dần dần bị một lòng say mê của hắn làm dao động, muốn không động tâm cũng không được. Rõ ràng không tin ái tình, lại không nhận được vì hồ ly dẫn kia mà đánh cược một trận.

Nếu thật sự có thể vĩnh viễn cùng nhau, y chỉ mong có thể cùng người này tiếp tục đi một đường. Mười ngón tay nắm chặt, không chia cách nữa.

Nghĩ nghĩ, ngón tay không tự chủ được quăn quăn tóc đen của Chương Hoa, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Sau đó cúi đầu, chậm rãi hôn lên đôi môi mỏng mềm mại kia.

“Ừm...” Chương Hoa ngủ không được an ổn lắm, cho dù ở trong mộng, cũng còn không quên gọi tên Tố Tu.

Tố Tu liền khẽ cười cười.

Y tiếp tục cúi đầu, từ từ tới gần tai Chương Hoa, thanh âm hiếm khi dịu dàng: “Ngu ngốc, ta thích người.”

~ Toàn văn hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhieu-chi-nhu>